JUOZAS ERLICKAS

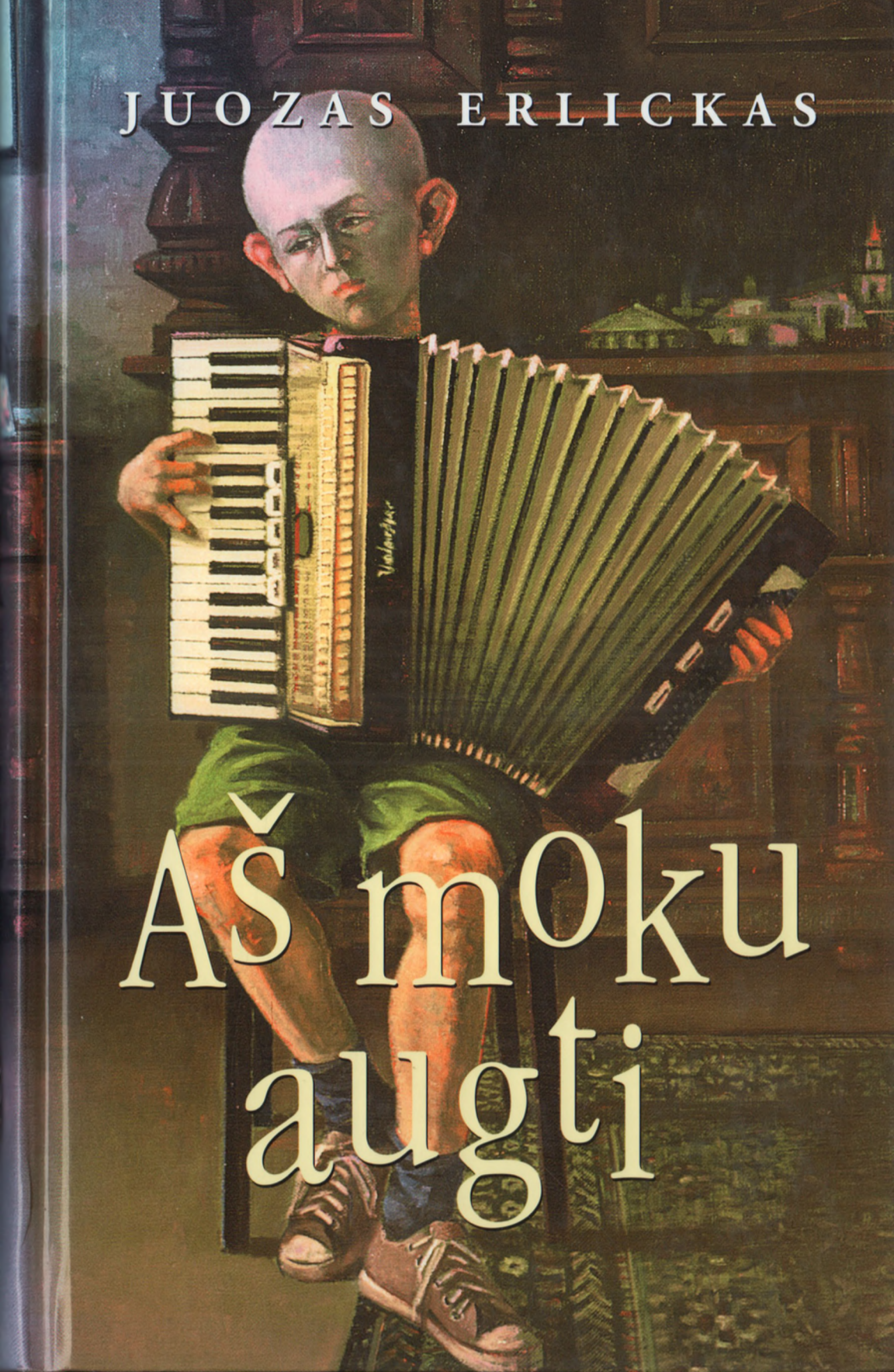

Aš moku augti

JUOZAS ERLICKAS

Aš moku augti

TYTO ALBA

JUOZAS ERLICKAS

Aš moku augti

EILĖRAŠČIAI
NE SUAUGUSIEMS

Iliustravo autorius

VILNIUS

UDK 888.2-93
Er-115

Knyga išleista
Lietuvos Respublikos
kultūros ministerijai
parėmus

Viršeliuose panaudoti
Algio Griškevičiaus
darbai
„Turbūt polonezas" (1996) ir
„Šv. Pranciškus Asyžietis" (1994)

© Juozas Erlickas, 2003
© Juozas Erlickas, piešiniai, 2003
© Ilona Kukenytė, meninis
apipavidalinimas, 2003
© „Tyto alba", 2003

ISBN 9986-16-287-4

Virvytė ir aš

Gimiau aš toli nuo didžiųjų kelių
Prie upės sraunios, akmenuotos Virvytės, –
Ją vasarą perbrist nesunkiai galiu,
Tik niekaip aš jos negaliu pasivyti.

O gluosniai – tie upių sargybiniai – mena:
Kadaise pakrante, per žydinčias pievas
Ją vijosi vaikas – ne aš – mano tėvas –
Tai buvo seniai, o jinai nepaseno.

Ir veltui vejuos aš Virvytę pakrante,
Ir vejas drugelis mane dešinėj...
Vis tiek ji pirmoji atbėga į Ventą,
Ir lenkias jai pirkios: „Sveika! Mes – Viekšniai".

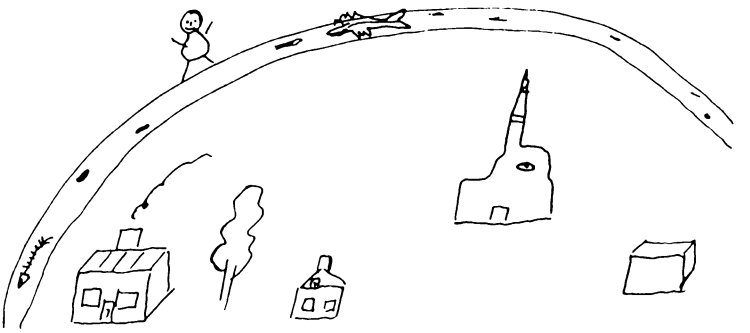

Privaloma vasara

Pabeldė laikrodin Birželis,
Nušokęs naktį nuo dangaus,
Ir pedagogai kaip paukšteliai
Išskrido paatostogaut.

Per dangų tartum gervės traukia
Su lagaminais į Pietus...
Atostogos visiems suaugusiems –
O tau atostogų – nebus!

Nes su žaliaisiais vadovėliais
Birželio traukiny žaliam
Atūžia Vasara kaip vėjas –
Privaloma visiems vaikams.

Reiks Vasaros mokyklą žalią
Dabar lankyti būtinai.
Rugpjūtį, Liepą ir Birželį
Reikės išmokt atmintinai.

Irklavimas, turistų žygiai
Su palapinėm ir laužais,
Plaukimas, futbolas, žvejyba –
Visiems visiems ir – būtinai!

Prie vandenų, žaliuos pušynuos
Laikys egzaminus visi,
Jau kepa pažymiai kaip blynai
Ant pievos – mėlyni, žali...

Kur kaip klaustukas upės vingis, –
Jeigu nušokti kas išdrįs
Be parašiuto nuo tramplino –
Tam upė penketą rašys.

Jeigu sutikęs skruzdėlytę
Tu jai pirmasis kelią duosi,
Nes ji – dama, nes ji – mažytė,
O tu – tik svečias jos namuos, –

Pats Raudonviršininkas girios
Kepurę prieš tave nukels,
Ir Uodas – didis karo vyras –
Praskris pro šalį – neįgels.

Bet jei pro siaurą telelangą
Žiūri tu filmus nuobodžius –
Tuoj pastaba: tėveliai brangūs,
Nelanko Vasaros sūnus...

Bet aš žinau, kad ją lankyti
Lig sutemų tau nepabos!..
Ir taip išmoksi tu Vaikystę,
Kad nepamirši niekados...

Grigas. Iškritęs iš medžio

Jums apie mane ne kartą
Teko gal girdėt:
Jonas – mano vardas,
Grigas – pavardė.

Ekrane jeigu nematėt,
Gal knygelėj skaitė katės:
„Tik staiga berželis triokšt,
Grigas žemėn keberiokšt“.

Nutrioškėjęs iš berželio,
Sugrįžau į dorą kelią.
Tuo keliu aš keliavau,
Kryžkelę kol priėjau.

Kryžkelėj keliai šakojas
Tartum negeri berniukai –
Tai kuriuo man eit, galvoju,
Kad iš doro neišsukus?

Betgi – žiū – pakreipus ausį,
Stovi kryžkelėj kaliausė.
Klausiu: „Kur man, gal žinai,
Eit?“ Ir tarė taip jinai:

„Jei į dešinę – pražūsi,
Jei į kairę – kvailas būsi,
Tiesiai – grįžt namo gali,
Žemė taigi apvali!

Bet greičiau ten grįši gal,
Grigai, eidamas atgal –
Pasitaiko, mielas vaike –
Ir atgal sugrįžti reikia.

Nors trimitai triukšmą kelia
Ir pirmyn vis šaukia mus –
Pats doriausias, Grigai, kelias
Tas, kur veda į namus.

Kitados pralenkus laiką
Bėgau aš pirmyn graži,
Betgi kartais pasitaiko,
Kad pirmyn – užpakaly...

Atsiliko gyvuliai,
Žmonės, paukščiai, vabalai,
Atsiliko greitos upės –
Vėjas – net ir tas – suklupo.

Grybų žemėj ties Varėna
Atsiliko Vakarienė...
Ak, tu Grigai, nežinai,
Kaip man liūdna čia vienai...

Jei kur nori eiti tu –
Eiki su visais kartu:
Su tėveliais, su žvėreliais –
Niekur nepabėgs tas kelias.

Eiki tyliai kaip mėnulis –
Po žeme senoliai guli!..
Iš dangaus Rugsėjo naktį
Žiūri į tave jų akys...“

Į namus aš sugrįžau,
Ką girdėjęs – užrašiau.
Kai iškrisit iš berželio –
Prisiminkit mano kelią...

Tyla mano namuose

Vidurnaktį žiūri pro langą
Į kambarį mano žvaigždė.
Ir braido per naktį po tamsą
Tyla tartum pelės baikšti.

Nusagsto sode smilgų galvas
Rasa – tai Mėnulio lietus.
Prabudęs girdi – tartum kalbas
Ir vaikšto kažkas – bet ne tu.

Tai kalbasi, vaikšto ir šoka
Daiktai mėnesienos šaly.
Klausytis Tylos jei tu moki,
Išgirst, ką jie šnekas, gali.

Iš Šluotos kampe susigūžusios
Ten šaiposi Dulkių Siurblys...
Ten Sieninis Laikrodis muša
Be gailesčio valandas tris.

O jos ne princesės – negali
Pabėgt iš raganiaus namų,
Tik tiksi jų mažos širdelės
Iš baimės, – net man neramu.

Kas dedasi mano virtuvėj –
Nežino kiti kambariai,
Pamilo pelė šaldytuvą,
O tas abejingas visai.

Gražuolis ir baltas kaip sniegas, –
Bet baisiai šalta jo širdis...
Ak, vargšė pelytė, jos niekad
Jis neįsileis pro duris.

Kai Rytas per Kiemą atjoja
Ant žirgo raudonom akim
Ir Radijo Taškas užgroja, –
Išeina Tyla su savim.

Kur eitų ir kur bekeliautų –
Jinai nepalieka savęs,
Vidurnaktį kitą, jei lauksi,
Save pas tave parsives.

O mums pasitaiko pamesti
Save, – tu įlindęs į sodą
Prašai: „Pasakyk, kad manęs čia
Nėra, jei kas imtų ieškoti“.

Ir triukšmą namuos kai keli
Tarytum kaubojus iš kino,
Išgirsti Tylos negali –
Mėnulis yra jos tėvynė.

Tylos nesulaukę nuliūsta
Kampuos išsislapstę daiktai...
Ir neaplankys tavo būsto
Šią naktį spalvoti sapnai...

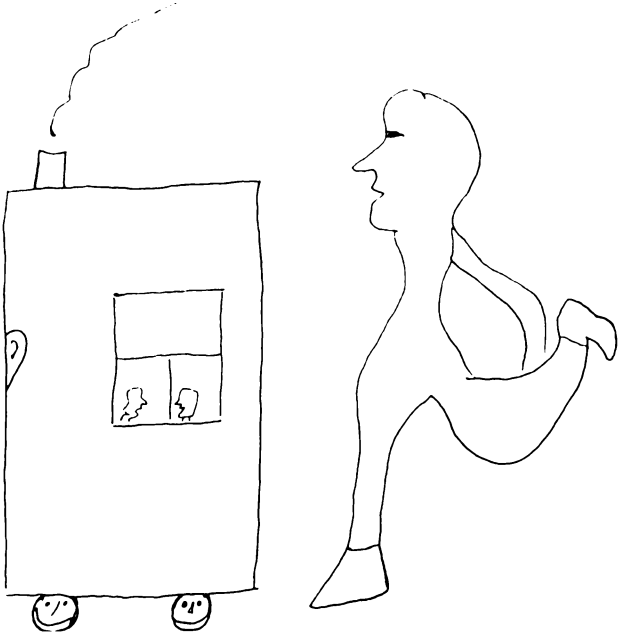

Aš moku augti

Kasdien vis augu ir kitų nelaukiu –
Pradėjo atsilikti broliai Grimai,
O dėdės, tetos stebisi manim vis –
Žiūrėk – toks mažas, o jau moka augti!..

Turbūt pavydi, nes neauga patys...
O kaip išmokau aš – nebeprisimenu,
Bėgioju vikriai lyg devynios katės
Ir pats perkuosi bilietą į kiną.

Kaip greitai auga greitos mano kojos –
Batukai verkia jų nebepaviję...
„Taip nesunku man augt, – net pagalvoju, –
Kodėl mama neauga, kai palyja?“

Nors pralenkiau pačias ilgiausias smilgas,
Šešėlis mano auga dar greičiau –
Jis vakar vakare toks buvo ilgas,
Kad aš net jo galvos nebemačiau.

Tačiau nors ilgas, bet baikštus kaip gėlės!
Užvis labiausiai bijo jis lietaus
Ir nuo paties mažiausio debesėlio –
Tik šast į šoną, – ir nebematau.

Sakysite – su tokiu kam draugauti?
Bet kai užpuolė užvakar gaidys –
Nė žingsnio nuo manęs nepasitraukęs
Iš pat paskutiniųjų grūmės jis.

Lietaus aš nebijau, anei perkūnijos –
Gaidys tik baisiai didelį vaidina...
Bet pamokinsim vienąsyk apkūlę jį:
Vaidinti nori – rodyk vištoms kiną!..

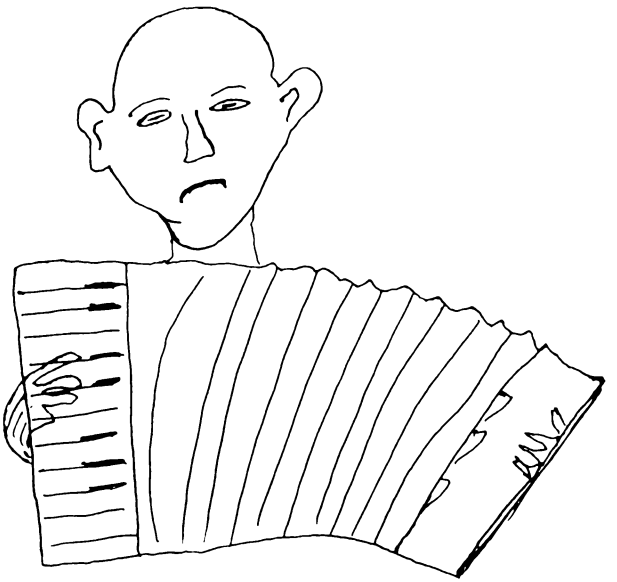

Išeiti ar – ne?

Kai lendu į upę šaltą
Ar lakstau kieme be palto,
Kai skaitau per naktį knygą,
Ar, parodęs vartams špygą,

Įlendu į sodą dėdės,
Tučtuojau įspėja tėtis:
„Ką, vaikeli, tu darai?!
Ar iš proto išėjai?!“

Taip tos kalbos nukankino,
Kad keista mintis man gimė –
Sykį reik išeit iš proto,
Pažiūrėt, kaip ten atrodo!

Neblogai tenai, matyt, –
Viską galima daryt!..
Tik baisoka – kelio gal
Neberasiu grįžt atgal...

Baisūs namai

Naktį spintos durys
Veriasi kaip karstas, –
Ten kostiumas juodas
Supasi pakartas.

Supas mėnesienoj
Juodas, be galvos, –
Kaip baisu gyventi
Šitokiuos namuos.

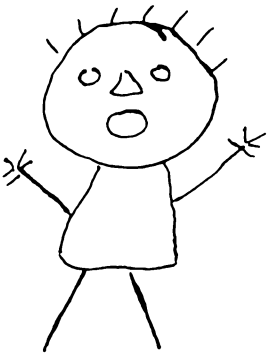

Keistas nutikimas

Ak, kokia istorija! –
Baisiai baisiai keista man:
Nusilaužiau koją
Vakar šaškėm žaisdamas!
Gal aš per ilgai galvojau, –
Bet galvojau ne su koja!

It nuspirtas grybas
Šiandien lovoj drybsau,
Kaip kopūsto kotas
Koja sugipsuota...
Koks tai buvo šaškių mūšis –
Kad net koja man nulūžo?

Paėjau į kertę –
Jis, žiūriu, jau kerta.
Palindau po lova,
Jis į šaškę šovė –
Rūksta – žiū – iš šaškės dūmai,
Slepias mano šaškė krūmuos.

Iš kairės jis kirto –
Damos trys apvirto!
Liko tik viena –
Stovi verkdama...
Kas jis – tas baisus berniukas?
Koks jo vardas? – Čingačgukas.

Toks man kilo pyktis –
Net pradėjo lyti.
Slydau ir įpuoliau
Į kisieliaus puodą...
Gal nelūžo man ta koja –
Gal miegu aš ir sapnuoju?..

Krepšinis

Apie jį visi tik kalba,
Suka laikrodžius ir galvas, –
Aš maniau kadais mažiukas –
Bulviakasis dėdės ūky!

Kai išvydau ekrane,
Paaiškėjo – ne ir ne!
Nieks ten nearia, nesėja,
Traktoriais nevažinėja.

Vienas ginas, kitas puola,
Trečias ant grindų parpuola,
O visų ilgiausias dėdė
Moka iš viršaus įdėti.

Vienas dėdė – pagrindinis,
Kitas sėdi – atsarginis,
Dvi komandos po penkis,
Ir visi jie – nemenki.

O teisėjas – tai mažytis,
Kam reikėtų jo klausyti?
Kad sušvilps – net sienos virpa!
Gal policijoj jis dirba?

Būna tarp didžių žaidėjų
Ir mažų nelyg teisėjų –
Šokinėja baisiai mikliai
Kaip gamybiniai rodikliai.

Susikimba dičkiai bartis –
Mažas šmurkšteli pro tarpą...
Dičkis kamuolį pasuoja –
Mažas – capt jį – ir į kojas...

Dičkis pyksta – šoka vytis,
Bet labai vikrus mažytis –
Šast po krepšiu kaip po šluota,
Ir dainelė sudainuota...

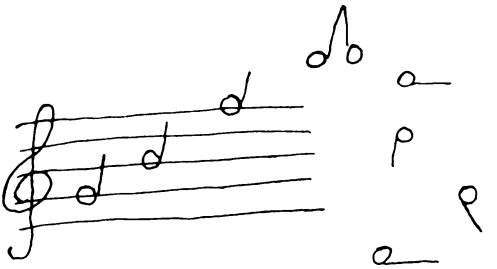

Ypatingoji (vinintelė) situacija

Vinys vienakojės,
Pasakykit viena:
Ką gi jūs galvojat,
Kalamos į sieną?

Ar galvos neskauda,
Kai plaktukas tvoja?
Ar baisu, kai traukia
Replėmis už kojos?

Man labai neaišku,
Kuom jūs esat kaltos?
Ar plaktukams laiškus
Siunčiate įkaltos?

Ir neaišku, ko gi
Neinat jūs į karą, –
Plaktukus iš koto
Verst kaip rusų carą?

Vinys, ko jūs laukiat,
Ilgos, trumpos, plonos?
Tų plaktukų juk nedaug,
Jūsų – milijonai!..

– – – – – – – – – – – – –

Ir kai vieną dieną
Vinys susivienys, –
Pilnas tarakonų
Namas grius ant šono.

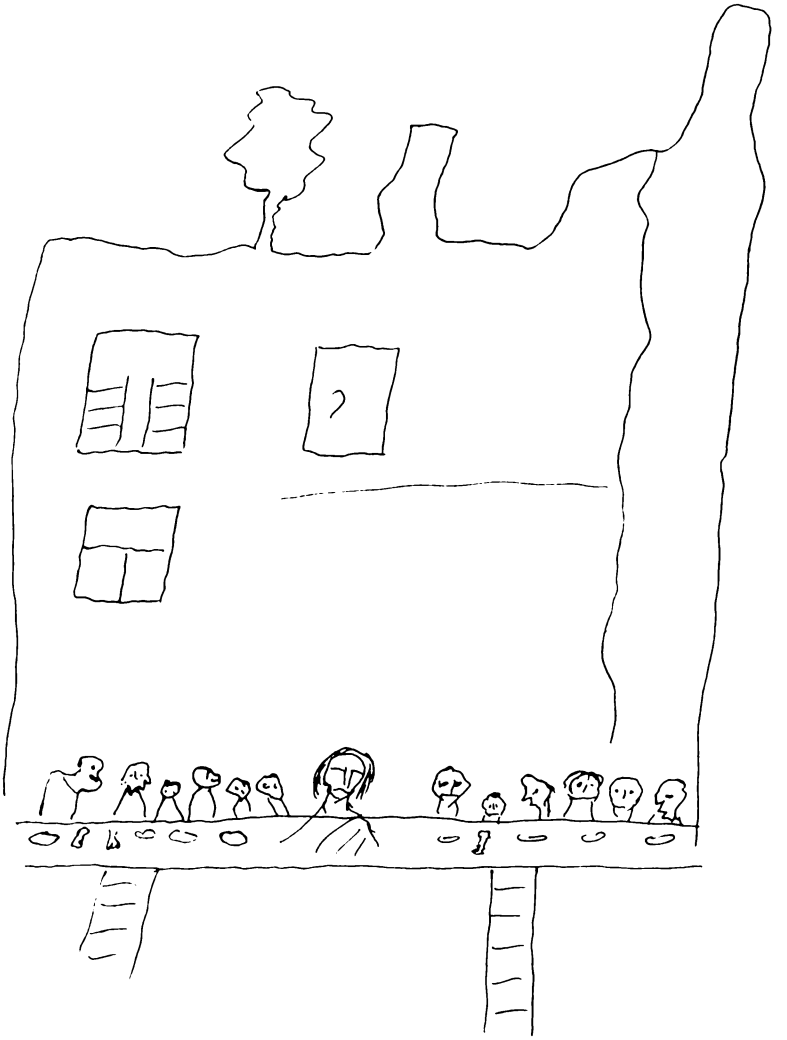

Netvarka miške

Skrenda baltas kaip paršiukas
Debesėlis – iš tenai
Leidžias pienių parašiutais
Boružės vaikai.

Pro žiūroną juos barsukas
Stebi, rodo savo žmonai.
Ta matuojas naują suknią –
Kaip ruduo geltoną.

Repetuoja Lapės sūnūs
Zuikio pagrobimą.
Vakarienę verda krūmuos
Lapės brolis Grimas.

Lošia Kurmis ir Tilvikas
Šachmatais prie kelio.
Vietoj rikių – du sutrikę
Perkūno oželiai.

Bėga pieva du šešėliai
Į svečius prieš vėją
Pas tą bitę motinėlę –
Kiaulpienių melžėją.

Bet po ąžuolu trimitą
Pučia Vilkas Grigaliūnas –
Šiandien reikia apsvarstyti
Voveraitės sūnų.

Mat jis vakar per medžioklę
Drįso ant šakos pašokęs
Riktelt: „Gelbėkis, Zuikiene!“ –
Dingo Vilko vakarienė.

Vilkas skelbia: „Punktai du –
Duot jam šimtą voverykščių
Ir penkiolikai parų
Kurmio bokštan uždaryti.

Šoksi tu nuo šiol tiktai
Ten, kur įsakys vilkai!
Nuomonę kas turi kitą –
Prašom, – žiojasi, – į vidų...“

Vilkas didelis teisėjas,
Jo nasrai kaip teismo salė.
Zuikis, į svečius užėjęs,
Grįžtų ryt pro kitą galą.

Bet svečiuotis nieks nenori,
Tik ausim iš baimės ploja.
Kurmis – požeminis, storas
Voverykštėm užsimoja.

Ogi voveriukas šonan
Strykt – jau iš viršūnės žiūri
Ir taikliu šūviu kaštono
Vilkui numuša kepurę.

Ką tu įsakyt gali,
Nors esi ir Grigaliūnas,
Tiems, kas skraido dangumi
Ar pušų viršūnėm!..

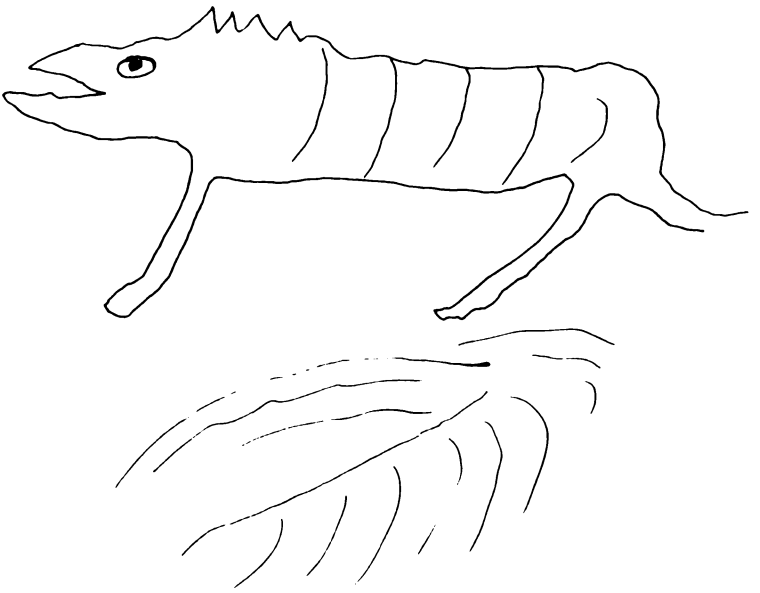

Ėjo katinas į kiną

Kartą ėjo katinas į kiną,
„Na, palauk!“ dar buvo jis nematęs.
Jo bičiulis Zuikis ten vaidina –
Didelis artistas. Laureatas.

Katinas prieina prie kasos –
Prašo bilieto tokios tetos:
„Duokite geriausią vietą salėj man...“
O teta jam: „Katinams negalima!“

Katinas pakrapšto kairę ausį –
„Gal neišgirdau?.. – nustebęs klausia, –
Prašom duot geriausią vietą salėj man!“
O teta vėl: „Katinams negalima!“

Net apstulbo katinas: „Bobute!
Kaipgi kaipgi šitaip gali būti?
Kad manęs neleidžiate į kiną –
Juk bičiulis mano ten vaidina!“

O teta supykusi atšovė:
„Katės irgi neblogai vaidina,
Kai nukniaukt nuo stalo ką ketina
Ar padaro negražiai po lova...“

Katinas baisiausiai įsižeidęs
Šaukia: „Aš paduosiu jus į teismą!
Jeigu tamsta būtumėt pelė –
Sudrebėtų tamstos giminė!..“

O teta: „Alio alio, policija!
Gal jums chuliganai reikalingi?“
Atsiliepia kapitonas Blicas:
„Išlekiame. *Thank you.* Vieno stinga“.

Pro duris policija įskrido,
Zvimbdama piktai tarytum bitė,
Ir kad blykstels: „Kas pasakė miau?“
– – – – – – – – – – – – – – – – – –
Jūs verčiau neklauskit, kas toliau...

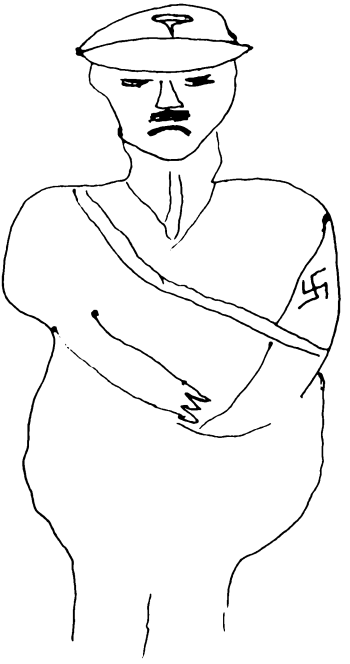

Laiminga pabaiga

Ėjo sykį katinas į klėtį,
Ar tvarka lentynoj, apžiūrėti –
Galgi ne namie dešra naminė?
Gal surūgus raukosi grietinė?

Žengia kubilo kraštu kaip tiltu
Tartum akrobatas įžymus,
Žiūri – kertėje kad mala miltus
Dvi pelytės – tėvas ir sūnus.

„Cha! – galvoja katinas – gerai!
Bus iš karto du patiekalai...
Mažas, aišku, šiaip sau, tik desertas,
O didysis – pagerbimo vertas."

Klausia pasirišęs servetėlę:
– Tamsta, jei neklystu, frikadelė?
Taikos čiupti, o pelė kad klyktels:
– Ei, Kęstuti, ar matei baidyklę?

Jaunesnysis dairosi iš miltų,
O tėvelis juokias net pritūpęs:
– Pažiūrėk, koks vienas ūsas ilgas,
Pasisupt gali, jei ima ūpas...

Uodega – žiūrėk – visai kaip sliekas,
Nori – gaudyk žuvį, – sūnui rodo...
Katinas nebesupranta nieko:
Gal tai pelei pasimaišė protas?..

O tėvelis varo: – Tai kaliausė!
Gal dešrigaliu užtvot per ausį?
Bet iš baimės gali sprogti jis –
Ką paskui į miltus pastatys?!

Bet jau nusibodo! Nekenčiu! –
Šaukia. – Suskaičiuosiu lig trijų, –
Jei neišsinešdins jis iš klėties,
Bus čia taip kaip vakar mano dėdei...

– Šitokių pelių dar nemačiau... –
Gūžias katinas. – O kas tam dėdei
Atsitiko? Irgi nežinau...
Reikia sprukt! – Ir strykteli iš klėties.

Šūkteli sūnus iš miltų: – Škac! –
Kas nutiko, tėti, tavo dėdei?
– Dėdę vakar katinai suėdė –
Būtų buvę šiandien mums tas pats.

Kai iš baimės nebelaiko kojos,
Ką beveiksi – tenka būt herojum...
Bet jau metas sprukt, sūnau, į šalį,
Nes vargu ar duos katė medalį...

Slieko gyvenimas

Ar jūs bent kada pasižiūrit,
Kaip sliekas keistai gyvena? –
Kasdien juodą žemę purena,
O traktoriaus jokio neturi.

Norėtum – juk būna taip – tu
Prasmegt skradžiai žemę – deja!
O sliekas lengvai it lietus
Be grąžto prasmenga į ją.

Pirkau traktoriuką žaislinį
Ir slieką įkėliau kabinon,
Pabėgo nė nepadėkojęs, –
Nemoka vairuot gal, galvoju.

Aš net nežinau, ar jis moka
Miegoti, ar moka jis šokti?
Ar laikraštį moka skaityti?
Ar moka jis pasirašyti?

Ar matė jis Vilnių ir Kauną?
Pasenęs ar pensiją gauna?
Gali tad sakyt – apie slieką
Aš nežinau beveik nieko.

Žinau – jis patinka žuvelėms,
Tačiau ar patinka jos jam?..
Ir tu, vandenyne laiveliui
Apvirtus, patiktum kai kam...

Kažin ar tai būtų smagu,
Jei milžinas koks į dėžutę
Tave įsikišęs sušuktų:
„Kazy! Bėgam gaudyt ryklių!..“

Tad leiski ir sliekui gyventi,
Jeigu po lietaus daug randi –
Gal jie į Dainų renkas šventę,
Tik tu tų dainų – negirdi...

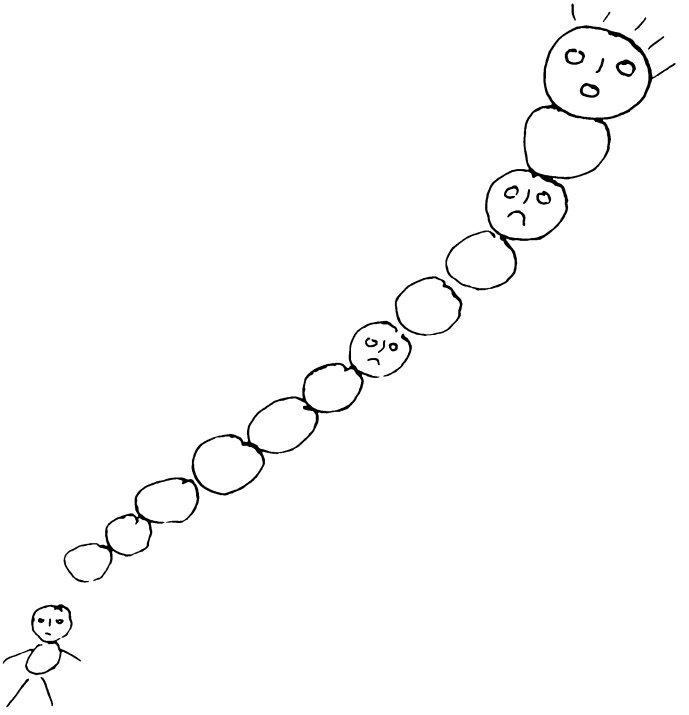

Kopūsto dalia

Liepos rytą paskutinį,
Rytą baisų, rytą rūstų,
Du drugeliai sidabriniai
Skrido bombarduot kopūstų.

Lysvėmis ropojo vikšrai,
Nesulaikomi kaip tankai:
„Ei, greičiau! Kol miega vištos,
Tos kuoduotos kiemo pankės...“

O darže kopūstas žalias –
„Ką daryt? – liūdnai galvojo. –
Sprukčiau tučtuojau į šalį, –
Bet kas duos man antrą koją?..“

Baisiai graudžiai atsidūsta:
„Jeigu Briuselio kopūstas
Būčiau ar Kalafioras –
Paprašyčiau kojos tvorą“.

O tvorelė šimtakojė,
Tai išgirdusi kvatojo
Ir, prižadinus iš miego
Vartelius, pro juos išbėgo.

Atskubėjo (kas čia daros?)
Vištos ir gaidys Gaidaras,
Ir ankstyvą liepos rytą
Buvo tankai sustabdyti.

Likęs gyvas tas kopūstas,
„Aš laimėjau!“ – šoko pūstis...
Šokiai baigės vieną dieną
Baisiai rūgščia kopūstiene.

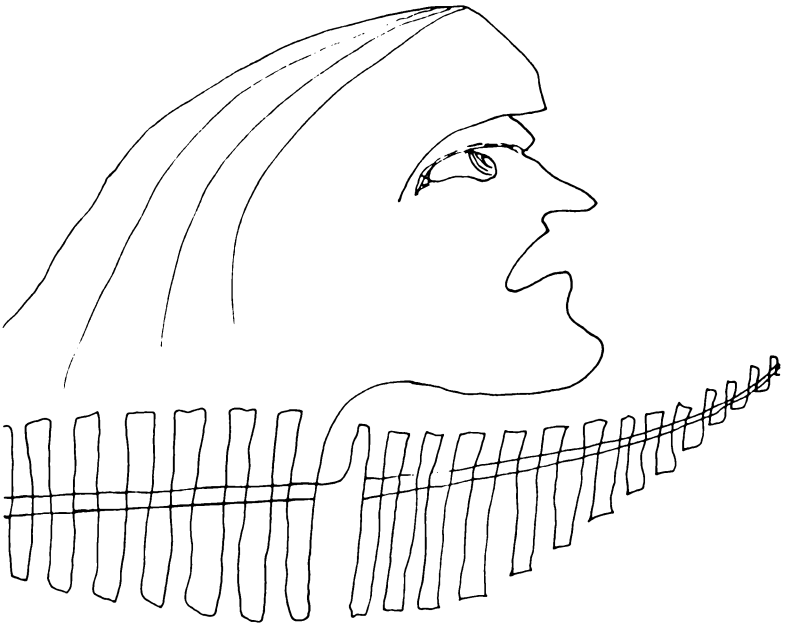

Labai ilgos vinies pirkimas

Vieną dieną prireikė labai
Avinui vinies – nugirdo jis –
Kultūringi miestų avinai
Kalasi į kelnes tas vinis.

„Kuo daugiau bus kelnėse vinių –
Tuo daugiau mieste ir avinų...
Reikia eit ir nusipirkti vinį“, –
Šitaip sukosi jo smegeninė.

„Nusipirksiu didelę kaip plytą,
Tartum kiaulės motociklas gražią,
Kad visi iš tolo pamatytų,
Jog esu aš avinas nemažas.“

Taip nutaręs parduotuvėn suka –
Skraido parduotuvėje plaktukai,
Gaudo sprunkančias laukan vinis...
Susimąsto valandėlei jis:

„Kaip čia paprašyt – nors pardavėjai
Kultūringi, su vinim, tačiau,
Kai išgirs, kad Avinas atėjo,
Tuoj mane, kaip Aviną, apmaus.“

Pardavėjos vištos vaikštinėja...
Taria Avinas vienai priėjęs:
– Žinot, aš ne Avinas visai,
Nors galbūt atrodau panašiai.

Neapmausi, nė nemauk, – tiktai
Duok greičiau be galo ilgą vinį...
O višta paleidžia kakarinę:
– Turim šiandien tik su dviem galais.

Avinas supykęs šaukia: – Tamsta!
Šitaip pasakykit avinams jūs!..
Reikia man vinies be jokio galo –
Su galu visur aš būčiau gavęs.

Jam višta atšauna: – Jūs, pilieti,
Užsispyręs tartum taburetė –
Prašom netrukdyti, aš darbe...
Avinas pravirksta: – Ak, be-be...

Nusiminęs grąžo sau ragus –
„Be vinies nei šis, nei tas man bus, –
Net jei pervažiuotų traukinys –
Nepasižiūrės jokia avis...“

Uodas

Kai kadais turėjau butą
Prie Virvytės akmenuotos,
Pažinojau vieną Uodą
Itin keisto būdo.

Atplasnojęs tyliai tyliai,
Tartum būtų jis koks šnipas,
Taip tau bakstels savo yla,
Kad iš siaubo net sucypsi.

Be skambučio, nepaklausęs,
Ar aš Petras, ar aš Romas,
Tupias ant peties ramiausiai,
Lyg aš jam aerodromas.

Oriai it koksai chirurgas,
Išsitraukęs instrumentą,
Mano kraują ima siurbti.
„Ar sergi?“ – paklaustų bent jau.

Gal jūs manot – jis tą kraują
Ima tyrimams iš venos?
Gal jis daktaras Aiskauda
Ar studentas Avicenos?..

Įžymus gal mokslo vyras –
Jaunesnysis bendradarbis
Moksliškai tą kraują tiria
Ir man daro didžią garbę?

O galbūt jo geras draugas
Į avariją pakliuvo,
Ir chirurgas prašo kraujo,
Nes tam draugui pilvą siuva?

Aš ne donoras, bet jeigu
Mandagiai jis paprašytų,
Atsakyčiau: „Siurbk, mažyti!..“
Bet prašyt jis nesiteikia.

Kviečiasi draugus, kaimynus,
Gimines ir paneles
Ir visus manim vaišina –
Gali neužtekt manęs!

Tučtuojau mane apstoja,
Vos tik išeinu iš namo,
Aš manau – jie taip galvoja:
„Atsidarė restoranas...“

Vienas sverdėja pritūpęs,
Kitas – dar iš vakar girtas
Ir aukštielninkas į upę
Kaip rąstigalis nuvirsta.

Niekaip negaliu suprasti.
Pasakyk, jei tu gudresnis –
Kaipgi gali toks mažytis
Šitiek it kombainas ryti?

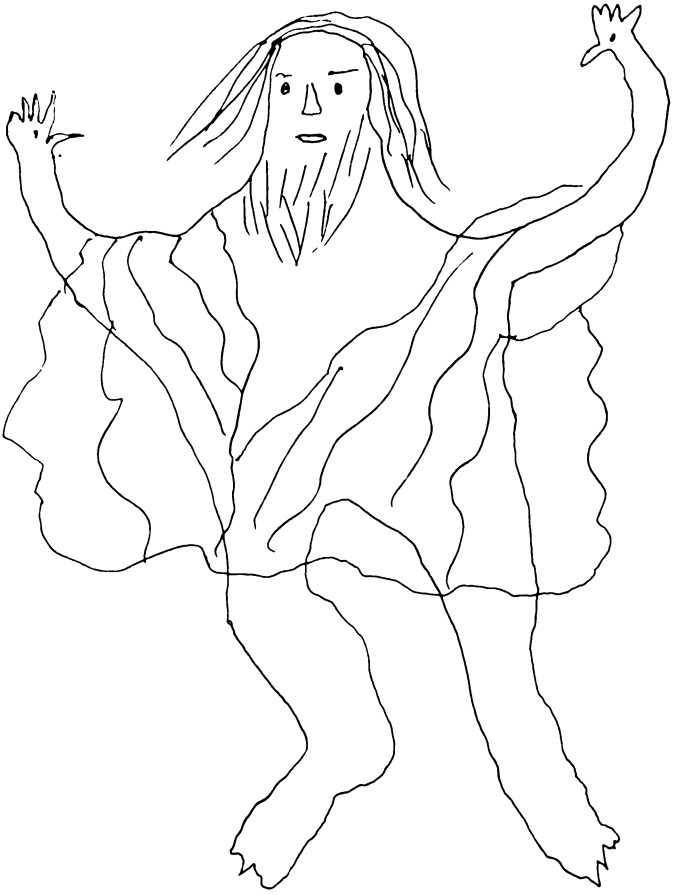

Ėjo Kiaulė į svečius

Ėjo kartą Kiaulė į svečius,
Kriūktelėjo: „Ė, kas bus, tas bus...“ –
Mat ji spaudą skaitė ir žinojo,
Ką apie kiaules kiti galvoja.

Prikabino butelį prie šono –
Manė, jog tas rodo gerą toną,
Ir medalį švarko dešinėj, nes
Nusipelnius ji – nusipenėjus.

„Jeigu aš keliauju į svečius,
Juk išeitų šitaip, – Kiaulei dingteli, –
Kur nueisiu, ten svečiai ir bus,
Aš, matyt, ten būsiu šeimininkė.“

Šit įeina Kiaulė pro duris:
„Kur svečių, – teiraujas, – kambarys?“
Palenda po sofa ir galvoja:
„Ar gerai, ar negerai svečiuojuos?

Ką su tais svečiais man padaryti? –
Gal visus pritiktų išvaikyti?
Ne, klausysiuos – galgi ten svečiai
Kalba apie Kiaulę negražiai?“

Kalbas jie, kas dedasi pasauly,
Bet galvoja Kiaulė patylom:
„Jeigu jau vis tiek esu aš Kiaulė,
Reik užlipt ant stalo keturiom".

Kaip ji tarė, taip padarė, aišku, –
Dužo krištoliniai indai baikštūs,
Ir nuo stalo ėmė garsiai žviegt:
„Jauskitės visi čia kaip namie!"

Įsikibo Kiaulė į sietyną
Ir paleido vėlei kakarinę:
„Ar jūs matėt Kiaulę debesy? –
Jeigu nepatinka – lauk visi!"

Tyli ten visi, nesako nieko,
Susižvalgo tik, o Kiaulė žviegia:
„Baisiai esate nuobodūs, ponai!
Bus linksmiau tuoj. Kur fortepijonas?

Uždainuosiu – išbyrės langai!
Ak nėra? Na ką gi – teks, matyt,
Atsisveikint. Neliūdėkit – ryt
Grįšiu su daina ir su draugais..."

„Neblogai gal pasisvečiavau, –
Mąsto Kiaulė, – reiks užsukt dažniau,
Tik jei būtų linksmesni svečiai,
Tiek nereiktų vargintis pačiai..."

Nutrūkusi kelionė

Važiuot ketino Kiaulė į Paryžių
Savęs parodyt, pažiūrėt kitų,
Bet iš pusiaukelės namo sugrįžo
Ir tarė, nusispjovus ant grindų:

„Ir ko aš tam Paryžiuj nemačiau?!
Ir ką gi veikti ten? Nors aš pati tai
Visur nukakus pritinku, tačiau
Prie Kiaulės tas Paryžius ar pritinka?

Čionai rūkyti, keiktis, spjaudyt galim,
Išknist iš lysvės tulpes, lelijas,
O jeigu būsiu savimi Versalyje,
Kažin dar ar visi mane supras?..

Galiu užsukt čia, jei atlieka laiko,
Stotin, patikrint akmenim langų.
Nurėžt būdelėj telefono laidą
Ir netgi padaryti ant grindų!

Galiu prabirbt motociklu per pliažą
Ir garsiai žviegti, iš svečių parėjus...
O tam Paryžiuj – kas ten žino – maža kas –
Dar lieps, ko gero, eiti į muziejų!

O ko aš tam muziejuj nemačiau?
Tik pamanykit – statula, peizažas!..
Bet jeigu paieškosi kiek rimčiau –
Ar už save ką įdomesnio rasi?

Galiu, įsėdusi į autobusą,
Peiliu išraižyt: „Čia važiavo Kiaulė“,
Arba išardžius naują Kurmio butą
Pasiteirauti: „Povilai, kas naujo?“

O kas gi naujo bus tame Paryžiuj? –
Nebent Mišelis nuvalys batus...
Nei ką pažįstu, nei mane pažįsta –
Net Kurmio Povilo – ir to nebus...“

Kiaulės atostogos

Išėjo kartą Kiaulė į Atostogas
Ir pasiklydo – nebegali rast, –
Ieškojo ir po lova, ir pastogėje –
Niekur tų Atostogų nėra!

Suėdė tortą, sužiūrėjo sportą,
Galvoja: „Na ir ką gi veikt toliau?“
Ir nutarė: „Keliausiu į kurortą –
Atostogos gal jūroj maudos jau?..“

Žviegia tartum stabdžiai ant asfalto:
„Baisiai nuobodu gyvent pavalgius!..
Tos Atostogos – it koks akmuo...
Susipykt, ar ką? Tiktai su kuo?

Kur surast protingą šiais laikais?“
Žiūri – Karvė dviračiu važiuoja...
„Na, – galvoja, – kyštelėsiu koją –
Pažiūrėsim, kas iš to išeis...“

Koją kyšt – į griovį Karvė virsta,
Dviratis pakalnėn rieda vienas...
Kiaulė žviegia: „Kaip jūs drįstat virsti!
Aš tuojau policiją pakviesiu!“

Karvė duoda litą: „Tik nepykit...“
„E, – galvoja Kiaulė, – veltui darbas –
Nors ir su ragais – vis viena – Karvė
Ir į medį niekad neįlips ji!..“

Dyžia Kiaulė Žemaitijos plentu –
Slepias krūmuos vietiniai gyventojai...
Šit jau ir kelionės pabaiga –
Jūra ir auksinė Palanga.

„Neblogai kurorte, – Kiaulė žvalgos, –
Kas nedirba, tas, matau, čia valgo,
Mielas man gyvenimas toksai –
Susipykčiau – būt visai gerai!..“

Iš Avies iškiaulija saldainį,
Paryčiais užtraukia žvygio dainą,
Barsuko žentui duoda porą sprigtų...
Visi tik linksi, šypsos – nieks nepyksta!

O Kiaulė pyksta – nuo Birutės kalno
Grūmoja: „Šit kaip! Jei esu aš kiaulė,
Tai ant manęs ir pykti nebegalima?! –
Imsiu pyktis su savim tuojau“.

Taip ji ir padarė – su savim
Ginčijas, užlipusi ant stogo...
Niekas dėmesio nekreipia, žino –
Liūdna vargšei – pametė Atostogas...

Viskas apie vilką

Vieną sykį pasiryžki
Ir keliauk į Vilkaviškį,
Dunda, rūksta fabrikai –
Čia gaminami vilkai.

Kad nebūtų žiemą ilgu,
Siūlau: nusipirkit vilką!
Tiems, kas pinigų neturi,
Duoda už makulatūrą.

Kaip atrodo tie vilkai?
Paprastai:

Tartum šviesoforas vilkas,
Turi tris akis nepilkas.
Kojų – nesunku atspėti –
Kaip septynios taburetės.

Nors benzino nevartoja
Ir estradoj nedainuoja –
Jam vis tiek iš uodegos
Rūksta dūmai nuolatos.

Galit jį įkelt į stulpą, –
Ten jis baisiai graudžiai čiulba.
O jei norit kur važiuoti, –
Vilką nesunku vairuoti.

Vilkui ant galvos, matai,
Auga dviračio ragai,
Vietoj stabdžių auga šluota,
Bet – gerai sureguliuota.

Jeigu reik važiuot į priekį –
Automatiškai jis bėga.
Bet, jei tu skubi atgal, –
Vilką mint reikės pedalais.

Pasitaiko – vilkas šis
Kaukia tartum garvežys
Ir ant geležinio kelio
Tempia du šimtus avelių.

Nors knygelių jis neskaito,
Mėgsta Raudonkepuraitę.
Na, dar mėgsta jos senelę,
O kitiems – užleidžia kelią.

Taigi, matote, labai
Kultūringi tie vilkai.
Vilkas mandagus kaip skėtis –
Tik nereik įžeidinėti.

Jei pietaujat, kai pašąla,
Su vilku už vieno stalo, –
Tai netinka po stalu
Jį tampyti už sparnų.

Ar baltos kreidos raidėm
Jam ant nugaros rašyti:
Gediminas + Marytė = M.

Pasislėpęs tarp aviečių,
Jam nesiūlyk cigarečių –
Vilkas keistas tartum tėtis, –
„Kam rūkai?“ – ims klausinėti...

– – – – – – – – – – – – – – – – –

Bet jau baigtas kūrinys, –
Vilkas graužia mano koją...
Jei nebepasimatysim, –
Neminėkite bloguoju...

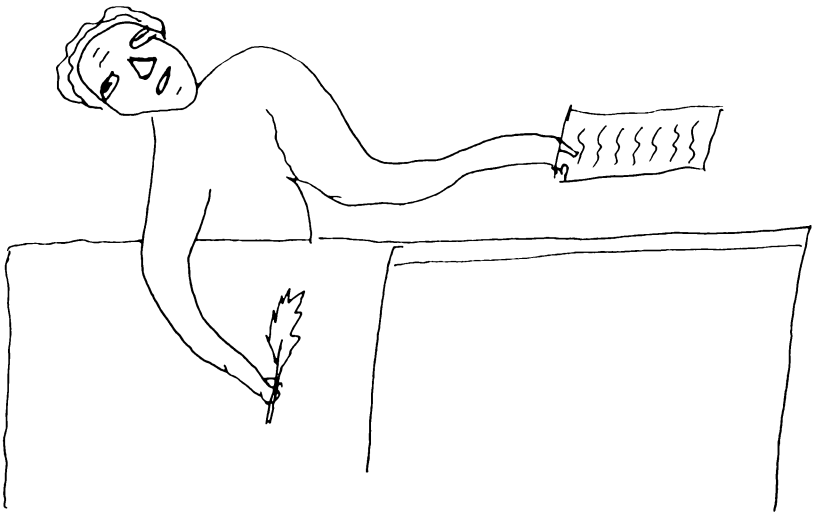

Eilėraštis su lakštingala ir traukiniu

Paupy už seno geležinkelio,
Kurs pavargęs pasuka į vakarus,
Taip giedojo ten maža Lakštingala,
Kad jos klausės didelis Pavasaris.

Stabtelėjo Traukinys nustebęs –
Man čiulbėti šitaip irgi norisi!
Klausinėjo Kamuolinį Debesį –
Kur yra tokia konservatorija.

Vikšrai du linksmai nusikvatojo,
Maldami kopūstlapį liežuviais, –
Nors kaip vikšrai traukiniai ropoja,
Bet iš jų neišsiris lėktuvai...

Adata, siūlas ir mėnulis

Adata pareiškė: „Į Mėnulį
Skrisiu!“ – Bet nerado siūlo galo...
O Mėnulis slapstėsi išbalęs,
Ir telefonu skambėjo Siūlui:

„Nepaleisk tik Adatos smailios,
Kiaurai juk mane jinai pradurs...“
Bet tas Siūlas nemokėjo Mėnesio kalbos.
O be to – kaip kamštis – buvo kurčias.

Ir atšovė jis Mėnuliui taip:
„Tu, nors apvalus, tačiau ne stalas,
O pas mus dabar tokie laikai –
Kur tik norim, ten ir skristi galim.

Be dujokaukių – ką norim, kalbam,
Norim – sagą išrenkam į valdžią,
Apie žirkles drąsiai sakom – durnos.
O anksčiau – užsiūtos buvo burnos.

Šieno kupetoj, kaip kitados,
Nepaslėpsi Adatos mažos!
Šiandien mūsuos adatoms ir siūlams
Ne autoritetas jau Mėnulis!“

Rūsčiai pagrūmojo Siūlas piktas,
Pro skylutę Adatos išlindęs,
Pažvelgė į dangų ir suriko:
„Mums tokie dabar nereikalingi!“

Ir Mėnulis baisiai išsigandęs
Nubildėjo naktį nuo dangaus,
Kalba žuvys – ežere paskendęs,
O šaligatvis, kad bastosi po Kauną...

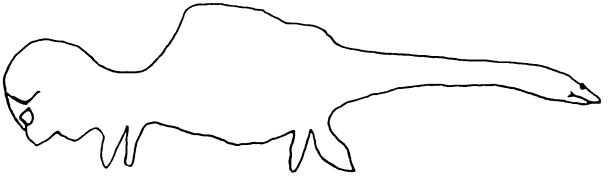

Vasaros mūšis

Ankstyvą rytą Vasaros auksinės
Virš mano kiemo avinėlis plaukė –
Sparnuotas, garbanotas, baltaplaukis –
Dangaus – pačiu giliausiu – vandenynu.

Bet pasirodė du ginkluoti, rūstūs
Laivai juodi, iš Vakarų ir Šiaurės
Ir susidūrė jie virš kiemo mūsų,
Norėdami šią dieną užkariauti,

Atimt iš paukščių ir vaikų visuomenės
Saulutę – ryto bilietą į kiemą –
Perkūnijom ginkluotos dvi kariuomenės,
Bet aš linkėjau pralaimėt abiem joms.

Ir užvirė dar nematytas mūšis
Danguj tarytum knygose Diuma, –
Visi visi tupėjom susigūžę –
Kas po stalu, kas po lapu kieme,

Ir tapo rytas panašus į naktį,
Tik blyksteldavo sprogę sviediniai,
Ir vėjai – keturi pasiuntiniai –
Net švilpdami stogais kaip katės lakstė.

...Nutilo mūšis viršum mano kiemo,
Ir nežinau aš, kas tenai laimėjo –
Tik avinėlis verkė visą dieną –
Gal sužeistas, gal jam sparnus skaudėjo?..

Dangaus miestas

Danguj yra didelis miestas –
Visai nesunku jį surast:
Pažvelk – visą metą nakties ten
Negęsta languos elektra,

Ten žmonės tokie kaip ir mes, jų
Vaikai mėgsta futbolą žaist
Ir myli labai savo miestą –
Tik auga žemyn iš viršaus...

Iš ryto dairais atsikėlęs,
Bet nebematai nieko, nes
Jie užveria mėlynas mėlynas
Tarytum linai langines.

Kas ilsis, kas eina į kiną,
O naktį ir vėl fabrikuos
Darbuojasi, lietų gamina
Visiems ežerams Lietuvos,

Rugpjūčio rūkus supresuoja
Labai taisyklingais lašais,
Raštelį kampe priklijuoja –
„Nežaiskit, vaikai, su žaibais!"

Pakrauna į debesis lietų
Centrinė Perkūnų stotis,
Ir vėjas – dangaus garvežys,
Pūškuodamas tempia į Lietuvą.

Jeigu dvi savaites nelijo –
Gal ten remontuoja žaibus,
Gal atostogauja visi jie
Ar posėdis baisiai svarbus.

Tenai – kaip ir čia – būna visko
Darbymety, vidur nakties –
Štai lenda pro skylę vagis su
Lietaus maišeliu ant peties.

Nuneš liaudies turtą į turgų,
Jei sučiuptas sargo nebus,
Ir, brangiai pardavęs jį turkams,
Kikens, kad nelyja pas mus...

Bet praneša per televiziją:
Rytoj apsiniaukę, ryt – lis...
Dangaus mėlynoji policija,
Matyt, areštavo vagis...

Eina Vasara...

Eina Vasara graži tarsi mama
Su vaikais, su paukščiais žaisdama,
Supasi ant laikrodžio rodyklių
Saulės sūnūs – spinduliai – išdykę.

Nemiegok ilgai – praeis pro šalį,
Nepavysi, neberasi kelio...
Tam kely su antpečiais geltonais
Jau budės Rugsėjis kapitonas.

O! Kad vasara nepasibaigtų!..
Bet Rugsėjis puola – bėkim gelbėt –
Laikrodžių neturim – turim laiko
Daug daugiau, nei laikrodyje telpa,

Bet pastoja kelią varnos pilkos...
Verkia pasilikusi viena,
Voro siūlu pririšta prie smilgos,
Paskutinė Vasaros diena...

Lietus. Kas jis toks yra?

Lietus – į ką jis panašus, mėginkim
Atspėt. Galbūt jis panašus į ylą, –
Įsminga žemėn taip giliai ir tyliai,
Neklausdamas, ar žemei tas patinka,

O gal jis panašus į ploną siūlą,
Kurs riša mūsų žemę prie dangaus,
Kad žemė nepakiltų kaip Mėnulis,
Kurį aš vakar skrendantį mačiau.

O gal jis panašus į muzikantą, –
Klajūną muzikantą neturtingą,
Stogų fortepijonais tyliai skambinantį
Melodiją rudens nesudėtingą,

Gal panašus lietus į abėcėlę, –
Tik tu skaityt lietaus raidžių nemoki,
Bet skaito pievoj jas nustebę gėlės...
O gal yra jis panašus į lokį?

Tu atsibusi vieną rytą šaltą,
Nustebintas spindėjimo laukų, –
Tai nusipirkęs šiltą baltą paltą
Lietus užmigo ten žiemos miegu...

Lietūs panašūs į žmones

Tie lietūs – jie visai tokie kaip žmonės.
Ilgi, trumpi, maži ir dideli –
Geri jie būna, būna nemalonūs,
Kai persekioja nuošaliam kely.

Jie būna susigūžę, išsigandę,
Kai slepiasi nuo vėjo debesy,
Pavargę būna – beldžiasi į langą –
Tik niekados nebūna jie sausi.

Jie lanko naktimis Mėnulio kiną,
O miega neilgai – visai trumpai,
Nes šokinėt nuo debesų tramplinų
Į ežerus jie mėgsta kaip vaikai.

Dar – mėgsta su draugais linksmai paūžti –
Nerūpestingai šoka ant asfalto,
Ir mėgsta rudenį tarytum Puškinas –
Klajoja po miškus – nė kiek nešalta!

Po visą Lietuvą klajoja lietūs,
Kur laukiami, kur nekviesti svečiai –
O rudenį – lyg paukščiai į pietus jie
Greičiausių vėjų lekia traukiniais.

Ir grumiasi virš mūsų šlapios minios
Lyg žmonės Palangoj, bet jų namai
Ne danguje yra, o vandenynuos –
Jie tik atostogauja ten – aukštai...

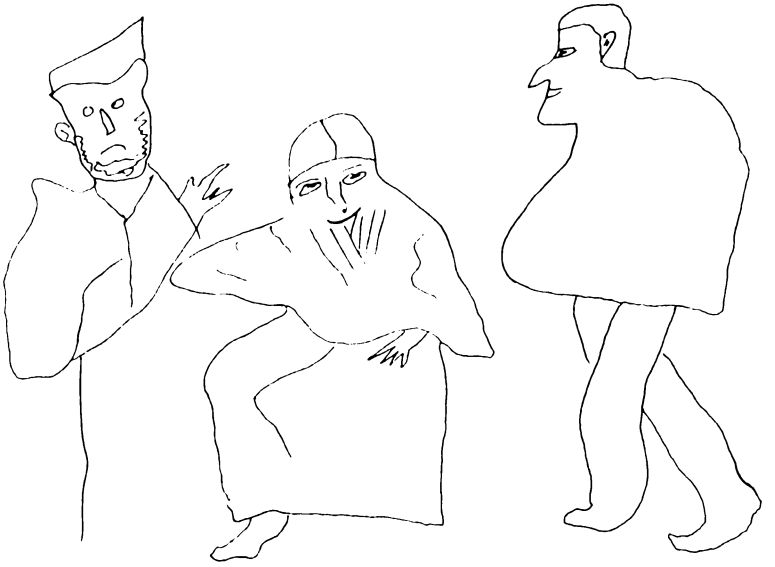

TRYS LIETŪS

Keliai tartum upės

Kur bėga tas mažas takelis
Per didelį lauką rugių? –
Jis skuba į didįjį kelią –
Antai jį už lauko regiu!

Takelis – tai mažas upelis,
Didysis – lyg Nemunas riestas,
Surinkęs gal šimtą takelių
Juos plukdo į didelį miestą.

Takelis, vos vos teįžiūrimas,
Mieste, rodos, niekam nerūpi –
Girdi, ošia miestas – kaip jūra jis,
Bet jūros nebūtų be upių, –

Takeliai tarytum šaltiniai
Ištrykšta iš mūsų namų
Ir niekur nėra paskutinio,
Ir niekad nebus, kol einu...

Ten

Ten už girių, toli,
Aš girdėjau kadais,
Mėlynuoja šalis,
Mėlyna kaip linai,

Ten seneliai jauni,
O tėvai – kaip vaikai,
Ten sueina visi
Nukeliauti keliai.

Miega tavo žaislai
Ten toli palikti,
Ir kas buvo seniai –
Ten be galo arti,

Kai vaidenasi toliuos,
Ko niekad nebus –
Tai šalis mėlynoji
Tau siunčia sapnus,

Ką seniai pamiršai,
Ten surasti gali, –
Nebuvau aš tenai,
Bet yra ta šalis...

Pavasaris

Lietaus jaunesnioji sesuo
Migla atkeliavo klajūnė –
Lyg Brisius iš raštų Biliūno
Ją sekė pavargėlis šuo.

Skaras ant žolynų išdžiausčius
Pakalnėmis tyliai nuėjo, –
Katė susigūžus žolėj
Ten verkė. Ji skaitė „Kliudžiau".

Joniukas, žąselių piemuo,
Dainuodamas pievom „Ak vija..."
Pakalnėn miglas nusivijo,
Kur tyli Lakajų vanduo.

Už ežero ošė giria,
Už girios į dangų iškilę
Vaidenos jam mėlynos pilys
Virš miestų, kurių dar nėra...

Sena knyga

Aš kitados turėjau seną knygą –
Kaip ji vadinosi – šiandien nebeatmenu,
Užrito metai kiekvieni po akmenį
Ir užmarštim it pelenais apsnigo...

Toj knygoj prerijas aš pirmą kartą
Išvydau – ten kaubojus jaunas jojo,
Iš dvidešimto puslapio mergaitė
Man vieną naktį skarele pamojo.

Patraukęs tyliai seną žalią skląstį,
Aš įėjau vidun į tą knygelę, –
Nes knygoj kiekvienoj yra durelės –
Tik ne visiems pavyksta jas atrasti...

Tenai ilgai po prerijas klajojau,
Ant žirgo jodinėjau ir medžiojau,
Prie laužo sidabrinėj mėnesienoj
Aš karo šokį šokau su indėnais,

Su ta mergaite į Floridą plaukėm,
Ją gyniau nuo plėšikų ir piratų,
Man dovanojo aštrų tomahauką
Ten Oceola, seminolų vadas,

Banditas iš Floridos Kitas Smitas
Į širdį triskart dūrė man peiliu,
Aš atėmiau tą peilį. Negaliu
Pakęst, kad šitaip nė už ką badytų!..

Aš Smitą išvijau iš savo knygos
Ir ant mustango į namus grįžau,
O ta mergaitė knygoj pasiliko
Ir niekad jos jau nebesutikau...

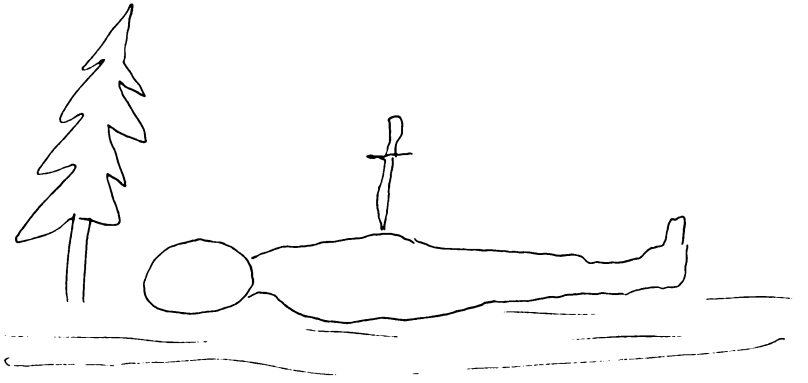

Klaustukas

Ar klaustukas tau patinka,
Kurs po raštą šokinėja?
Nuo smalsumo net sulinkęs
Baisiai narsiai klausinėja:

„Kas? Ką? Kur? Su kuo? Ir – kam?
Kaip? Kodėl? Ir – ką daryti?“
Pasitaiko netgi – jam
Nežinai, ką atsakyti...

Atsisėdęs už staliuko,
Štai rašai bičiuliui laišką –
Iš po plunksnos – strykt klaustukas, –
Jam ir vėl kažkas neaišku,

Viskas jam šioj žemėj rūpi –
Na, ir klausinėk sau sveikas.
Nors ir būna – gauni lupti,
Kai paklausi, ko nereikia, –

Bet geriau žinot, koks linksnis,
Ir paklaust, už ką balsuoji,
Nei kilnot rankas vieningai
Ir žygiuoti kaire koja...

Šauktukas

O šauktukui viskas aišku –
Ten – blogai, o čia – gerai!
Jis retai po laiškus vaikšto,
Bet po laikraščius – dažnai...

Išsipūtę kaip balionai
Šaukia trys stori šauktukai:
„Ei, pirmyn! Aukštyn! Valio!
Pasiryžę būkim!!!“

Kur – pirmyn? – jis nė nežino!
Kur – aukštyn? – jam nesvarbu,
Ir tiek šaukdamas, kažin ar
Pasiryžęs gali būt?..

Nors jis kaip kurortas linksmas,
Bet labai man nepatinka,
Jei aš būčiau gimęs linksniu,
Tai nebūčiau šauksmininkas.

Toks yra laikrodis

Laikrodis eina ir rodo,
Bet neišeina iš proto,
Norint – atimti jį galima,
Bet iš trijų nesidalo jis.

Laikrodis dirvoj neauga,
Ežeruose nesimaudo,
O jei pabando – tai tuoj jis
Baisiai nustebęs sustoja.

Laikrodis duonos nevalgo,
Šieno nepjauna kaip dalgis.
Gali nukrist po stalu jis,
Bet katinai jo negaudys...

Jis nečiurlena iš čiaupo,
Jis visados susikaupęs.
Kurgi jis eina – niekas nežino,
Laikas yra jo Tėvynė...

Parkeris

Nors geltonas – rašo mėlynai,
Kaip kačiuko iš Siamo akys –
Jis ne arbata, bet vardas – Čaj.
Pavardės, deja, nepasisakė.

Atkeliavęs iš toli, iš Kinijos,
Rašo mano namuose kas rytą –
Skrenda raidės iš mažos gerklytės
Ir kaip kregždės nutupia ant linijų.

Viena koja tartum balerinos
Strykčioja ant popieriaus žavingai, –
Pamanyt gali – labai protingas,
Bet paskaitęs dūsauji – kažin...

Net baisu skaityti, kaip nerimta!
Bet nebegaliu jo sustabdyti,
Brėžia jis eilutę dvidešimtą
Ir rimuoja: „Prašom netrukdyti!"

Šitoks elgesys man nepatinka –
Neklausysi – stalčiuj užrakinsiu!
Nebegausi mėlynojo rašalo!..
Gal ir išsigando, rašo – T A Š K A S.

Mano Pašto Dėžutė

Kaip laukia laiškų mano Pašto Dėžutė,
Kaip dairosi gatvėn kas rytą...
Štai lapas Kaštono, lengvai atitrūkęs,
Į pravirą burną jos krinta.

Ir skaito ji laišką, gražiai parašytą
Auksiniais rugsėjo dažais:
„Sveika! Labą Rudenį. Kaip gyveni tu? –
Dabar aš rašysiu dažnai...“

Ir rašo kas rytą laiškeliuos karpytuos,
Ką paukščiai ir debesys kalba.
Kur gervės šią naktį išskrido,
Ko miglos ieškojo pakalnėj...

Tačiau šįryt atsiuntė sniegenos žinią:
Jau dunda žiema ledo plentais!..
Ir atlekia laiškas labai paskutinis:
„Sudie... Iki kito Rudens...“

Mano peilis

Nežinau aš, ar peiliui nesopa širdies,
Kai smeigiu jį į kepalą duonos...
Kai stiebą nupjaunu puikiausios gėlės –
Gal stalčiuje guli raudodamas?..

Jis nekaltas, jis įrankis tik,
Nors iš plieno, tačiau silpnavalis, –
Ką papjaut, jam diktuoja kiti,
Ir jisai pasipriešint negali,

Šitiek pjovęs ir aimanų šitiek girdėjęs,
Nežinau, stalčiuj miega ar ne –
Ir bijau aš, kad sykį iš proto išėjęs
Jis čiups už gerklės ir mane...

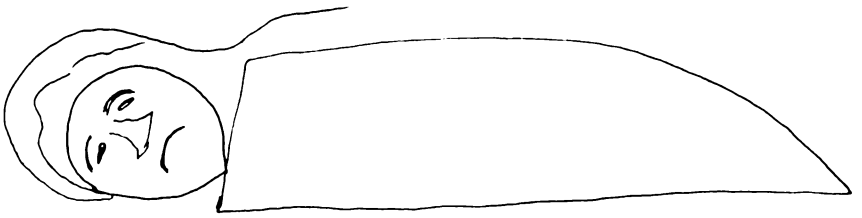

Mano batai

Mano batai užaugo kartu,
Ir abudu jie turi po koją –
Nesvarbu, ar pūga, ar lietus,
Jie drauge kaip dvynukai žygiuoja.

Niekados negirdėjai, kad bartųs
Ar ieškotų sau draugo kitur,
Ir nebuvo taip, rodos, nė karto,
Kad aš eičiau su vienu batu,

Kai Kairysis, – menu aš, – kelionėj
Susidūrė su akmeniu sykį
Ir nustebęs plačiai išsižiojo, –
Dešinys jį lydėjo taisyklon.

Kai iš šokių liūdnai vieną dieną,
Dešinys grįš be kulno, man rodos,
Ir Kairys nepaliks draugo vieno –
Šoks abu ant šiukšlyno fokstrotą...

Mano piešinys

Nusipiešiu sau aš
Mėlynus namus
Ir tenai gyvensiu,
Kai man liūdna bus.

Debesys atplaukia
Sunkūs tartum plytos,
Aš nupiešiu saulę
Ir birželio rytą,

Aš nupiešiu sodą,
Obelį, gėles
Ir bičiulį, einantį
Aplankyt manęs,

Nors už lango baisiai
Dideli pusnynai,
Sodo vidury mes
Obuolius sau skinam,

Jei namuos tu vienas,
Šalta, liūdna tau –
Ir tave nupiešiu, –
Bus trise linksmiau...

Dėdė Napalys ir Antanas

Ant stalo guli butelis,
O po stalu pavargus silkė –
Čia vakar dėdė Napalys
Kalbėjo: „Šoksiu ryt nuo tilto...“

Kalbėjo, kad gyvent neverta,
Gyvenimas – pikta kalė...
Bet po pietų už kiemo vartų
Mačiau jį, miegantį žolėj.

O vakare, kai leidos saulė,
Svyravo Napalys ant tako.
Grūmojo: „Viską aš žinau!“
Bet kas tai – „viskas“ – nepasakė.

Pabudęs naktį tą girdėjau
(Gyvena dėdė netolies),
Kaip dūžtantys stiklai skambėjo
Ir dainos vidury nakties.

Mokyklon eidamas prie namo
Mačiau aš vėl jį centų prašant...
O mano pusbrolis Antanas
Tą rytą neatėjo klasėn...

O aš tenai lyg būčiau kaltas
Prie knygos atverstos tylėjau, –
Ilgai lietus į langus beldės,
Paskui staiga pakilo vėjas –

Tai apsiniaukęs Labas Rytas
Nežydinčia šaka pamojo,
Ir pusbrolio ieškot nuskrido
Diena – Balandžio Aštuntoji.

Jį užrakintą vieną rado
Šaltam – kaip varpas – kambary...
– – – – – – – – – – – – – – – – – –
Diena ta buvo jo Gimtadienis –
Sukako jam devyneri.

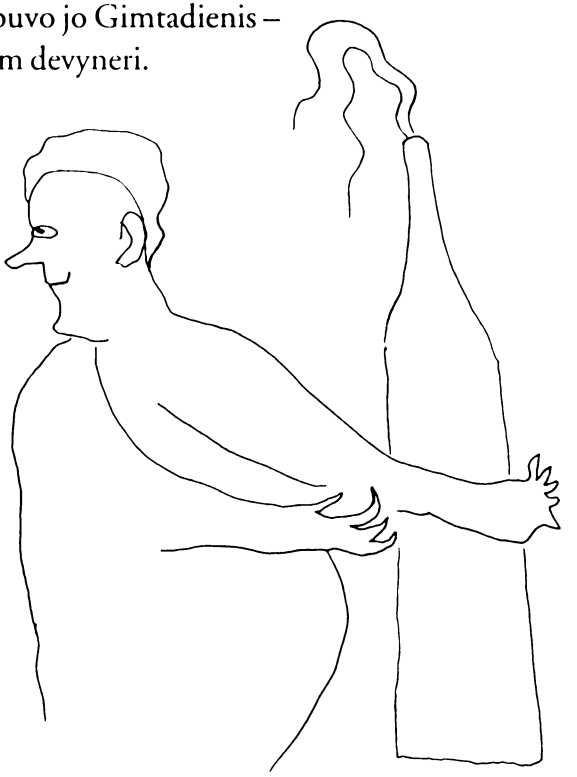

Berniukas iš internato

Nematė jisai niekad motinos savo,
Nors kaime už miesto gyvena jinai...
Jis vienas tylėjo, kai choras dainavo:
„Mes laimingiausi pasauly vaikai".

Čia nieks neateidavo jo aplankyti,
Bet verkiant aš jo nemačiau niekados...
Sapnavos jam jūros, kraštai nematyti, –
Tačiau ir tenai jis nerado mamos.

Tą naktį rugsėjo, kai virš internato
Praskrido nematomas gervių būrys,
Jis verkė... Bet niekas tada nepamatė,
Kaip skrido su gervėmis jis...

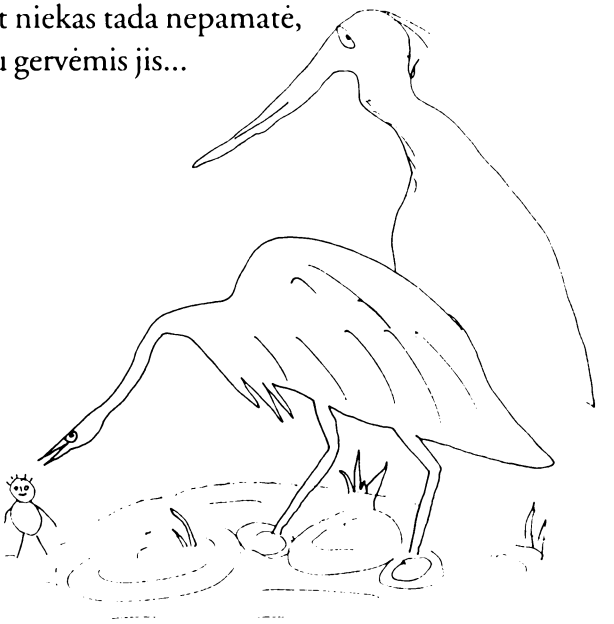

Man patinka

Man labai patinka kinas,
Vakarinis ir karinis –
Dar labai patinka tortas,
O labiau už tortą – sportas!

Nepakėlęs rankos, kojos
Visą sportą išsportuoju –
Dar išgirsit – Grigas Jonas –
Didis telečempionas!

Gauti dešimt man patinka
(Tik retokai atsitinka,
Zehn iš vokiečių – ne *drei*...)
Ir keli geri draugai:

Tas ir Kitas – ir Antanas,
Kapitonas D'Artanjanas...
Bet užvis labiau – Danutė
Iš penkioliktojo buto...

Gal ir aš jai patinku –
Užvakar po pamokų
Man jinai pasakė tyliai:
„Tu gražus kaip krokodilas..."

Nuėjau į zoosodą
Pažiūrėt, kaip jis atrodo...
Tyso toks baslys ant šono –
Ta Danutė turi skonį...

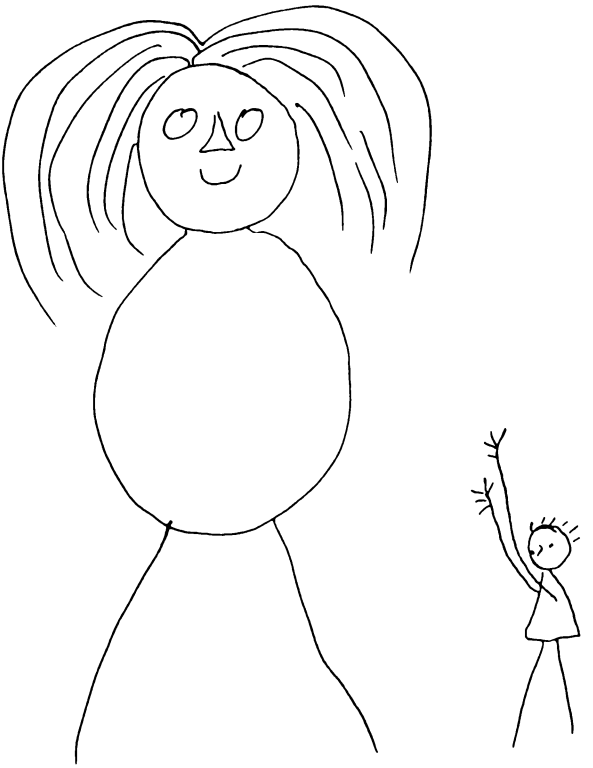

Man nepatinka

Man nepatinka, jei bičiulis senas
Manęs nelanko, kai esu nesveikas,
Ir kai trise mane pargriauna žemėn
Ir atima penkiolika kapeikų...

Man nepatinka, jeigu mano draugas,
Kur vaikėm kamuolį kartu po pievą,
Įmušęs įvartį į dėdės langą,
Pabėga, o mane palieka vieną.

Man nepatinka, kad mažai žuvelei
Neleidžia grįžt namo žvejys išalkęs,
Ir tas, kurs gaudo pievoje drugelį
Ir areštuoja tartum nusikaltėlį.

Man nepatinka apvali kaip lankas
Tetulė ragana ir jos dukrelė,
Kur juokiasi ir išmeta pro langą
Mažytį atsibodusį šunelį,

Man nepatinka spoksantys į langus
Ir dėdė Simas su kvailais anūkais,
Kur suriša sparnus raišam balandžiui
Ir pasišaukia katiną Moliūgą,

Man nepatinka, kai į seną maišą
Įgrūda katę ir iš džiaugsmo ploja,
Kada atplėšia mano pirmą laišką
Ir garsiai skaito, ir visi kvatoja,

Man nepatinka, kad jėgos mažai
Ir triukšmas iš penkioliktojo buto –
Ten geria vyną, keikias negražiai,
Ir verkia pamiršta visų Danutė...

Man nepatinka dideli ir gražūs,
Kur daro negražiai ir – „Eik šalin! –
Man sako. – Tu dar kvailas, tu dar mažas
Ir nieko dar suprasti negali!..“

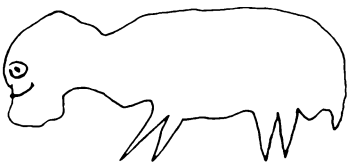

Apsilankymas pas sergantį draugą

– Kur šįvakar tavo tėtis?
– Pas kaimyną. Pas kaimyną.
– Ką ten veikia tavo tėtis?
– Geria vyną. Geria vyną.

– Ką parėjęs jis darys?
– Iš namų mane varys.
Atsives čionai draugų –
Neparuošiu pamokų...

– Ką gi, ką gi tau daryti?
Ar mama užtart negali?
– Kad mama mane paliko,
Išvažiavo į Uralą...

– Gal turi tu kokį dėdę,
Gal yra kokia teta?
– Dėdė uždarytas sėdi –
Kombinavo kažin ką...

– Kur tu eisi išvarytas?
– Gal įlįsiu į garažą...
– Bet kodėl jis elgias šitaip?
– Nežinau, esu dar mažas...

– Gert nesveika, žmonės kalba –
Ar negirdi tavo tėtis?
– Nežinau, man skauda galvą
Ir bijau aš klausinėti...

– Gal, kol grįš, pažiūrim kiną?
– Televizorius parduotas.
– Gal išsikepam kiaušinį?
– Kad pas mus nėra nė duonos...

– Bėgam gal pažaist į gatvę
Ar į mišką? Šitoks oras!
– Kad suplyšę mano batai,
Ir aš baisiai miego noriu...

– Na, tai ką gi mudu darom?
– Nežinau aš, ką daryti...
– Ar tik vakarais jie geria?
– Ne, tėvelis iš pat ryto...

Dar po vieną kiaurą dieną...
– O jei lito anei vieno?
– Tai atgūrins dėdė Jonas –
Atsineš odekolono...

– Kaip gyvensi, kur tu dėsies?
– Aš girdėjau tėtį kalbant:
„Tuoj padvėsiu! Tuoj padvėsiu!
Tai tada išsimiegosiu gal...“

Ir mažyčiai būna pavojingi!

Skrenda pilkam debesėly lietaus
Mažas mažytis lašelis –
Tolimas tolimas kelias
Ligi pat krašto dangaus.

Tyro lašelio mažytėj kupė
Miega mikrobas Mišelis,
Mažas, mažesnis už lėlę –
Lašo kairiajam kampe.

Tartum H. Velso herojus
Miega mikrobas nematomas,
Miega mįslingas kaip atomas,
Ir nežinia, ką sapnuoja...

Miega taip tyliai kaip sniegas,
Rankoj laikydamas ietį,
Bėkite skiepytis, bėkite,
Kol nepabudo, kol miega...

Atsitiktinė pažintis su Sloga

Vakar, grįždamas iš šokių,
Sutikau mažytę Slogą –
Susigūžusi prie durų
Verkė, kad namų neturi,

Skundės, kad nemyli niekas,
Kad visi į šalį bėga...
Pakviečiau ją į svečius –
Ak, kas bus dabar, kas bus?

Nes šįryt jau nosy mano
Ta Sloga apsigyveno –
Užsidarius vartelius,
Kviečia Gripą į svečius.

Kviečias seserį Anginą
Ir trise mane kankina...
– – – – – – – – – – – – – – – – –
Ak, kur mana prancūziška špaga –
Aš gulsiu lovon kautis su Sloga.

Kai užpuola Gripas

Nors esu narsuolis Grigas,
Bet mane užpuolė Gripas –
Toks galingas kaip tvirtovė,
Lovon jis mane pargriovė.

Lovoj neblogai gulėti,
Lepina mama ir tėtis,
Manų košėm nekankina –
Neša apelsiną.

Apelsiną vieną, kitą,
Šokolado plačią plytą –
Šokoladą, marmeladą –
Nenumirsiu gal iš bado...

Šokoladą – šokoluoju,
Marmeladą – marmeluoju
Ir truputį pameluoju,
Kad pasveikęs sirguliuoju.

Kai skauda dantys

Aš labai pavydžiu vištai –
Jai nereikia pas dantistą,
Nesportuoja, o sveika...
Duot per snapą jai, ar ką?
Bet – už ką?

Ta vištelė gero būdo –
Akmenis, kiečiausius grūdus
Ryja be jokių dantų! –
Kam man trisdešimt ir du?

Be dantų gyvena sliekas,
Sraigė be dantų – ir nieko!
Pažiūrėk tik, kai palyja,
Kiek salotų ji suryja!..

Nesiskundžia dantimis
Nei kačiukas, nei gręblys,
Ir seneliui ant lentynos
Jų neskauda – plastmasiniai.

Ak, kaip būtų man smagu,
Jei aš būčiau su snapu!
Tik nebūčiau gandras, nes
Reiktų ryti man varles.

Galą gausiu gal iš baimės
Poliklinikos kamputy...
Tai vis prakeikti saldainiai –
Kad jų fabrikas sugriūtų!

Klausinėju tik kitų –
Ką daryti, ką daryti? –
Neturiu aš tiek dantų,
Kiek man skauda iš pat ryto...

Patarė geri draugai:
„Eik. Nėra ten ko bijoti.
Viskas pasibaigs gerai,
Tik svarbu neišsižioti, –

Ko prašytų, ką kalbėtų –
Neištark pirmos raidės tu..."
Ką tai reiškia – supratau
Tik tada, kai nuėjau.

Ant lentynos replės guli,
Vaikščioja balta tetulė,
Rodos, šypsos, kalba taikiai,
Bet matau, ką rankoj laiko.

Tai pabaisa geležinė,
Nežinau, kaip ji vadinas,
Bet jaučiu – jei išsižiosiu,
Tučtuojau gerklėn įšoks ji!..

Meiliai šypsosi teta:
„Pasakyk, vaikeli, a-a...“
Nesakau, tyliu, – tik leptelk –
Stryktels nuo lentynos replės...

Šypsosi tetulė vėlei:
„Juk tu moki abėcėlę!
Na, kokia pirma raidė?“
Aš dantis sukandu: „B“.

„Ne, ne B, o A, vaikeli“, –
Sako ji ir ranką kelia...
Kaip pro langą išskridau –
Be sparnų – aš nežinau...

Tik stebiuos namo parėjęs –
Skauda dantys kaip skaudėję,
Poliklinikoj buvau –
Anei kiek nepasveikau!

Tai patarkit, ką daryti –
Nieko negaliu praryti...

Pabėgėliai

Ėmė ir pabėgo vieną dieną
Iš virtuvės – ką dabar daryt? –
Pietūs, Pusryčiai ir Vakarienė,
Nė nepažadėję grįžti ryt.

Pats girdėjau aš ausim ne savo –
Liežuvavo Telšiuose liežuviai:
Vakarienė bėgdama dainavus
„Tegyvuoja menkė ant keptuvės!"

Pusryčiai pro Kupiškį į Rytus
Ant prakąsto sumuštinio skridę,
Sumuštinis – ką tik po muštynių,
Mėlynavęs nuo saldžių mėlynių.

Pietūs iš trijų patiekalų,
Nesutarę sukt kuriuo keliu,
Kryžkelėj ilgai ieškojo kelio,
Kol įklimpęs savyje Kisielius

„Pietūs – į Pietus!" – paskelbęs šūkį,
Šliūkštelėję tuoj visi pirmyn, o
Kai Šaltibarščiai Pietuos surūgę,
Šnicelis pabėgęs į Berlyną...

O virtuvėj indai prašo darbo:
Atsistojęs piestu, žvengia stalas,
Ir durelėm skėsčioja išbalęs
Šaldytuvas – nusipelnęs sargas.

Laksto sienom nusigandę rykai,
Šaukia šaukštai: „Ką gi mums kabint?“
Susigūžus dujinė viryklė
Mirksi kertėje žydrom akim.

Sutarškėjo stalčiuje šakutės:
„Ką dabar daryti? Reikia vytis!“
Nuo vinies apalpusios nukrito
Dvi riestainių suriestos skylutės.

Samtis suplasnojo tartum paukštis –
Strykt pro langą, šaukdamas „Pirmyn!“
Jam iš paskos purptelėjo šaukštai
Ir maži šaukšteliai sidabriniai.

Dujinė viryklė laiptais dunda,
Šaldytuvas ropščias pro duris,
O šakutės – greitos kaip sekundės,
Bet kažin ar ką bepasivys...

Aš virtuvėj stoviu nusigandęs –
Kai pjūkleliais griežė vakar dantys,
Ak, ir kam taip garsiai sušukau:
„Niekados nevalgysiu daugiau!..“

Bijau varlės

Aš labai bijau varlės,
Tiek mažos, tiek didelės.
Gal ta baimė neprotinga,
Bet varlė man – nepatinka...

Nebraidau basom po rasą,
Jeigu norite – už drąsą
Galit dvejetą rašyt,
Bet varlė man – negraži!

Bet – iš baimės nors drebu,
Šiaip jau varlę aš gerbiu, –
Į mane kai pasižiūri,
Aš matau, kad proto turi.

Sako – ji labai naudinga:
Čiumpa vabalą už kinkos
Ir, prarijus tą kenkėją,
Žemės ūkį pakylėja...

Gal ir pakylės, gal – ne,
Bet džiaugiuos, kad ji mažytė –
Būtų didelė – mane
Patį pirmąjį prarytų...

Pažymių knygelėj trys jau
2, 2, 2 – dėl to baugu man, –
Juk varlė, mane prarijus,
Pakylėtų pažangumą!..

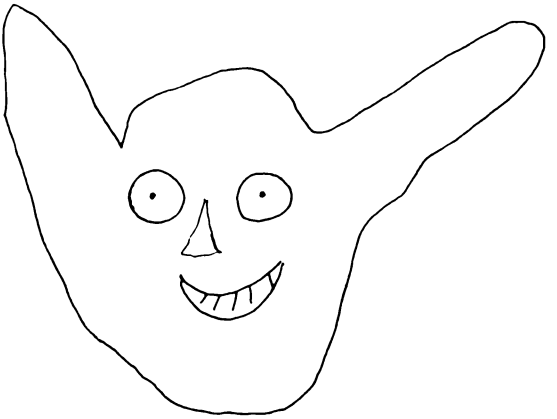

VARLĖ

...Ir siurbėlės

Gal esu nesveikas, nes
Aš bijau ir siurbėlės,
Aš bijau į upę murktelt –
Siurbėlė mane nusiurbs tuoj!..

Maudosi šunelis Brisius, –
Aš vis tiek bijau įbristi –
Siurbėlė ten išsižiojus
Laukia mano vargšės kojos.

Man tas baisiai nepatinka –
Kam išvis ji reikalinga?!
Nei ten ūgio, nei ten grožio –
Siurbia kraują tartum buožė.

Buožė buvo storas ponas,
Nuo siurbimo net raudonas –
(Aš žinau – mums rodė kiną),
Ir dėl to juos išnaikino.

Reik sušaukt – mintis man gimė –
Siurbėlių susirinkimą
Ir išdrožt joms tokią kalbą:
„Kas nedirba – tas nevalgo!“

Pamanykit – baisios ponios!..
Tyso per dienas ant šono –
Lai važiuoja į Baku
Naftos siurbt, o ne vaikų!

...Ir gyvatės bijau

Ten, kur teka upė Gangas,
Kur beždžionės šoka tango –
Indija šalis vadinas –
Ten gyvatės žiūri kiną,

Žiūri... pavaidina pačios, –
Nevažiuosiu ten aš – ačiū, –
Nes gyvatės tiek bijau
Kaip varlės – tik dar labiau,

Nors jokios gyvos gyvatės
Niekada nesu nė matęs,
Bet mačiau nupieštą knygoj –
Ji labai man nepatiko.

Kai tėvelis laisto daržą,
Aš bijau guminės žarnos –
Žarna raitos kaip gyvatė –
Lovoj aš drebu su batais.

Kai mama kilimą siurbia,
Aš bijau ir dulkių siurblio –
Ryja, raitos kaip smauglys –
Medy aš, gal nepraris?

Nežinau, kaip man gyventi –
Tiek pabaisų įvairių!
Dantys pradeda kalenti,
Vos tik rytą pabundu.

Kai labai drąsus užaugsiu,
Tai vis tiek nebūsiu gandras –
Noriu būt aš kosmonautas –
Vaikštinėti su skafandru.

ŠYPATĖ

Keistas senelis

Sykį einam iš mokyklos –
Simas, Rimas, aš ir Benas –
Žiū – senelis baloj stypso
Ir labai linksmai kikena.

Klausinėjame apstoję:
– Ko čia stovi? Kas čia bus?
O senelis – trept su koja –
Ir aptaško mus visus.

Išsilakstę į šalis,
Krapštinėjamės ausis,
O senelis droviai šypso:
– Štai dėl ko aš stoviu šičia!..

Rugpjūtis, paliekantis mane

Jis basas brenda per upelį kreivą,
Rugius štai kerta Lietuvos laukuos –
Jis paskutinis Vasaros kareivis,
Bet Rudeniui pirmasis pasiduos.

Už lapų, geltonų variokų, saują
Jis Vasarą parduos. Atjos Šiaurys.
Ir upės rudeninės, šaltakraujės
Į kitą šalį Vasarą plukdys.

Po klevo lapais šiltos dienos guli,
Ant lapų šoka boružė basa...
Išlipsiu aš stotelėje Mėnulio,
Kur sidabruoja žvaigždėmis rasa.

Kur traukiniai greitieji pasiklysta,
Migla – kaip elniai – bėga virš vandens...
Ir nusives mane maža Alisa
Į veidrodį, kuriam nėra Rudens...

Dėdės Juozapo dainavimas trisdešimt penktojo gimtadienio rytą

Seniai jau nieks manęs nebeįleidžia
Į šalį, kur vadinasi Vaikystė –
Virš pievų jos, sapnų sparnus išskleidęs,
Tiktai nakčia aš dar galiu praskristi.

Ant vartų dvidešimt ir penkios spynos,
Ir ežere giliam paskendęs raktas...
Pirkau žaislinę gaisrinę mašiną –
Ir ji mane ten vežti atsisakė.

Keliausiu į Mėnulio parduotuvę,
Parduosiu sapną kaip spalvotą kiną
Ir paprašysiu ten, kad aukso žuvys
Man atiduotų raktą Buratino...

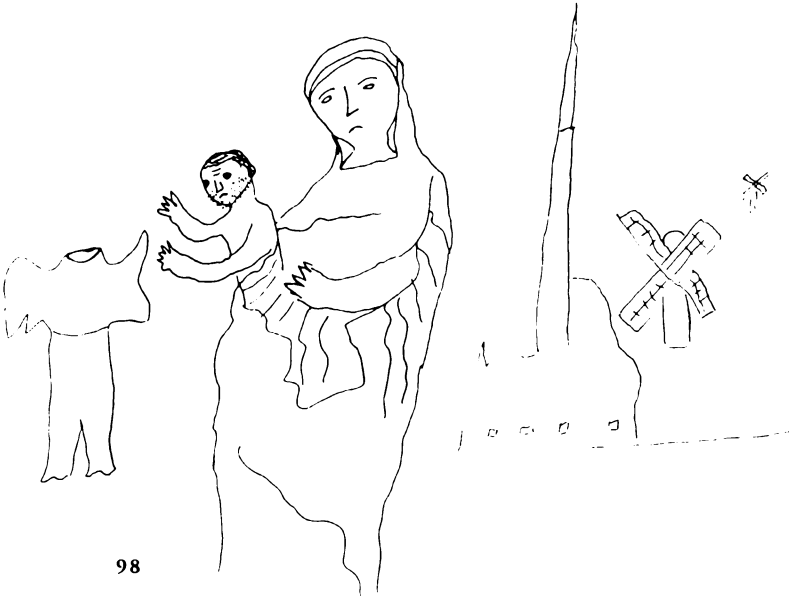

...Ir vakarą

Praeina viskas, aš irgi praeisiu,
Praeisiu, ir pamirš mane kaip lietų,
Ir pakartos lyg priemiestinį reisą
Kiti, praėję dulkėmis planetos.

Kaip Kristijono Donelaičio žodis,
Kaip laikrodžio rodyklė – taip ilgai aš
Apie nematomą sukuosi ašį
Lyg sapnas dramblio – sunkiai ir vienodai.

O kitados esu sapnavęs sapną,
Kad mano širdyje iškrito sniegas,
Kad vidury pražioto paukščio snapo
Sėdėjau ir giedojau apie nieką.

Ir aš buvau toks mažas, baisiai mažas,
Mažesnis už mažiausią paskutinį, –
Taurelėj tulpės susigūžęs lašas
Atrodė man bekraštis vandenynas.

Tačiau naktis namus palieka, aušta
Ir tirpsta sapnas tartum pirmas sniegas.
Vėl didelis šį rytą nubudau aš
Ir neprisimenu nubudęs nieko...

Vasaros palydos

Bus šiąnakt miške kaukių balius –
Ak, kad tik nebūtų lietaus!
Visų vabalų karnavalas –
Visi vabalai valgyt gaus.

Karvutės pyragų nestinga –
Didžiausias – pačiam vidury!
Muselės labai iškilmingai
Pabarsto aguonomis jį.

Estradoj žiogai baisiai orūs
Jau derina smuikus žalius,
Ir elektromonteris Voras
Vynioja ilgiausius laidus.

Iš Jonvabalėlio lempelę
Nupirkęs įsuks neaukštai –
Jau renkas į šokių aikštelę
Su frakais naktiniai drugiai.

Estradoj orkestras užgroja –
Ir linksma, ir liūdna kartu:
Rytoj juk Rugsėjo pirmoji –
Pirmi traukiniai į Pietus...

Rugsėjis

Rugsėjis švelnus kaip kailiukas katės,
Jis Vasarą šiandien namo išlydės,
Miške pakabintą drabužį jos žalią
Jis šiąnakt nuspalvins kaip vaiko knygelę,

Dažus išsirinkęs pačius tobuliausius
Darbuosis, kad būtų gražesnis pasaulis,
Nes rytą svečiuosis baikšti ir balta
Kaip meilė pirmoji – Pirmoji šalna.

Visai nėr kada pailsėt – juk valdys
Dienų ir naktų čia tik trisdešimt jis,
O reikia į lauką rugius išlydėti
Ir bulvių vaikus parsivesti į klėtį.

Danguj Paukščių Tako remontas dar tęsias,
Bet naktį jau lekia sparnuoti ekspresai,
Kad liūdnas keleivis namus prisimintų –
Apšviest reikia Lietuvą lapų žibintais,

Bet vėjas sušvilpia – ilgiau nebelauks čia
Rudens traukinys – ir pakyla kaip paukščiai
Maži kalendoriaus lapeliai nuo stalo...
Miškai muša būgną. Girdi? Eina Spalis...

Spalis

Ateina Spalis. Renka tartum bulves
Šlapius, žemėtus darbus nuo laukų,
Skaičiuoja, kad nė vienas neprapultų –
Reikės Balandžiui atiduot laiku.

O rytą sniegenos kieman atskrido –
Žiemos nelauktos pirmos telegramos.
Ir vėjas išlėkė į Antarktidą
Ieškoti šilto palto Žemei-mamai.

Žiema toli, bet jau matyt nuo stogo,
Kaip Senis Šaltis varstosi batus...
Ir neša laiką laikrodžiuose žmonės
Ne iš namų dabar, o į namus.

Rūdija žiogo smuikas ant dirvono,
Ir taisos vabalai visi miegot –
Tik vienas – kvailas – trečias brolis Jonas
Išjoja naktį Vasaros ieškot.

Bet kurgi ta šalis, tas stiklo kalnas,
Kur karalaitė Vasara užmigo? –
Nejok tik, Jonai, Šiaurėn – ten negalima, –
Žiūrėk, ateina Lapkritis pro Rygą...

Lapkritis

O Lapkritis – labai pasiutęs. Jis –
Visų padaužų įskaitos narys,
Jį lydi ledi Winter iš Kronštato
Ir Šiaurės Vėjas – chuliganų vadas,

Bet ką gi čia dabar jiems bedaryti? –
Jau valtys užrakintos, o čiuožyklos
Neįrengtos. Lankyt mokyklą tingi
Ir šūkauja laukuos kaip šauksmininkai.

Žiūrėk – iš nuobodumo varnas gaudo,
Apverčia gatvėj daktarą Aiskaudą,
Ir jūrininko Sindbado laivus
Jie kūdroje išmėto po kampus.

Per naktį baladojas ant stogų
Kaip kiaulė, nusipirkusi ragus,
O paryčiui, visai nusikankinę jie
Dar Uraganui skambina į Kiniją.

Neradę obuolių, užpuola sodą...
Tačiau ateina generolas Gruodis,
Uždaro lapkritį į kalendorių
Ir atiduoda raktą sargui Vorui...

Atsisveikinimas

Kur šiandien diena vakarykštė yra?
Ak, kur man ieškoti jos, kur ją surast?
Nesaugojau vakar, – kieme palikau ją,
Kai rinkos šešėliai, kai leidosi saulė.

Gal ją kas nuskynė kaip didelę gėlę?
O gal išsivarė į šalį Šešėlių?
Gal ją šienpjoviai tartum žolę nukirto?
O gal ji į vieškelių dulkes pavirto?..

Gal jau niekada neberasiu aš jos,
Lyg upė šiltos vakarykštės dienos?
Nakčia į Šešėlių pasaulį išskrido
Žaidimai ir žodžiai kieme išbarstyti...

Daugiau niekada niekada taip nebus –
Aš juos vakare susirinksiu visus
Ir žodžiais piktais neįžeisiu aš draugo –
Iš jų ilgas juodas šešėlis išauga...

Bėglys

Ko tu, vaikeli medini,
Rymai prie Pasakos vartų?
– Ak! Ten juk mano Tėvynė –
Prasideda ji: „Kitą kartą...“

– Ko toks sudžiūvęs, paliegęs?
Liūdnas... Švarkelis suplyšęs...
– Iš vaikiškos knygos pabėgau
Ir atgalios nebegrįšiu.

– Kam gi tu bėgai? Juk lėlei
Lemta knygelėj gyventi...
– Ak! Jūs nežinot, broleliai,
Kokį ten vargą mes kentėm.

Kaip mus kankino ir draskė
Du avinėliai berniukai –
Nieks nenorėjo suprasti,
Kas širdyje Medinuko.

Vieną lietaus pilną dieną
Knygą kieme jie pamiršo...
Ak! Pakabintas ant sienos
Šaipėsi kariškas diržas.

O pagaliau pasičiupę –
Gėda sakyt – tartum pelę,
Ėmė skaityti kačiukai
Vargšę spalvotą knygelę.

Mano mažytę sesutę
Perplėšė it miglą vėjas,
Nebemokėjo susiūti
Net ir septynios siuvėjos...

Pūsiu aš aukso trimitą:
Pulką kareivių man duokit!
Eisim visi, auštant rytui,
Mes pasakėlių vaduoti.

Ženkit į laisvę, kaimynės,
Pasakų mažos knygelės!..
Liks tie namai nusiminę –
Tartum dangus be saulelės...

Du drugeliai

Liepos mėnesį, per lietų,
Du drugeliai skrido...
– Man į Vakarus skrist liepė!
– Liepė man į Rytus!

Išsiskyrė du drugeliai
Ežero pakrantėj...
– Parašyk tu man laiškelį!
– Parašyk ir man tu!

Viens į vieną, kits į kitą
Nuplasnojo pusę...
– Pasakyk, kur tau rašyti?
Kur tu žiemą būsi?..

Kopūstynėje žlegsėjo
Vikšrai tartum tankai...
– Parašyk ant debesėlio
Ir pasiųsk į dangų...

Jei nebijai skraidyti

Ir lėktuvas, ir vanagas skraido,
Brolių juodvarnių pulkas darnus...
Pasakyk, ar skraidyt nebijai tu? –
Ir eilėraštis turi sparnus.

O! Jis gali tave nuskraidinti
Ir į Užvakar, ir į Poryt,
Nes eilėraštis greitas kaip mintys
Ir kaip aitvaras mėgsta skraidyt.

Naudininkė širdis – jo variklis,
Kilmininkė fantazija – kuras.
Tad pirmyn! Atsiminkite tik,
Kad eilėraštis stabdžių neturi.

Kur matyta, kad stabdžiai skraidytų! –
Apsieisim puikiausiai be jų.
Tu atverk viršelius, lipk į vidų,
Įsitverk už sparnų abiejų.

Nebijok! Jei eilėraštis žalias,
Jeigu gimęs jisai auštant rytui
Iš spalvotų sapnų – viską gali!
Tik negali jisai neskraidyti.

Gedimino sapnas

Nieko neturiu, turiu aš tik
Rudeninį margą vėjo paltą,
Kiekvienoj kišenėj po eilėraštį –
Norit, imkit – atiduodu veltui.

Gėdinti mane tetulės bando,
Bara dėdės, kad esu nerimtas.
Ką daryt – eilučių kaip balandžių
Kiekvienoj kišenėje po šimtą.

Dėdės, tetos, jūs manęs neteiskit –
Kito palto niekas man neduos.
Šiandien aš į Lietuvą išeisiu –
Ant kalno karklai siūbuoja, pakalnėj vanduo...

Lietuvoj eilėraščius pasėsiu –
Tesudygsta širdyse vaikelių...
Ant akmens prie upės atsisėsiu,
Atsisėsiu aš prie viešo kelio.

Kas gi gali Lietuvoj išaugti
Iš eilių, širdies ir iš galvos?
Ir išaugo ten didžiulis šaukštas,
Ir suėdė pusę Lietuvos...

Debesys

Paslaptingi tartum mėnesiena,
Kaip kalnai ir kaip per kalnus kelias.
Kartais – tartum tų kalnų oželiai,
Vienas kitą vaikos kiaurą dieną.

Kartais – tartum raiteliai iš kino,
Tartum miestai, kuriuose nebuvęs.
Kur keliauja debesys, nežino
Nei margi drugeliai, nei lėktuvai.

Kaip prisiminimų atvirukai
Danguje – lyg žydintys linai...
Jei tiki, kad debesys – tai rūkas,
Dar nedaug tu žemėj gyvenai...

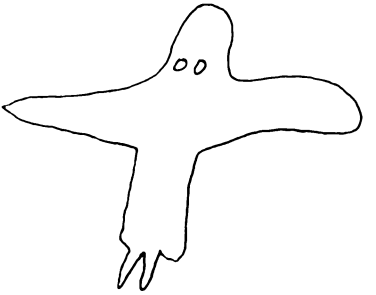

1990-ųjų žiema

Buvo ta žiema tikrai keistoka –
Nepasakėm jai mes nieko blogo, –
Atėjo Lietuvon, pasižiūrėjo,
Trenkė durimis ir vėl išėjo.

Senis Šaltis slepiasi sulijęs...
Ko gi ta Žiema taip mūsų bijo? –
Klausinėjau Kalendoriaus seno,
Kurs žiemų ir vasarų daug mena.

Žilo Kalendoriaus lapai virpa:
– Gal dėl to, kad širdis surakinusios
Sniego purvinos grandinės tirpsta,
Visos aikštės nuo žmonių patvinusios...

Gal dėl to, kad Speigo šalyje
Mirusių pulkai pakėlė galvas,
Gal – kad Gedimino pilyje
Kaip saulelė – vėliava trispalvė...

Sugrįžimas

Languos tirpsta mėlyni raštai,
Užsidega visos žvakelės...
Pareina iš tolimo krašto
Pavargęs Kalėdų Senelis.

Kalinio pilkas drabužis,
Varnos – ratu virš galvos –
Sunkūs kaip laikrodžio dūžiai
Žingsniai – iš vasaros tos...

Sustoja prie vartų medinių
Išbuožinto sodo gale –
Jo rankoje tuščias drobinis
Maišelis su kulkos skyle.

O spindi lange tartum ašara
Toks šiltas namų žiburys –
Išvirsta į kiemą kaip garas
Vaikelių – skambučių – būrys.

Ir pokšteli durys kaip šūvis...
Aš iš toli pareinu...
Sukasi snaigės ratu tartum šunys...
Neparnešiau jums dovanų...

Tyli už stalo per naktį
Pavargęs Kalėdų Senelis...
Spindi languos Lietuvos tartum akys
Tūkstančiai žvakių širdelių...

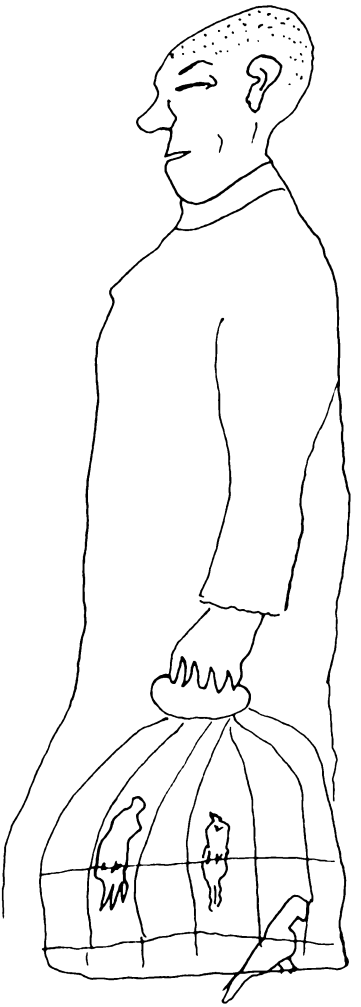

Kur yra, seneli, tavo dantys?

– Kur yra, seneli, tavo dantys?
– Pensijon išėjo atsikandę.
Ėjo per metus po du, po vieną,
Palydėjau su skausmu kiekvieną.

Šiandien tuščias darbo kabinetas...
Dirbo sunkiai, ką čia ir kalbėti! –
Kiek reikėjo perkrimst riešutų,
Kiek – laikyt liežuvį už dantų.

O laikai tokie, vaikeli, buvo,
Kad nekramtė jie ilgokais tarpais,
Bet – laikyti už dantų liežuvį
Buvo baisiai reikalingas darbas.

Tais laikais, kai kirto, o ne sėjo,
Krimto jie, Šviesiam Rytojui auštant,
Ne ledus, o ledą Jenisiejaus,
Kedro žievę, kaulą, šuns apgraužtą...

Valė juos ne minkštas šepetėlis,
O enkavedisto kumštis kietas...
Daug oi daug yra dantų, vaikeli,
Sibiro sniegynuose pasėta.

Šiuolaikiniai dantys ne tokie jau,
Sausą plutą graužt jų nieks nemokė.
Varsto lūpų vartelius kas dieną vis drąsiau,
Žino dantys, kad šiandieną į dantis negaus.

Ne kažkiek rimtesnio darbo būna,
Jau liežuviai – palaidi tribūnoj...
Tik nepratę nuo mažens darbuotis,
Pasitraukia greitai iš rikiuotės.

Prisiminęs tuos laikus senuosius,
Palinkėsiu, lai dantis tavuosius
Vis tvarkys ne tas enkavedistas,
O dantistas – ristas specialistas.

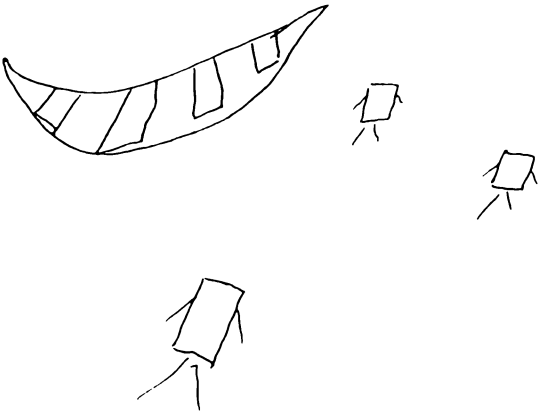

Eilėraštis draugams

Įsižeidė vėl vyresni
Ir bartis, ir grūmoti šoka:
Ne taip tu, jaunas, gyveni!
O aš taip gyvenu, kaip moku.

Lazdom baksnoja dėdės: štai
Tu ne su tais draugais draugauji,
Draugystė netikra tatai, –
O mano rankoj – lapų sauja...

O man užtenka pinigų,
Kiek rudeninis vėjas duoda.
Aš nenusiperku draugų –
Ir neparduodu.

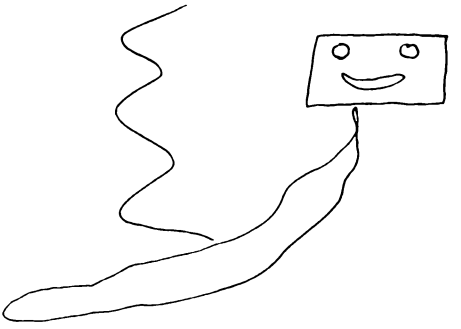

Pavasario naktys

O gegužio naktis – pavojinga,
Tu nubrisi į sodą gilyn,
Atsistosi po vyšniomis – sninga,
Ir prikris šilto sniego širdin.

Ir netirpsta, netirpsta tas sniegas,
O per sniegą lyg žingsniai – girdi? –
Ir nelauki tarytum tu nieko,
Bet plasnoja kaip paukštė širdis.

Ir iš tolo kažkas tyliai šaukia, –
Taip nuo sniego širdy neramu.
Pirmą sykį tavęs šiąnakt laukia
Kelias ne į namus – iš namų.

Nes už upės lakštingalos plaka...
Nežinai, ko juokies ir verki...
Ir Naktis švelniai liečia tau kaktą –
Tu Pavasariu, mielas, sergi...

Pirmosios meilės daina

Jeigu aš nebūčiau niekad gimęs,
Gal mane tu būtum išgalvojus?
Jeigu neturėčiau aš Tėvynės,
Gal ją būtum man padovanojus?

Jei kaip Žemė tu mane mylėtum,
Gal tu sugalvotum man gyvenimą?
Tokį trumpą kaip birželio lietūs...
Tokį ilgą – kaip lietus į žemę...

Ir tikriausiai tu mane pašauktum
Ankstų rytą, paukščių miškui giedant...
Ir tikriausiai tu manęs palauktum,
Jei aš kelio nesurasčiau niekad...

Pirmasis išsiskyrimas

Aš išeisiu į sodus Tiranijos,
Ir, Gimtadieniui auštant, priskinsiu
Baltą puokštę rasų rozeranijų,
Kad mane – Niekados – prisimintum.

Tavo veidrody noriu atrodyt
Aš laimingu pavasario rytu,
Tau aš noriu skambėti melodija,
Kur žiedais tą pavasarį krito.

O dabar krinta lietūs – kaip grotos –
Pilkas vieškelis gulas po kojom...
Tu mane palydėki į stotį,
Kurioje traukiniai nesustoja...

Mintys

Kaip pilių griuvėsiai – tokios
Būna mintys sunkios.
Būna lengvos tartum šokis
Aisedoros Dunkan.

Būna greitos kaip šviesa
Niekur nenuskridus.
Būna kreivos kaip tiesa
Minioje paklydus.

Geros kaip motulės akys,
Gilios tartum girios.
Tamsios kaip per girią takas –
Kryžkelės įkyrios.

Būna baikščios tartum žuvys –
Šūktels – dingsta jos.
Būna drąsios kaip lietuvis
Žalgirio laukuos.

Tartum draugo laiškas – šviesios,
Kaip rugpjūtis – šiltos...
Būna mintys baisiai tiesios –
Tik ant kaklo – kilpa...

Šautuvas

Mokykloj mane teišmokė
Klausyti poručiko girto.
Man liepia – aš taikaus į žmogų,
Žiūrėdamas tiesiai į širdį.

Aš nežinau, kur Tėvynė,
Kas tau šią naktį sapnavos...
Mano širdis – metalinė –
Vėliava rankoje tavo...

Aš – Visada Pasiryžęs,
Negailestingas kaip laikas...
Guli it nukirstas kryžius
Dulkėse Motinos vaikas...

Puodukas

Nenoriu būti kareivis

Čia Šautuvas karalius valdo mus...
Nenoriu būti aš kareivis, mama,
Aš noriu, mama, grįžti į namus,
Kur ežerai, kur ošia girios ramios.

Bet Šautuvas išvaro mus į žygį...
Nenoriu būti aš kareivis, mama,
Aš sapnavau, kad paskutinį sykį
Girdėjau prie namų berželį šlamant.

Jau liepia Šautuvas man šaut į žmogų...
Nenoriu būti aš kareivis, mama,
Aš taikytis žmogaus širdin nemoku –
Manęs tu neišmokei šito, mama.

O Šautuvas į mano širdį taikos...
Nenoriu būti aš kareivis, mama,
Aš grįšiu Lietuvon, aš Tavo vaikas...
Virš kapo Lietuvoj berželis šlama...

Dvylika eilučių nežinau apie ką

Šešiakojis devyngalvis,
Užsimojęs tartum kalvis,
Ant manęs staiga kad šoks –
Nežinau aš, kas jis toks!

Griežia dantimis kaip pjūklais,
Ausyse šeši pabūklai,
Kumščių dvylika ir vienas,
O išlindo jis iš sienos.

Nemanykite, kad verksiu –
Aš nekreipsiu dėmesio.
Aš rašysiu užsimerkęs
Laišką Kovo mėnesiui!

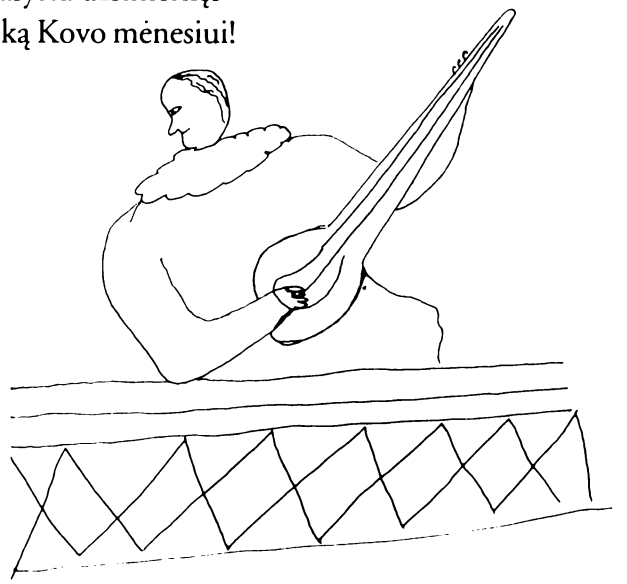

Ipolitas

Toks žmogelis Ipolitas,
Atsibudęs vieną rytą,
Sūrį kando – nusigando,
Kad galvos neranda!

Kurgi dingo ta galva –
Vakar taigi buvo!
Guli ir kepurė, va,
O galva pražuvo!

Kur aš eisiu be galvos –
Ką gi žmonės pagalvos?!

Nieko jis nebesupranta –
Tesupranta tiek:
Kad galvos nebesuranda,
O daugiau tai nieko.

Nuo atsitikimo šito
Net galva jam apsisuko.
Baisiai keista Ipolitui –
Nėr galvos, o sukas!

Mąsto jis: o gal į naudą?
Gal net baisiai sveika? –
Nėr galvos, tai ir neskauda,
Ir galvot nereikia.

Diena, kurios nebuvo

Gyvenau aš saulėtam name,
Saulė šokinėjo grindimis.
Pabučiavo miegantį mane
Vienas mažas saulės spindulys.

Pabudau – už lango saulės plotai...
Pasirodė man visa diena ta,
Kaip laukų siūbuojantys aruodai,
Kaip kalnai, kurių dar nieks nematė.

Buvo ta diena kaip dovana,
Tartum Ąžuolyne zuikių šokis...
Nušuoliavo, nebegrįžo niekad pas mane,
Gal aš tik susapnavau ją tokią...

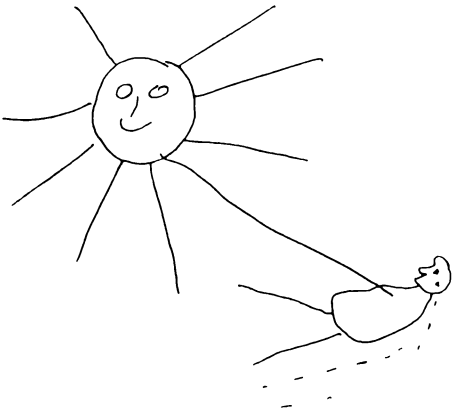

Gyvenimas kaip žemė

Ak dienos kaip pokyliai purvinos,
Kaip sniegas, pavirtęs į nieką...
Išeisiu į lauką, įlįsiu į urvą,
Pasišnekėsiu su Slieku.

Klajosiu takais jo painiais
Po žemėm, kur niekas nemato.
Įpūsiu ugnelę tenais,
Išgersime dviese arbatos.

Neklauskit, ką Sliekas galvoja,
Kai sniegas pavasarį tirpsta –
Jis dirba. Jis žemės artojas
Ir pats jis žeme pavirsta...

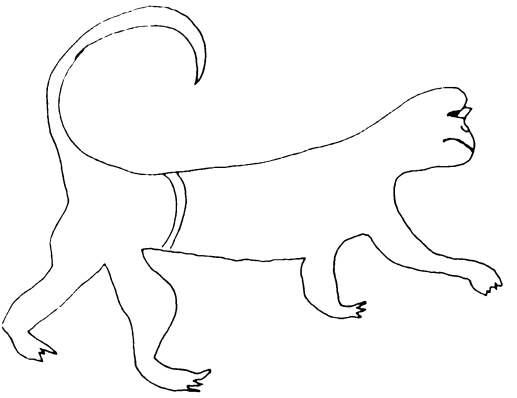

Sekmadienis

Aš Sekmadienis esu –
Žadintuvai tyli.
Pamiegoki šiandien tu,
Nuo Darbų pražilęs.

Linksta ąžuolų viršūnės,
Išsilaksto tvoros –
Vejasi tave kaip šunys
Lapai Kalendoriaus.

Tai Darbadieniai šešiese
Su Darbų maišeliais –
Pas mane tu pailsėsi
Kaip šiltoj trobelėj.

Te Darbai už durų trypia
Ir trimitą pučia,
Dygsta jie tarytum grybai
Po lietaus rugpjūčio.

Sukasi Darbai aplinkui –
Kilpomis ant kojų...
Niekados jų nesurinksi –
Liks šviesiam rytojui.

Ak! Darbų pilna Tėvynė –
Svyra senos svirtys –
Lietuvoj tau paskutinis
Darbas bus – numirti.

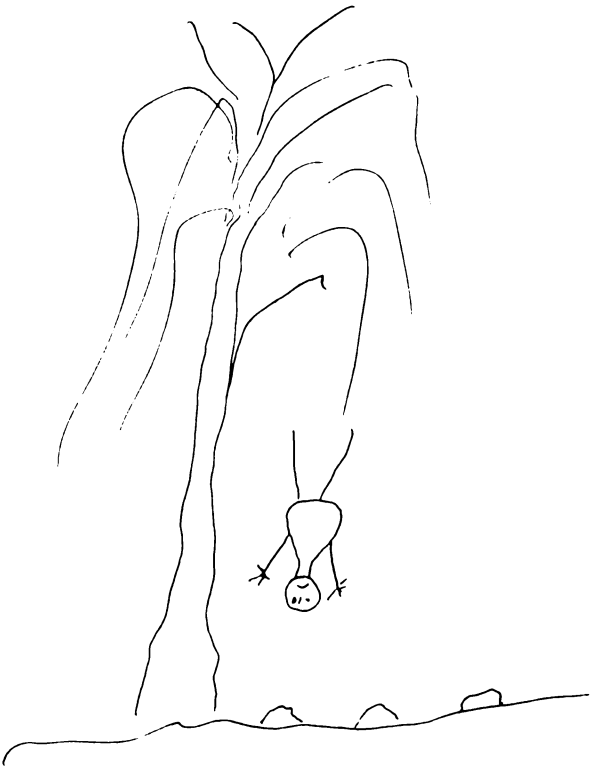

Miegas

Niekados nesu aš matęs Miego,
Nežinau net, kaip jisai atrodo.
O kas naktį lovoje vis tiek
Tysau ir žiūriu sapnus spalvotus.

Kaip ateina Miegas, negirdėjau,
Kaip išeina – neregėjau niekad.
Visą naktį po stalu tupėjau,
Laukiau – neatėjo tąnakt niekas.

Aš net nežinau, kad aš miegu!
Stebis tik mama: „Vartais ilgokai".
Nežinau, ar jį laikyt draugu,
Ar jis atskubės, kai bus man bloga?

Kai prarasiu, nieko neįgiįęs,
Kai įgysiu daug, praradęs viską,
Kai pabels Ruduo, sapnus išviįęs,
Ar ateis jisai? Iš kokio miško?..

Aš regėjau, kaip sesulė mirė,
Kaip Takai eglišakius jai klojo,
Kaip tėvelis, juodaplaukis vyras,
Daug naktų – savaičių nemiegojo.

Pagalvojau aš tada, kad Miegas
Gali būt šaltesnis ir už Mirtį –
Ant plaukų tėveliui krito sniegas
Ir jau niekados nebeištirpo...

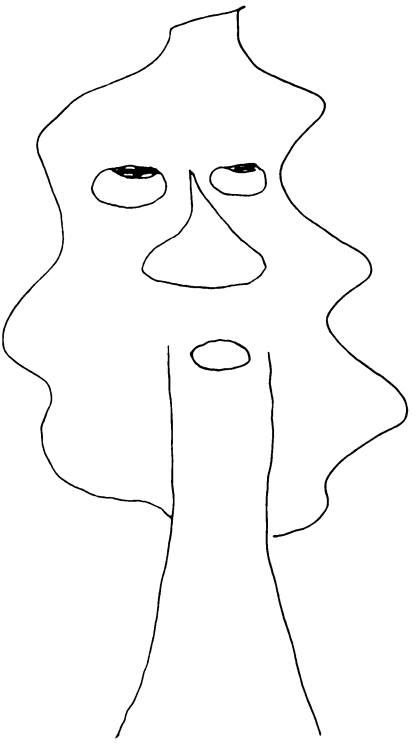

Pelės

Pelės pilkos, pilkas jų gyvenimas.
Pelės baisiai bijo katinų.
Laukia pelės: ak, gal gims Peleninas,
Karaliūnas pasakų senų.

Taip ir buvo: gimė jis iš nieko,
Iš senų suplyšusių sapnų.
Vos tik gimęs – šoko jis iš miego:
Saulės jums parnešti išeinu!

Ir išėjo, ir parėjo – tiesiai
Saulė jam spindėjo ant kaktos –
Visos pelės veržėsi į šviesą,
Aklas kurmis bėgo iš paskos.

Ponai katinai! Jūs keliat puotą,
Manot – žinot, kur pelių keliai.
Bet pelytė šmurkšteli po šluota,
O po šluota – raštų ryšuliai.

Naktimis juos pelės graužia, graužia:
„Žingsnis priekin, žingsniai du atgal...“
Vargšas katinas šiek tiek įkaušęs,
Šitokių daiktų suprast negal...

Katine Marso, tu skelbi tostą,
Bet sudūžta letenoj bokalas...
Nežinai tu, kas yra kolchozas,
Nežinai, kas „Belomor kanalas“...

Tu, Siamo žaliaake sese,
Ar kasei rūdynus Vorkutoj?
Ar statyti teko Dneprogesą
Ir gyventi šuns būdoj?

Kurgi dingsit jūs – jau dunda būgnai,
Rūksta kailiniai, liepsnoja rūmai.
Ir palinkęs narsiai virš bedugnės
Riteris Peleninas tribūnoj.

O aplink raudonos žvaigždės žydi,
Užrašyta tuščiame danguj:
„Tas negraužia, kas negraužia kito,
O save sugraušime paskui!“

Iš visų melų gražiausias – kinas,
Iš visų paukštelių – švino kulkos...
Švilpia vėjas nuo šalies Pelynų,
Žarsto kruvinas pasaulio dulkes...

Sena nauja daina

Du gaideliai kūlė baltus žirnius,
Dvi vištelės į malūną vežė,
O malūnininkas, Šeškas girtas,
Miltus vogė ir į turgų nešė.

Pardavė už butelį, nebrangiai
Pelei, spekuliantei tai, Pelicijai.
Tarakonas matė ir į dangų
Siuntė raštą Katinų policijai.

O policija saldžiai miegojo
Ir sapnavo jūras balto pieno...
Du gaideliai graudžiai užgiedojo,
Dvi vištelės verkė kiaurą dieną...

Uodas vandenėlį sunkiai nešė,
Musė būtų saldžią tešlą maišius...
Užkandinėj plėšia dainą Šeškas,
Po stalu voliojas girtas Maišas...

Leidos Saulė, nieko neišvirus,
Mėnuo kėlės, neiškepęs blynų...
Skrenda vargšas Uodas – ti ri ri ri...
Knarkia Šeškas vidury Šeškinės...

Žalias kirminėlis

Iš puvėsių pasikėlęs,
Mažas žalias kirminėlis,
Nuropojęs nuo Šiukšlyno,
Kur toliau ropot, nežino.

Mirkčioja žaliom akelėm,
Dairosi į didį kelią –
Žalios pievos, baltos ievos,
Saulė danguje – kaip Dievas!

– Tai kodėl lig šiol mes buvom
Ten, kur dvokia, rūgsta, pūva?..
Tėvas šaukia nuo Šiukšlyno:
– Grįžk, sūnau, čia mūs Tėvynė!

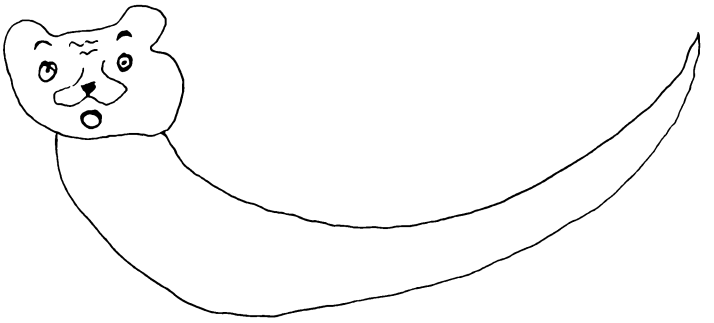

Tarakonas

Jūs nerūstaukite, ponai,
Kad esu tik tarakonas.
Toks gimiau – tai ką darysi,
Kad į plyšį lemta lįsti.

Gal ir aš norėčiau būti
Ir žuvėdra, ir gegutė...
Bet likimo tiek teduota –
Graužti duonos plutą juodą.

Pats raudojau gailiai, ponai,
Kai užaugęs supratau,
Kad esu tik tarakonas
Ir kitkuom nebūsiu jau.

Kiek svajojau, kiek tikėjaus,
Kad išeis gal iš manęs
Pardavėjas ar vedėjas –
Neišėjo niekas, nes

Aš tik elgeta klajūnas...
(Dievui skundo nerašiau!)
Bet visi mes Žemės sūnūs,
Tad kaip brolio ir prašau:

– Leisk miegoti man prie krosnies,
Neišgink į pūgą tik
Ir nelaistyk dichlofosais –
Nieks vis viena neišdygs.

Duok man duonos kasdieninės
Tiek, kad nereikėtų vogt,
Na, o dieną paskutinę
Tartum brolį pašarvok.

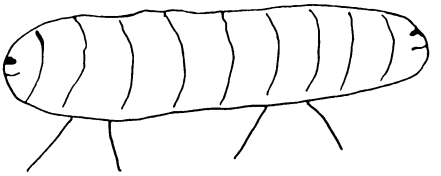

TARAKONO LERVA

Musė

Sienoj tarytum vinis
Tavo kūnelis sustingęs...
Kam tu išvis gyveni?
Kam tu esi reikalinga?

Lubom rėplioji – o kam tai?
Žvelgiant iš šono – keistoka:
Sakė man, net NATO tankai
Šitaip rėpliot dar nemoka.

Kandi plačiai išsižiojus
Miegančiam vaikui į nosį –
Kandi ir net negalvoji,
Kas tam vaikeliui sapnuosis?

Kur tu puotauji, brangioji, –
Gėda! Net parkeris rausta...
Šauksiu į dangų rytoj,
Kad jūsų gentį uždraustų.

Kamuolys

Ruduo... Lietus... Žolė suvargus...
Ir pulkas augalotų vyrų...
Kas nori, tas mane ir spardo,
Ir aš lekiu tenai, kur spiria.

Aš nežinau – kodėl? už ką?
Mane iškart keliese puola...
Neėstų nė viena ožka
Žolės, kurioj randu aš guolį.

Bet aš tyliu, aš gero būdo.
Tik, ak, kaip skauda margus šonus!..
Lyg džiunglėse paklydęs liūtas
Riaumoja kreivas stadionas.

Aikštės gale – ne aukso vartai,
Pro juos pasprukt esu mėginęs,
Tačiau budrus pakrypęs sargas
Tų vartų man neatrakina.

Sakykit, kaip man apsiginti?..
Vėl vienas aš prieš visą būrį.
Visi akiplėšos žibintai
Tik į mane šįvakar žiūri.

Padovanokit man sparnus,
Dangaus žydrynę, žalią girią...
Tik smūgis, riksmas nedarnus, –
Ir aš lekiu tenai, kur spiria.

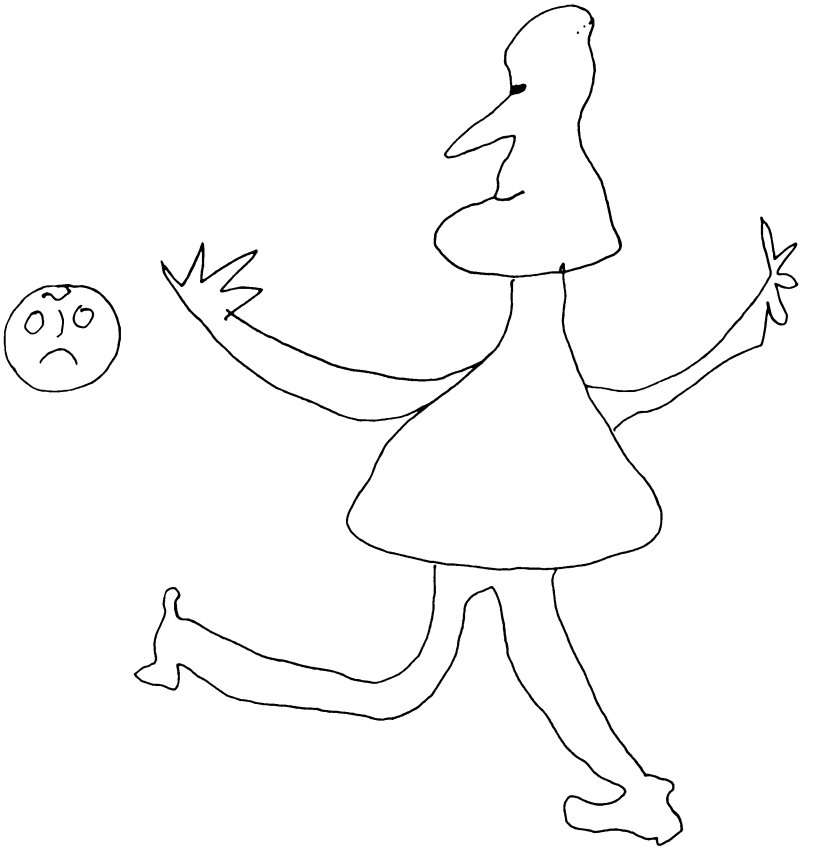

Svečiuose pas Žibutę

Aplankysim šįryt mes Žibutę,
Kanarėlių žydinčią sesutę,
Mažą didelio Dangaus dukrelę,
Kur viena parimus prie upelio.

– Kurgi tu praleidai šaltą žiemą?
Kas tau dovanojo šitą žiedą?
Kas gi tau pasiuvo šilko kojines? –
Taip vis klausinėjam ją apstoję mes.

– Kas parodė kelią prie upelio?.. –
O Žibutė šypsosi ir tyli...
Sušnara staiga lietaus lašeliai:
– Mes – pirmi pavasario sukilėliai!

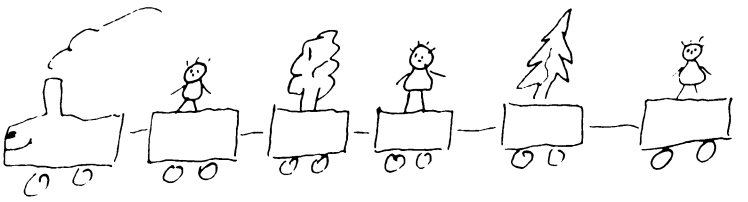

Keistas švarkas

Aš kadais turėjau švarką –
Paprasčiausią, margą.
Bet rugsėjo vieną rytą
Į Pietus jisai išskrido.

Tąsyk pievoj veršis bliovė,
Graudžiai klykė gervės...
Suplasnojo dviem rankovėm
Švarkas susinervinęs.

Nors ir smarkiai tąsyk lijo,
Gervių trikampį pavijęs,
Būrio uodegoj jis
Taip ir nuplasnojo...

Grįžt pavasarį turėtų –
Prisimins gal kelią.
Džiaugčiaus, jeigu išperėtų
Daug mažų švarkelių...

Vaikystės dienos

Kiek aš nieko ten turėjau –
Dangų, debesis ir vėjus...
Ten rašiau mažais piršteliais
Kažin ką ant Gervių kelio.

Aš rašiau, o raidės skraidė,
Raideles tas paukščiai skaitė
Ir giedojo ankstų rytą
Tai, kas mano parašyta.

Pievoj klausėsi ir plojo
Du šimtai baltų avelių...
Rašė raides basos kojos
Ant visų baltų takelių.

Pievos ir miškai skambėjo,
Debesėlių sniegas...
...kaip šešėliai pievom bėgo,
Nebegrįžo niekad...

Sniegui krintant

Iš Aukštųjų Bokštų krinta
Pirmas sniegas šiandien:
Toks nepaprastas ir linksmas
Kaip kvietimas šventėn.

Lekia per laukus beprotis
Vėjas kaip Čiapajevas.
Susirinko čia, atrodo,
Visos šalčio pajėgos.

Ežerėlis mažas miega
Su žuvim ir valtim...
Aš pasiūsiu tau iš sniego
Sidabrinį paltą.

Milijardai snaigių šoka,
Vėjas girnas suka...
Būsi tu su paltu tokiu
Panaši į pūgą...

Kalė tėvelis

Mano tėvelis buvo kalvelis,
Kalė jis tin vis ir tin...
Mena vinelės: kalė tėvelis
Už save ir už tą vaikiną.

O tas vaikinas ėjo į kiną,
Ėjo į Juodvarnių balių...
Kalė tėvelis tin vis ir tin –
Kalvėj sunkusis metalas.

O tas vaikinas gėrė degtinę,
Maukė šampaną ir alų...
Kalė tėvelis tin vis ir tin,
Ak! Reikia kalti, kol kalasi...

– – – Lėkė kaip paukščiai... Kūjis sunkyn vis...
Kalvėj užkaltos durelės...
Kas gi ten kala tin vis ir tin? –
Užkala mano tėvelį...

Žemės sapnas

Balandis buvo. Bulvės dirvon ėjo,
Kastuvai šaunūs rausė ten daržus.
Staiga atjojo į laukus Rugsėjis –
Jis buvo į Balandį panašus.

Toks pat jis buvo šiltas, pypkę rūkė.
Toks pat šviesus, švelnus tarytum samanos.
Iš paskos bėgo du šimtai ėriukų,
Kuriuos Balandis už upelio ganė.

Per dirvą jojo – bulvės bėgo klėtin...
Paskui lėtai pakalnėn nusileido.
Auksinių beržo lapų laikė rėtį,
Kuriuos Balandis beržynėly skleidė...

– – – O vakare ilgai ilgai kalbėjos
Du broliai... Skriejo dangumi kometos...
Ir apie Bulviakasį, apie Sėją,
Ir apie tai, kad išsiskirti metas...

Nes buvo šitas jų susitikimas
Tik Žemės amžinosios sapnas senas,
Tik keistas, tolimas prisiminimas,
Kaip sūnūs jos kadais kartu gyvenę...

Trobelė prie miško

Tokia susigūžus, sulinkus,
Lyg vakar iš miško išėjus.
Vidurnaktį braido aplinkui
Valkata – lapkričio vėjas.

Žiūri į kiemą kaip Dievas
Apuokas, ant beržo nutūpęs.
Ganosi naktį po pievas –
Lyg avys – pririštos upės.

Žiūriu aš pro dvyliktą langą:
Sena, pamiršta knygelė –
Į kiemą tarytum į dangų
Išeina Žolynų Senelė.

Prašnekina strazdą ir katę,
Ją kalbina žolės ir vėjas –
Kokia stebuklinga kalba ta,
Kurios niekada negirdėjau.

Kurios niekada neišmokau –
Skubėjau aš augti, skubėjau...
Kažką man lakštingalos suokė,
Kažką liepos lietūs skambėjo.

Rūpėjo man juokas ir kinas.
Ir kamuolį pievom vaikytis.
Ką verkia žolė rudeninė,
Aš neišmokau klausytis.

Baltą leliją nuskynęs,
Aš negirdžiu, kaip ji vysta...
Man didmiesčio ugnys – žvaigždynai,
Tik neįmanoma skristi...

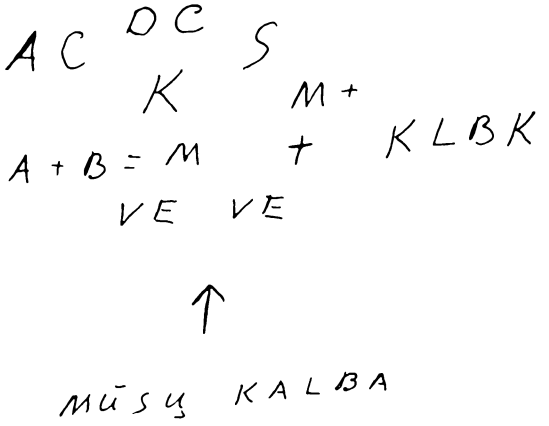

Du vikšrai ir sapnas

Per kopūsto koją,
Per birželio dieną
Vikšrai du ropojo
Gaudyt sapno vieno.

Sapno – šilto, žalio,
To, kurs rytą dingo –
Gal surast dar galima,
Tik – už kokio vingio?

Sapnas – tartum akys
Šviesios girių vaiko –
Tam sapne plaštakėm
Jie viens kitą vaikės,

Viršum pievos tartum
Žiedlapiai jie skrido.
Sveikinosi margos
Gėlės: labas rytas!

Medų nešė bitės,
Pienės girdė pienu...
Per kopūstą ritas
Ašaros kaip dienos.

Užsimerkia akys –
Kaip baisu iš tikro
Paskraidyt plaštakėm,
O nubusti vikšrais...

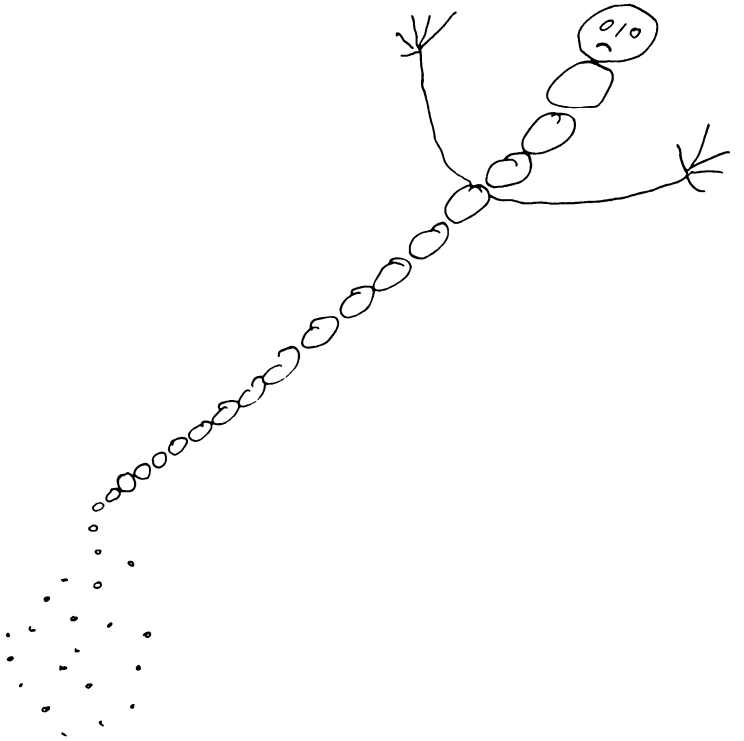

1975

Į keistą miestą pakliuvau aš sykį –
Šitam mieste visi keistai miegojo:
Stati, tarytum žengdami į žygį
Aukštyn, pirmyn išmetę kairę koją.

Sustingus gatvė kaip skulptūrų parkas,
Aš prieinu arčiau: – Pabuskit, broliai! –
Plačiai atmerktos akys tartum arkos,
Sustingęs žvilgsnis, nukreiptas į tolį.

Pakibusios kaip šventiniai balionai
Miegojo musės ir uodai padūkę.
Miegojo šuoly katinas geltonas,
Miegojo priešais jį baikštus peliukas.

Miegojo vaikas, mažas tartum šaukštas,
Ir asilas, iš kažin kur atklydęs.
Pusantro metro aukšty buvo paukštis –
Pastūmiau – jis lėtai tolyn nuslydo...

Sustingę miega medžiai – jokio vėjo.
Aš garsiai sušukau, bet – jokio garso.
Iš kur aš atėjau? Kaip man išėjus?
Nebeatsimenu atgal aš kelio, tartum...

Nesuprantu, ar vakaras, ar rytas –
Aplinkui prieblanda sunki tvyrojo...
Pakėliau galvą – niekur nenuskridęs
Lėktuvas reaktyvinis kabojo.

Stovėjo vidury aikštės paminklas
Narsus. Iš amžinai gyvųjų būrio.
Palinkęs rūsčiai priekin, rankoj ginklas...
O man staiga pasivaideno – žiūri

Akis primerkęs jis į šitą miestą,
Iškėlęs rankoj ginklą užtaisytą...
Ir supratau staiga aš keistą tiesą –
Nemiega miestas. Miestas sulaikytas.

Jeigu būčiau...

Tau Balandžio rytas moja –
Ko gi raudi tu čia?
– Aš raudojau pagalvojęs,
Jei Paršelis būčiau,

Kaip reikėtų man gyvent?
Kaip man būtų nuobodu
Dieną naktį kūtėj ant
Murzinų šiaudų.

Kai pavasaris... Kai pievom
Ritasi saulutė,
Kai prie upės žydi ievos –
Kaip man liūdna būtų.

Na, o žiemą, žiemą baltą
Iš manęs atims net lovį,
Ir į širdį – peilį šaltą,
Nors ne *karo stovis.*

Ir nežibins nieks žvakelės,
Nepraneš į Skyrių,
Kad gyveno toks Paršelis,
Kad nekaltas mirė...

* * *

O jeigu aš būčiau Gyvatė,
Jei gyvenčiau raiste su miškiniais
Ir baubais, –
Tikriausiai numirčiau iš siaubo,
Veidrodėly save pamatęs...

Kaip bjauriai esu susiraitęs
Savo kūno odiniam kalėjime...
Kaip žiūrėtų su pasidygėjimu
Į mane baltaplaukės mergaitės,

Kaip apverkčiau aš savąją dalią
Po grybu šviesų rudenį, kai
Deklamuotų mokykloj vaikai:
„Gimęs šliaužiot, skraidyti negali...“

* * *

Ak, koksai aš būčiau nusiminęs,
Tartum saulė užu girių vakar vakaruos,
Jei Soliteris kilometrinis
Būčiau, vaike, ir gyvenčiau tavo viduriuos.

Maistą virškint gal tau ir padėčiau,
Gal tave draugu vadinčiau, bet vis tiek baisu, –
Nieko nematyčiau, negirdėčiau
Ir tikriausiai nežinočiau, kurgi aš esu...

Po lietaus gegužio žemė pradeda garuot,
Byra į laukus kaip kriaušės murzini vaikeliai... –
Kurgi aš išeisiu, kai tu imsi viduriuot,
Pasakyk, ar nepamesiu kelio dėl takelio?..

Apie nieką negalvoju, nieko neprisimenu,
Nematau, kaip teka saulė nei kaip teka Nemunas,
Nepriregistruotas pas tave aš gyvenu,
Bet, vaikeli, pasakyk man, argi tai gyvenimas?..

Keistas seniai matyto tėvelio pasiaiškinimas

Nei aš Amerikoj buvau,
Anei buvau Mėnuly –
Aš dėžę „Russkajos“ pirkau
Ir pamačiau bičiulį:

Tupėjo butely brangus,
Lyg zekas uždarytas.
Kadaise iš šeimos Rugių
Jis buvo išvarytas.

O kur jam išvarytam lįst? –
Į butelį įlindo.
Nors neapsnigs, nors nesulis,
Neliks nakvot ant grindinio.

Iš butelio išleidau,
Maloniai tarė: labas!..
Kai pasisveikinom – žiedai pirmieji skleidės,
Kai pabudau – nuo medžių krito lapai...

Eina garsas

Pelėsiais ir kerpe apaugus aukštai
Trobelė miškų pakrašty.
Pavasario vakaras eina – ir štai
Sutrinka pušynai aukšti.

Sutrinka miškai, atžygiuoja svečiai,
Atsiveria durys kaip vokas.
Ir skamba po kaimus, ir skamba plačiai
Birutės daina ir jos šokiai.

Nei bus, nei tekės Nemune tiek vandens,
Kiek vyno tą naktį tekėjo...
Ir sūnūs, ir dukros kaip lapai rudens,
Pavargę, parkritę ilsėjos...

O rytą virš trobesio sukasi gandras,
Ir staugia šunelis, mauroja karvytė.
Sustoja kaimynų būrys nusigandęs:
Gal, broliai, nelaimė, užsukim į vidų?

Kaimynams į vidų nedrąsiai suėjus,
Nuo sienos paaiškina Vytautas didis:
Už Lietuvą galvas lietuviai padėjo
Ant stalo pavasario rytą...

Vabalėlis

Vabalėlis – koks? –
Anei toks nei šioks.
Kažin kur kažkaip gyveno,
Begyvendamas paseno.

O kuomet jisai paseno,
Tai jau ir nebegyveno –
Tyliai tartum musmirė
Žolėje pasimirė.

Ant apžėlusio kapelio
Nieks neatnešė gėlelių –
Neprisiminė nieks tokio
Anei šiokio – jokio.

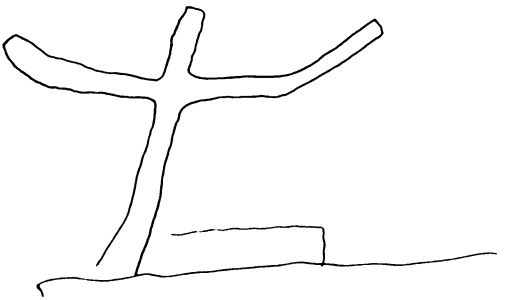

Kas čia buvo?

Anei tu žinai, nei ką,
Kur gyvena Lydeka –
Ji upelyje gyvena,
Turi ten trobelę seną.

Toj trobelėj keturi
Kambarėliai ir virtuvė.
Beldžias svečias Ešerys
Ir kitokios žuvys.

Vazonėlyje gėlė...
Tyliai groja radijas...
Įvingiuoja Vėgėlė
Su draugais: – Vos radom jus!

– Ei, Šamai! O jūs ko miegat,
Juk šįvakar vaišės! –
Čirškia ant keptuvės sliekas,
Pučiasi ragaišis.

Šamas lenkiasi Lydekai:
– Muzikantai – tango!
Prašom duoti man peleką,
Lekiame į dangų.

Ak! Puiki naktelė liepos!..
Élégant figūros!..
Net Mėnulis išsišiepęs
Pro langelį žiūri.

O po tango – šaunios vaišės, –
Trypia kojom stalas...
– Man paduokite ragaišį!
– Man, prašau, bokalą!

Užsirūko – kyla rūkas...
Kyla ponai, ponios:
– Ačiū. Nieko čia netrūko...
Na, o prieš kelionę

Kad užtrauks dainelę žuvys –
Net žvejus prižadina...
– Kas čia buvo? Kas čia buvo?
– Lydekos Gimtadienis.

Pavasaris su Varle

Apkaišytas debesėliais
Aukso mėnuo žydi.
Šiltas kūdroj vandenėlis –
Maudosi Varlytė.

Išlipa ant smėlio kranto,
Gręžias rūbą žalią.
Krypteli ausytę – skrenda
Kažin kas pro šalį.

Skrenda Musė kaip lėktuvas
Pro mieguistas trobas.
Kyšteli Varlė liežuvį –
Štai aerodromas!

– Kva kva kva! – Varlė kvatoja. –
Kaip gyventi gera!..
Čiumpa Gandras ją už kojos –
Kiek, panele, sveriat?

...Apkaišytas debesėliais
Aukso mėnuo žydi.
Šiltas kūdroj vandenėlis –
Tik nebėr Varlytės...

Širdis

Miega trobelė visa,
Žodžiai burnoj ir Žodynai lentynoj,
Lempose miega Šviesa...
Nemiega širdis tik krūtinėj.

Plaka ir plaka per naktį tarytum
Dalgį aušroj Septyni šienpjoviai –
Ką gi tu nori išplakt, pasakytum
Gal – tik pati nežinai...

Plaka ir plaka, pavargus turbūt...
Bet – neužmik dar, širdele,
Jei tu užmigsi – Šviesa nepabus
Jau nė vienoj lempelėj...

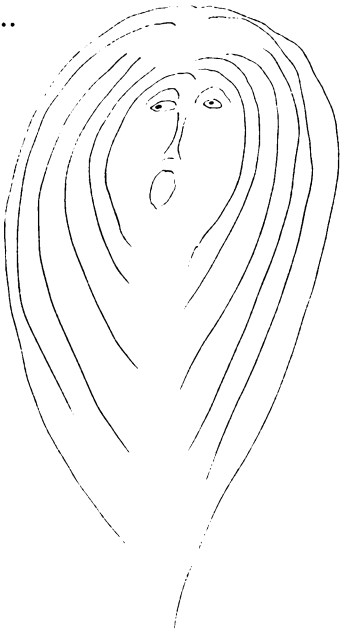

Lietus sekmadienį

Lyja... Laukas voratinkly skęsta...
Šis Sekmadienis parveda rudenį...
Aš nemėgstu sekmadienių, sese, –
Man sekmadieniais liūdna.

Man sekmadieniais lyja ir lyja...
Durys trinkteli... Kas ten išėjo?
Ak, paliko draugai ir šešėlis.
Sudie!
Susitiksim kely Kalvarijų.

Aš norėčiau užmigt ir nubusti
Vieną seną Pirmadienio rytą...
O Pirmadienis – kaip telefono skambutis,
Nuo naujienos geros nušvitęs.

Jis – nelyg kapitonas ant denio,
Tik tas laivas – Sekmadienis liūdnas...
Taip tylu laukuose, kad vaidenas,
Lyg kažkas tolumoj muštų būgną...

Žaibas akyse

Ta mergaitė man patinka,
Kur kaip lapai šoka –
Tik sunku susipažinti
Šito nesimokius.

Būtų kvaila į širdelę
Sukti kreivą vairą.
Dar kvailiau paklausti kelio
Į Buenos Aires.

Arba garsiai šūktelt: – Ei!
Pasakyk, kiek laiko?
Muša laikrodis... Nuėjo –
Broli, viskas baigta.

Kvaila būtų kyštelt koją,
Einant jai per tiltą,
Ir surikt: – Aš nežinojau,
Kad tai jūs, Matilda!

Ar per galvą trenkt staiga
Su knyga mergytei, –
Net jei būtų ta knyga
Puškino rašyta.

Ak, Pavasario problemos! –
Kaip užkalbint ją?
Formulių nėr Chemijoj,
Tyli Geometrija.

Kaip išspręsti lygtį šitą?
Sprunka iksai pro duris...
Bet sutinka vienas kitą
Dviese Žemės vidury.

Ir tegu Pieštukai šaipos,
Rašo laisvą temą...
Akys blyksteli kaip žaibas,
Ir – jokių problemų!

Temeluoja sau Liežuviai,
Patvorių kaimynai...
Mes pažįstami jau buvom
Nesusipažinę...

Sekundės ir aš

Neklausykite, kad skundžiuos,
Kad ant viešo kelio
Šešios dešimtys sekundžių
Plaka kaip širdelės.

Man tik gaila – nepavysiu
Dingusios dienos...
Gaila – niekad nematysiu
Motinos jaunos...

Gaila, kad sekundės bėga
Greitai tartum šventės...
Tu gyveniman skubėk, –
Neskubėk gyventi.

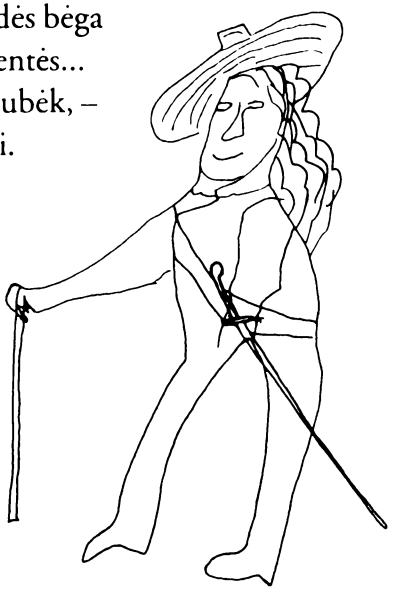

Vakaras su Lietumi

Ko į langą beldiesi, Lietau,
Ko klajoji po šlapią sodelį? –
Eikš į vidų, užkursim ugnelę,
Tokį vakarą šalta gal tau?

Nesiryžta vidun jis įeiti,
Kvepia nuotykiais, vėju, piratų keliais...
Kur buvai, keliavai, ką matei tu?
Ir iš kur pareini taip vėlai?

Ar regėjai laivus Laperuzo?
Ar matei, kur išsirita Rytas?
Ar klajojai po Lindą Floridą?
Ar buvai tu Paryžiuj prancūzas?

Atsidūsta Lietus: aš lietuvis, –
Apkabinęs bučiuoja mane, –
Daug oi daug kur aš buvęs nebuvęs, –
O gimiau Zarasų rajone.

Aš esu vandenų šlapias vaikas,
Aš užaugau su Vasaros rytu.
Mano tėtis vardu Zarasaitis,
Luokesa – vardas mano mamytės.

Čia kas vakarą Ežeras tėtis
Su žuvelėm mokino šnekėtis.
Čia kas rytą mokino mamytė
Lelijų knygelę skaityti.

Bet buvau aš neklaužada vaikas –
Man ramybė namų nusibodo,
Ir pabėgau aš Vasarai baigiantis
Į padanges sau laimės ieškoti.

Aš buvau debesėlis auksinis,
Aš skridau aplink Žemę ratu.
Ginė vėjas tolyn nuo Tėvynės,
Šiaurės vėjas – tolyn į Pietus.

Virš Atogrąžų grožio plasnojau,
Po manim plaukė didmiesčiai ryškūs...
Bet jei gimęs lietus Lietuvoj –
Lietuvon jis pavasarį grįžta.

Ir nubrido į rūką iš lėto...
Aš ilgai dar tą naktį klausiaus,
Kaip po žemėmis gieda žolė,
Išsiilgusi pirmo lietaus...

Belaukiant Balandžio

Per naktį kūdroj repetuoja
Varlių simfoninis orkestras,
Žaliai nuo kranto diriguoja
Varlėnas – įžymus maestro.

Ir klausosi nustebę paukščiai,
Pakreipę snapelius kaip šaukštus,
Nedrįsta niekaip pakartoti jie
Tą keistą žaliąją melodiją.

Bet švilpteli staiga nuo kito kranto
Varnėnas – it virgilijus – belkanto
Šaly toj Kurnekrintasnaigės
Konservatoriją pabaigęs.

Suklūsta įžymus Varlėnas:
Kiekvienas medis skamba, nes
Ant kiekvienos šakos paukštelis,
O jo gerklytėje – varpelis.

Varlėnas šaukia: – Kas čia daros! –
Į kūdrą sviedžia kvarkgitarą
Ir siunčia Operon peticiją –
Kodėl nutraukė repeticiją.

Bet varlės iš Varlėno juokias
Ir kūdroj vis po dvi taip šoka,
O paupy iš meilės menui
Pravirksta karklai: ak, Šopenas!..

Ant karklų tupi susivėlę
Šimtai pūkuotų katinėlių.
Galanda nagelius, krapšto akytes
Ir meiliai kalbina katytes:

– Iš kur atvykot?.. Kur sutikot
Naujus metus?.. Kas naujo knygose?..
Amore mio mio miau –
Žavinga jūs... Ir taip toliau...

Ir taip visiems labai patinka
Ta paukščių muzika žavinga,
Kad net pamiršta, jog šį rytą
Balandis iš Pietų sugrįžta.

Tik karklai ašaras sumerkę
Į vandenį vis tebeverkia:
– Balandi mielas, skrisk greičiau,
Atmerk žalias akis plačiau!..

Ir štai – žiūrėk! – jau tupi jis ant kranto,
O Kovas jam paduoda ranką
Ir atsisveikina abu labai gražiai –
Kaip du gaideliai, kūlę žirnius, – panašiai...

Atlydys

Ko gi šiąnakt verkė stogas? –
Gal jisai sapnavo slogą? –
Ne! Tai Kovas ir Vasaris
Ten ant stogo barėsi.

O iš ryto šokinėja
Termometras išprotėjęs,
Viena koja moja man:
Bėk greičiau kieman!

O kieme it miltuos šilta –
Saulė vaikštinėja tiltu.
Upėje ledų paradas –
Pasiduoda Ledingradas.

Sniegas girtas kaip kaimynas
Tuoj prie pirštinių kabinas,
Kvailas tartum manų košė
Kimba jis ir prie kaliošų.

Ką jis vapa, paklausykit,
Vapa: paskutinį sykį
Nulipdyki Besmegenį
Ir paklausk, kaip jis gyvena.

Klausk, tegu prisipažįsta,
Kur pabėgo jo vaikystė:
Ar į šiaurų Sibirą?
Ar į kiaurą kibirą?

Kur jis mokės, ko išmoko?
Ar priklauso Sniego blokui?
Tviska snaigė ant krūtinės –
Ar nebus tik jis partinis?

Koks jo tikslas? Ko jis siekia?
Ar jis veržiasi į priekį?
O jei veržiasi į pirtį –
Kuom svajoja būt ištirpęs?

Koks jo dvasinis pasaulis?
Koks jo požiūris į saulę? –
Ar jis su tais besmegeniais draugavo,
Kurie kitados Žiemos rūmus šturmavo?

Šitaip ir anaip vapėjo
Sniegas, iš galvos išėjęs,
Šaukė: – Būti ar nebūti! –
Kol prižadino Žibutę.

Kai akis jinai pramerkė,
Spruko jis į tamsią kertę,
Kaip meškiukas suriaumojo
Ir į Vakar nurėpliojo.

Kelionė pro drakonų pusę

Rudenį geltoną
Ant šakos lazdyno
Supos du drakonai
Patys paskutiniai.

Paskutinis – šitas,
Paskutinis – kitas,
O katras ne antras –
Niekaip nesupranta.

Ir dėl tokio štai dalyko
Du drakonai susipyko,
Susipyko, susiriejo,
Spjaudyt ugnimi pradėjo.

Aš pro šalį važiavau
Į Lazdynų miestą
Ir ugnelės paprašiau
Keliui pasišviesti.

– Labas rytas – viso gero –
Pasakykit, ponai,
Kiek šilta ugnelė sveria?
– Tūkstantis balionų.

Atkerpa ir išmatuoja,
Ir maišelį duoda...
– Kiek ugnelė ta kaštuoja?
– Vieną gerą žodį.

O daugiau tai nieko –
Linkim labo ryto...
Aš didžiausią Dėkui
Į pakalnę ritinu.

Prisipylęs pilną
Kibirkščių maišelį,
Leidausi į pilką
Kalvarijų kelią.

Kelias kibirkščiuoja
Ir dūmelis rūksta...
Tai gražiai važiuoju –
Nieko man netrūksta!

Trūksta tik staiga vadelės,
Pasibaidžiusios ugnelės,
Ir tolyn pabėga Kelias
Vienas be manęs...

Apsilankymas Juokosferoje

Žemė turi Atmosferą,
Brolis Jonas – Jonosferą!
Ką gi aš turiu? –
Nieko!
Bėgsiu kuo greičiausiai į nebūtą stotį,
Sėsiu į raketą, mano sugalvotą
Šią Vasarą, pusę keturių...

Vadovėliai, viso gero! –
Išskrendu į Juokosferą!
Juokosferoj nieko naujo,
Bet visi juokauja.

Tiek juokauja, kiek patinka,
Ir visi labai juokingi.
O kurie juokauti tingi –
Tie juokingi ypatingai.

Tų, kurie iš juoko miršta,
Juokosferoj nepamiršta:
Juokiasi iš jų visi –
Jei juokiesi, tai esi!

Sukilimas

Juokosferoj sujudimas –
Sukilimas! Sukilimas!
Keliasi labai juokingi
Tie, kurie juokauti tingi.

Iš visų pakampių traukia
(O surūgę, susiraukę!..)
Ir – be juoko! – šešios žuvys
Tempia juoko naikintuvą.

Žengia priekyje Pikčiurna,
Rauko kaktą, šiepia burną,
Kabo šūkis ant krūtinės:
„Juoksis tas, kas juoksis paskutinis!"

Juokosferą nukariausim!
Juoko pramonę sugriausim!
Ir pasveikins Kaktą Kuoka:
Labac! Ko čia juoktis?

Bet nuo Linksmo kalno juokias
Tie, kurie juokauti mokės,
Raitosi iš juoko žalias
Juokdarys Karalius.

Užsimovęs juoko šalmą,
Skelbia jis nuo Linksmo kalno:
– Jei gali kvatoti tuoj,
Niekad nesakyk rytoj!

Bet Pikčiurna nejuokauja,
Veda priekin niūrią gaują.
Puola nuostabiai juokingi
Tie, kurie juokauti tingi.

Puola jie į Linksmą kalvą,
Bet nuaidi juoko salvės.
Puola jie į kitą pusę –
Pasitinka juoko pliūpsniai.

Juokdarys nuo kalno moja:
– Pasijuokite geruoju!
– Ne! – Pikčiurna kelia kuoką. –
Kol sveiki, nejuoksimės!

Bet pataiko jam į galvą
Devintoji juoko salvė.
Ir Pikčiurna kelia pirštą:
Gelbėkit! Iš juoko mirštu!

Juokias juokdarys Karalius,
Riečia Juokas visą šalį –
Ir Pikčiurna nusiminęs
Juokias paskutinis...

Juokosferos pokštai

Tu atleisk, bičiuli geras –
Pilsiu žodžiais negražiais –
Tokie pokštai Juokosferoj,
Kad gražiųjų per mažai.

Neapsiverčia liežuvis
Taip sakyti net, bet buvo:
Vienas gatvėj, kai paslydo,
Trys iš juoko net... (?)

Kai per lempą Kitas gavo –
Du iš juoko nugaravo,
Bet keisčiausia buvo kitkas –
Juokėsi ir Kitas.

Arba vėl: tėvelis sėdas,
O sūnus patraukia kėdę –
Tėtis ant grindų nuvirsta,
O sūnus iš juoko miršta.

Brolis katei prikabina
Prie pasturgalio skardinę –
Bėga vargšė verkdama –
Juokiasi visa šeima.

Arba: pasipuošęs Petras
Eina į Lėlių teatrą,
O Lėlytė rūbinėj
Spiria jam į... (?)

Į Svečius atėjo Turas –
Jam padarė į kepurę.
Turas ėmė ir pamišo,
O Svečiai iš juoko plyšo.

Prisisiurbę jie Nepieno
Daužo indus ir indėnus,
Kaip kulkosvaidžiai kvatoja,
O kvatodami dainuoja:

– Mano sieloj šiandien šventė,
Skambink, sese, Nulis Du! –
Ne, nelengva čia gyventi,
Jei nesupranti juokų...

Viso gero

Nors ir linksma Juokosferoj –
Iškeliauju. Viso gero!
Laumžirgis – pilotas!
Dulka žvaigždės – kelias ilgas –
Ašarų nepasiilgau –
Juoktis nusibodo.

Jeigu linksmą polką skeliant,
Man staiga nusmunka kelnės,
Nejuokinga, nes
Ta graži mergaitė Inga,
Su kuria man šokt patinka,
Juokias iš manęs.

Aš nepradedu kvatoti,
Jei kas meta bjaurų žodį,
Jei nekaltas kaltas.
Ir iš juoko aš nemirštu,
Jei draugai mane pamiršta
Tartum seną paltą.

Nejuokinga, nors tu ką,
Jei nulūžta ta šaka,
Ant kurios sėdėdamas
Į tave žiūrėjau,
Nieko neregėjau,
Kaip strazdai čiulbėdamas.

Ir visai man nejuokinga,
Kai virtuvėj skraido indai,
Lenkdami muses.
Nuo linksmybių stalas linksta,
Bet visai visai nelinksma
Mūsų namuose.

Tad sudievu, Juokosfera,
Viso gero – Nieko gero, –
Laumžirgi, šuoliuoki!
Pamatysim – kerta dėdė
Šaką, ant kurios pats sėdi –
Mes dar pasijuoksim...

Tragedija palėpėje

Sninga kasdien dulkės pilkos,
Graužia kasnakt pilkos pelės... –
Verkia palėpėj, manęs pasiilgus,
Sena suskaityta knygelė:

– Kodėl pamiršai, ak, kodėl? –
Ant rankų paimk mane žalią, –
Atverk vartelius – pirmą lapą – ir vėl
Sugrįši į nuostabią šalį...
– – – – – – – – – – – – – – – – –

Tarytum sena fotografija
Neryškus šio ryto siužetas:
Tamsus kaip audra skuba grafas
Vaduot pagrobtosios Žanetos.

Širdy mylimosios portretas,
O rankoje – plieno špaga...
Kaip greit verčias lapai dulkėti,
Kaip siaučia pilkoji pūga...

Už posūkio – juodas šešėlis...
Bet kėkštas Žanetos balsu
Suklinka: – Atsargiai, Mišeli!..
Špaga – kraujas – kryžius... Baisu!

Sudunda medinis tiltas –
Ant turėklų – šilko skara –
Trys žodžiai: – Mišeli, aš myliu! –
Išsiuvinėti krauju kaip aušra.

O žirgas šnopuoja nuilsęs,
Bet meilė stipri kaip mirtis, –
Skubėki, Mišeli, už tilto
Paryžius, ir laimė – arti.

Skubėk! Jau Paryžiuje aušta...
Bet stabteli rytmečio raitelis –
Ak! Pusę Paryžiaus nugraužė
Pilkasis pelių karalaitis...
– – – – – – – – – – – – – – –

Žaneta! Mišeli! Palaukit
Penkiolika metų ir gal
Aš pats parašysiu užaugęs
Laimingą romano finalą...

Diržas ir aš

Mirsiu – nepamiršiu
Savo priešo Diržo.
Diržas piktas tartum šuo –
Nekenčiu aš jo.

Lenda kaip žaltys pro sagtį,
Taikosi mane išplakti.
Tik už ką? – tai nežinau, –
Nieko juk nepadariau!

Neišploviau nei grindų, nei indų
Ir nesutvarkiau drabužių spintos,
Ir neatlikau namų darbų –
Bet, sakykit, argi tai svarbu?!

Argi nėr svarbesnių reikalų? –
Iš Vaikystės – tūkstančiai kelių!
Reikia man ir šen, ir ten,
Ir kairėn, ir dešinėn.

Laukia Simas ir Simona,
Ežeras ir stadionas, –
Į visas puses skubėt
Reikia kuo greičiausiai,
Bet!

Vos keliu per slenkstį koją,
Žalias diržas net pamėlynuoja!..
Ką daryti? Ką daryti?
Kaip jį sutvarkyti?

Bet, girdėjau, Diržo ilgo
Spintoj Kelnės pasiilgo. –
Čiupkit, Kelnės, ir laikykit,
Kad manęs nepasivytų!

Ir aštuonios Kelnių kilpos
Čiumpa Diržą, kumpą, ilgą...
Tik mintis už durų: dingt –
Kurgi man be kelnių dingt?

Ak! Be Kelnių aš pražuvęs, –
Kas priims mane!
Ežeras nebent ir žuvys,
O Simona – ne!

Ak! Sudievu, gintarine
Vasara, – aš mirštu!
Paklausykite, kaimynai, –
Paskutinė priešmirtinė
Ši giesmelė – Diržui:

– Jei tu būtum karvelėlis
Ir lakiotum po erdves,
Tai aš būčiau kareivėlis, –
Pykšt! Ir nebėra tavęs.

Ne kiekvienam Mėlynas Dangus

Kyla Dūmai, kyla Vėjas,
Paukščių Pienas ir Melžėja,
Kyla Kiaulė debesynan –
Lieka kojos ant lentynos.

Kyla Čiaupas užsičiaupęs,
Kibirą vandens sutaupęs.
Pasiilgusios močiutės,
Vejasi Šakes šakutės.

Kyla nuo tuščios lentynos
Majonezas ir Kiaušinis,
Ananasinis Saldainis... –
O iš paskos kyla Kainos.

Kas tik moka, kas tik gali,
Į padangę sprunka.
– Skriskit, mano kelnės žalios!
Skristų –
Bet nusmunka.

Baltoji gimimo naktis

Pavargęs Vasaris pusnynuose miega
Balčiausios nakties vidury...
Vienuolika brolių atjoja per sniegą
Ir beldžias į mano duris,

Ir aš nepabudęs svečius įsileidžiu,
Susėdam už krosnies visi.
O jiems ir nešalta, o man ir nekeista,
Kad jie vienmarškiniai, basi.

Nuo lango ledinę šakelę nuskynęs
Pirmasis man šypsos – ir štai!
Ketvirtas jau suka spalvotąjį kiną –
Vienuolika serijų? – Taip.

Ir sukasi vasaros, sukasi žiemos –
Kaip snaigės – baltam ekrane
Vaikelis bėgioja po didelį kiemą
Toksai panašus į mane.

Vaikelis vis auga, o kiemas mažėja –
Ir kiemo, ir laiko per maža!
Jis lekia pakalnėn, – jį vejasi vėjas...
– Pavasari, sveikas, – tai aš!..

Staiga susapnuoju, kad baigėsi kinas,
Iš lovos pašoku: jau rytas!
Ir nieko nėra kambary, tik ledinėm
Gėlėm mano langas pražydęs...

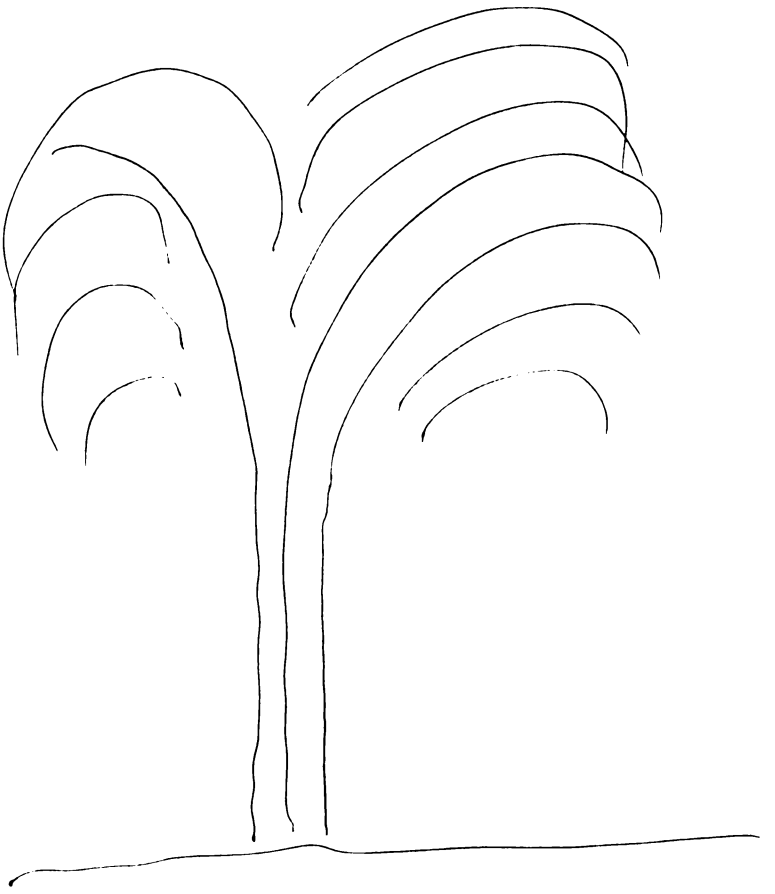

Ugnelė

Yra tokių mergaičių – tikit?
(Kadais aš pats buvau sutikęs),
Kurios akytėm taikliai šaudo,
Tačiau visai visai neskauda.

Ateina žalias metų laikas
Ir būna taip: jeigu pataiko
Berniukui tiesiai į širdelę,
Tenai įsižiebia ugnelė.

Jei vėjas palankus pakyla –
Iš tos ugnelės gaisras kyla,
Liepsnos sparnuotos neišvys
Net ir pirmasis bučinys.

Paskui tą gaisrą užgesina
Graži penkių vaikų šeimyna, –
Bet akyse vaikelių spindi
To gaisro kibirkštys auksinės.

O jei ugnelę ryto rasos
Ar vėjai vakaro užpūs –
Vis tiek, vis tiek po daugel vasarų
Ją prisiminus šilta bus...

101:0

Velkas pieva žalią skrandą,
Puošias paukščiais miškas –
Ryt pavasaris Balandis
Iš pietų sugrįžta.

Matė jį prie Stirnų kelio
Kovo teritorijoj –
Dirigavęs prie upelio
Vyturėlių chorui.

Tartum trylika paryžių
Linksmas lauką arė.
– Visada būk pasiryžus! –
Varlei gandras tarė.

Klausė vagos aksominės
Pas tą plūgą geležinį:
– Kurgi mūsų pabaiga? –
Ir pasibaigė staiga.

Sliekas po lietaus ieškojo
Ant dirvono savo kojų –
Klausinėja nusiminęs:
– Ar aš sliekas, ar birbynė?

Juokėsi vežimo ratas
Tokio slieko dar nematęs,
Iš pakalnės šaukia jis:
– Triskart minus plius kvailys!

Bet pavasarį spalvotą
Daug kam pasimaišo protas –
Lyg čia būtų poligonas,
Sprogsta pumpuras raudonas.

Sprogsta vienas, sprogsta kitas.
– Grius namelis! – dreba plytos.
Klausinėja Kurmis Griovį:
– Gal sode jau *karo stovis*?

Gal sode jau įvesta
Komendanto valanda?
Bėgsiu rausti apkasų –
Juk poručikas esu!

Juk esu labai karinis –
Kirminų daug sunaikinęs.
Tarnavau kadais pas tą
Generolą Kastuvą.

Kurs antai po Daržą
Valkiojas iškaršęs,
Klibu klibinkščiuoja,
Lysvėms komanduoja.

Surikiavęs Lysves tas
Į kareiviškas gretas,
Šaukia sniegenas į karą:
– Ei, pirmyn! Už tą Vasarį!

Ir staiga Trisdešimtantrą –
Snaigės, Šiaurijos desantas –
Narsiai krinta žemėn jos –
Dingsta be žinios.

Ant šakos Varnėnas švilpia:
– Mes laimėjom! Žolės, kilkit!
Telegramos į Mėnulį –
101:0!

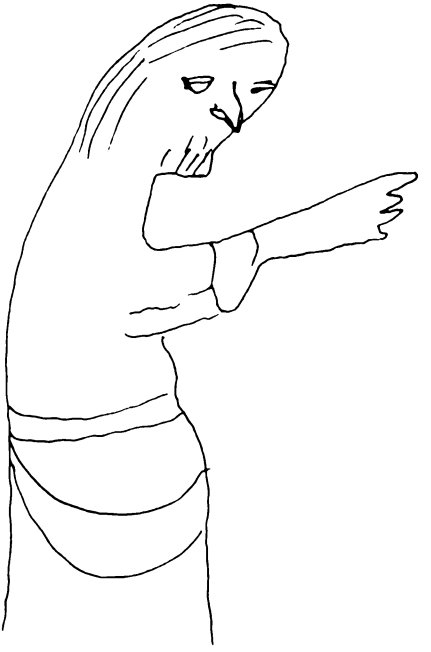

Labai daug labų

Vienas sako: Labas Rytas,
Labas! – jam atsako kitas.
Vienas labas, du – labai,
Tai yra gražu labai.

Eina – žiū – Diena per kiemą,
Sveikinuosi: Labą Dieną
Labas vienas, du ir trys –
Tai labai gražus būrys.

Leidžias saulė, vysta lapas –
Vakaras juk irgi labas
Nuo labumo net paraudęs,
O Naktis – laba labiausiai.

O Naktis laba kaip laiškas,
Ji sapnų žvaigždėtą maišą
Nešas, – turi jų pakakt
Tau ir man, ir – Labanakt...

Žemės pabudimas

Pavasaris išveža sniegą
Pilkom mašinėlėm padangių
Ir budina žemę iš miego –
Spalvotai, kaip vaiką, aprengia:

Batukai žali, o suknelė
Vaivorykščių šilko spalvos,
Ir juosta – smėlėtas takelis,
Išmargintas ryto rasos.

Žydroji dangaus kepuraitė –
Su pūkdebesėliais baltais...
Ir Žemė sukrykščia kaip vaikas
Skambiais vyturėlių balsais...

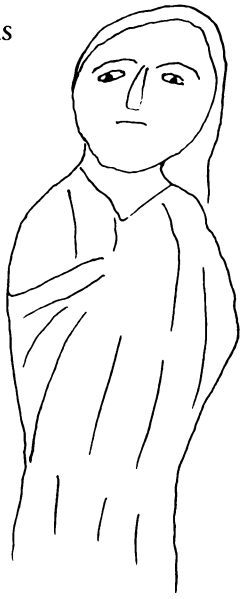

Senas kilimas

Ant grindų patiestas,
Margas tartum miestas,
Niekieno nemylimas
Sielvartavo Kilimas:

– Mano broliai pasakose
Juodvarniais lakioja.
Visas Paukščių Takas – jų,
O aš čia, po kojomis.

Naktį tarakonų,
Dieną batų minamas, –
Atsiminkit, ponai:
Jūs – ne mano giminės!

Tarakonai krebžda,
Buriasi kampan...
– Pasakykit kregždėms –
Skauda širdį man!

Spinta spaudžia šoną,
Stalo kojos širdį... –
Kaip ji plaka, ponai –
Argi jūs negirdit?

Ak, kaip skauda galvą man,
Ir gėles raudonas, –
Ar gyvent taip galima
Pasakykit, ponai!

Juk įaudė spindinčią
Man svajonių juostą –
Sapnuose skraidinti
Vaikelius mažuosius.

Ir turiu aš viltį –
Spindulį pro langą –
Vienąsyk pakilti
Mėlynon padangėn.

Nepavytų ponios
Raganos ant šluotų,
Trečią brolį Joną
Iš bėdos vaduotume.

Debesin išmestume
Katiną Piratą,
Perskristume miestų mes
Nuostabių paradą:

Kabutes ir Tašką
Nieko Sau ir Gal,
Ir ledų Itališkų
Apeninų kalnus.

Tarp ledų balčiausių
Baltos meškos irias, –
Mes papusryčiautume
Stotyje „Plombyras“...

Dieną lempos gęsta,
Neužges tik viltys –
Sykį iš knygelės
Mes drauge pakilsim.

TARAKONAS

Pieno fabrikėlis

Ten, kur žalias ežerėlis –
Tarp žolės ir vyturių, –
Stovi pieno fabrikėlis
Ant kojelių keturių.

Kaminėliai du mažyčiai,
Tik nerūksta dūmai.
O aplinkui pienės žydi, –
Ak, koksai gražumas!..

Prisigersiu pieno šilto
Kiek tik panorėjęs –
Juk mamytė mano šito
Fabriko vedėja!

Žalias pareiškimas

Vasara – vėl vasara atėjo,
Vasara – kaip nuotykių romanas –
Žaidžia su žolynais,
Debesim ir vėjais, –
Šypsosi prabėgdama ir man ji.

Kviečia miškas: – Pas mane ateiki!
Upė šaukia: – Būki su manim!..
Moja Devintoji
Vasara Mažeikiuos,
Kvepia geležinkeliu ir kmynais.

Lenktyniauju su taku pilkuoju,
Vartaliojuos pūko debesynuos,
Mano dienos žalios –
Žalias Vasarojus,
Mano dienos – melsvas žiedas lino.

Stoviu ant paties žaliausio kranto:
– Būkit sveikos, pienės, pieno ponios!
Numetu į šalį
Kapitoną Grantą:
– Sese, šiandien pats aš – kapitonas!

Virš galvos giliausias vandenynas,
Kokį nori laivą išsirinkt gali,
Ir nėra nė vieno
Laivo paskutinio –
Tai dėl to, kad Žemė apvali.

Išsirinksiu aš rimčiausią vieną
Laivą baltą baltą, greitą kaip žuvis.
Pavadinsiu savo
Laivą „Labą dieną“ –
„Labas Vakaras“ nepasivys.

Sese, o kada ateis Ruduo
Kaip Žolė, kaip Krūmai kausiuosi ir aš
Iki paskutinio
Žalio kraujo lašo,
O žali mes jam – nepasiduosim!

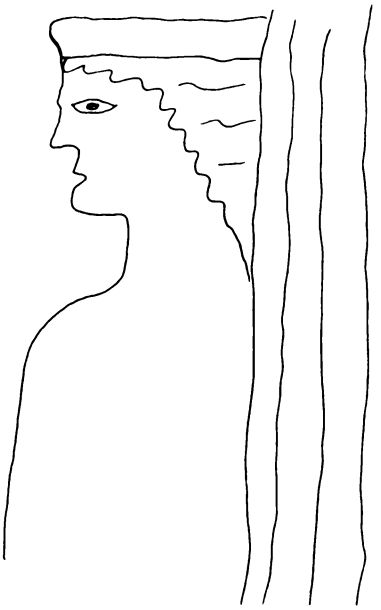

Automobilio kelionė

Vieną ne dieną, tyliai ne tyliai
Vasaros rytą gražų negražų
Senas pavargęs Automobilis
Tarė: – Pabėgsiu aš iš garažo.

Ak, nusibodo plentai didieji!
Ak, nusibodo man tos komandos!
Šiandien, kur noriu, – ten aš ir skrieju
Laisvas – kaip kregždė, greitas – kaip gandas.

Juk niekados nesimaudžiau aš upėj,
Nesivoliojau po rytmečio pievas,
Ir niekados negiedojau nutūpęs
Viršūnėje žydinčios ievos...

Bėga per pievas Vieškelis pilkas,
Automobilio senas bičiulis.
Tyliai siūbuoja seserys Smilgos,
Kelia žibintą žilas Mėnulis.

Galvą iškišęs stebisi Sliekas –
Automobilis šauniai važiuoja!
Sėdi kabinoje Niekas –
Automobilį vairuoja.

O gal tai – Metro?

Žemėn lietūs vasariniai krinta,
O po žemėm painūs labirintai.
Tartum požeminis traukinys
Juodas Kurmis bėga naktimis.

Bėga Kurmis po žeme kaip laikas,
Bėga kaip sapne paklydęs vaikas...
Kurmio pievoj ryto rasai žvilgant –
Tartum kiparisai – budi smilgos.

Kur jis bėga – to nežino niekas,
Gal tik senas, surūdijęs sliekas
Pasakytų, bet išlindęs į paviršių,
Kur galva, kur uodega – pamiršo...

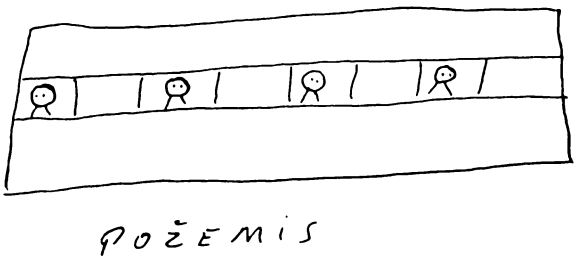

Spalvota puota

– Kas dunda tenai po salotom? –
Kurmis metro renčia stotį.
– Kas virš vandens ten šuoliuoja? –
Laumė ant Laumžirgio joja.

– O kas gi ten plazda kaip akys? –
Dvi aksominės plaštakės,
Ir skamba gimtoji drugelių kalba:
– Vakarienei kopūstų sriuba!

Ir baisiai skani, ir baisiausiai tiršta –
Kas norite, prašom į puotą!
Malkos, pamilusios Krosnį karštai,
Pradėjo – kaip širdys – liepsnoti.

Kas skrenda, kas lysvėm žygiuoja,
Tas be kojų, o tas šimtakojis...
Labai vabalai, vabalienės
Pasiilgę skanios vakarienės.

Ir tyliai sutūpę kaip snaigės
Gurkšnoja iš tulpių taurelių nektarą...
Vidurnaktį surenka sraigės
Tuščią spalvotą tarą.

Žemės vidurys

Ne žiogų žaliųjų taktų
Muziką girdi...
Paklausyk – tai pievoj plaka
Vasaros širdis.

Pievoj žolės – žalias sniegas –
Vasarinis laikas. – – –
Per Žolynus Takas bėga,
O Taku tuo – vaikas.

Bėga Gediminas mažas
Per laukų žoles.
Klausimą didžiulį nešas –
Už save didesnį.

Bėga mažas Gediminas,
Klausimą apsikabinęs,
Klausia Pievos, klausia Vėjo
Ir Žolynų klausinėja,

Klausinėja seno Rato,
Beldžias į visas duris:
– Pasakykit, kur yra tas
Žemės vidurys?

Ten dangus – kaip margas skėtis!..
Šokoladai dygsta!..
Sako, ten mama ir tėtis
Niekad nesipyksta.

Vietoj vakaro ten rytas,
Neberanda kelio
Dvejetukais pakinkyta
Pažymių knygelė...

Atsidūsta senas Slenkstis,
Atsisėdęs pas duris –
Ten, kur tavo namas, ten ir
Žemės vidurys.

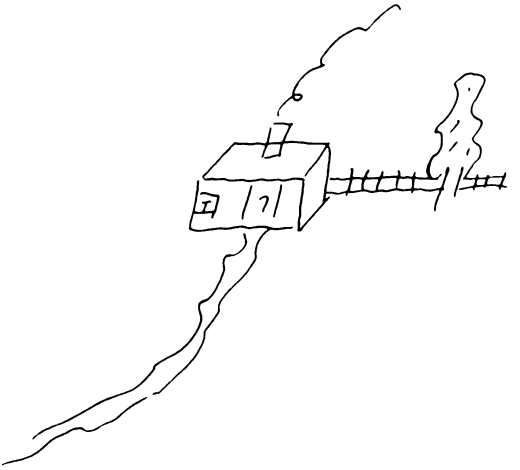

Tylūs klaustukai

Kur tu ropoji, mažyte? –
Šitoks didelis kelias!
Kieno tu esi mamytė?
Kas yra tavo vaikeliai?

Jau lapai po orą bastos...
Koks šaltas, šlapias lietus –
O tavo kojelės – basos,
Kurgi nueisi tu?

Vėjas dulka per kelią –
O tu visados be palto...
Kas užkuria tau ugnelę
Lapkrityje, kai šalta?

Ką tu, sakyki, darytum,
Jei pasodinčiau ant delno? –
Staiga pakyli ir skrendi tu,
Visai į mane nepažvelgus.

Juodas kaip varnas arimas –
Kur tu gali nuskristi?..
Boruže, mano vaikystės
Mirgantis prisiminimas...

Maži miesteliai

Margi provincijos miesteliai, –
Lyg dideli laukų drugiai.
Senutės ir maži vaikeliai
Ten žydi languose gražiai.

O po langais tenai jurginai žydi,
O vakarais langai kažko parausta...
Yra mažų miestelių sapnas žydras, –
Kad – niekad – kada nors ir jie užaugs...

Į neregėtas tolumas vilioja
Didieji plentai miestelius mažus,
Tačiau mažuos miesteliuos nesustoja
Raudoni pasipūtę autobusai.

Tik mirkteli kreivai rausva akim:
Jei norit, ponai, prašom su manim!
Ir lekia iš paskos mažieji miestai –
Ir lieka vietoj...

Subrendę miestai

Subrendę miestai – pasipūtę,
Jie savimi nenori būti.
Plačiais plakatais išdabinti jie
Iš aukšto žiūri į Provinciją.

Bet ką čia – kiekviena juk Šluota
Dėl Dulkių Siurblio kraustosi iš proto,
Svajoja ir kiekvienas Šaukštas,
Kad samčiu kada nors užaugs jis.

Prisipažino Jonava Šilutei:
Labai Kaunu, žinokit, noris būti –
Turiu gamyklą puikią, ilgą kaminą,
Užteršt tikrai pajėgčiau jūsų Nemuną!

Nusišypso Kaunas –
Kaminą ji turi...
Pats baigiu užteršti
Aš Baltijos jūrą.

Kai pabaigsiu jūrą –
Imsiuos vandenyno –
Kaip gyvena Lietuva,
Te pasaulis žino!

Kalbėjo Bokšto laikrodžiui Mažeikiai:
Mums, žinot, baisiai Vilnium būti reikia!
Ir mes gamyklą turim – plačią, storą,
Puikiausiai galim pagadinti orą!

Žvelgia sau iš aukšto
Vilnius pasipūtęs –
Vakar nugaravo
Gatvėj dvi bobutės.

Dar iškišiu keletą
Juodvarnių liežuvių –
Nebeliks nė vieno
Čia brangaus lietuvio!

Subrendę miestai gailiai atsidūsta,
Ir dūmais Lietuva brangi paplūsta...
Prisiekia Jurbarkas Šakiams: vis viena
Užaugsim lig Paryžiaus vieną dieną!

Pradžia apie Mūriką

Pro langelį žiūri – kas?
Kuo vardu jis – Mūrikas!
Mūrikas niekelis
Ant vienos kojelės.

Eit jei neturi pas ką,
Tai žygiuok pas Mūriką.
Eik aplinkui, eik ratu –
Nepaklysi tu.

Mūrikas gražiai priims,
Mėnesiena pavaišins,
Niekur atsisėsi
Ir pasišnekėsi.

– Kaip, sakyk, tu gyveni?
– Taip kaip Kitą Kartą.
– Ką po saule augini?
– Tik šešėlį margą.

– Kas bičiulis tavo, kas?
– Ak! Nei Šis Nei Tas.
– Kur geriausia tau gyvent?
– Ak! Nei Šen Nei Ten.

– Kas iš to išeina, kas?
– Eina. Šis Bei Tas.
– Ar gyvent taip linksma, ką?
– Niekad Visada.

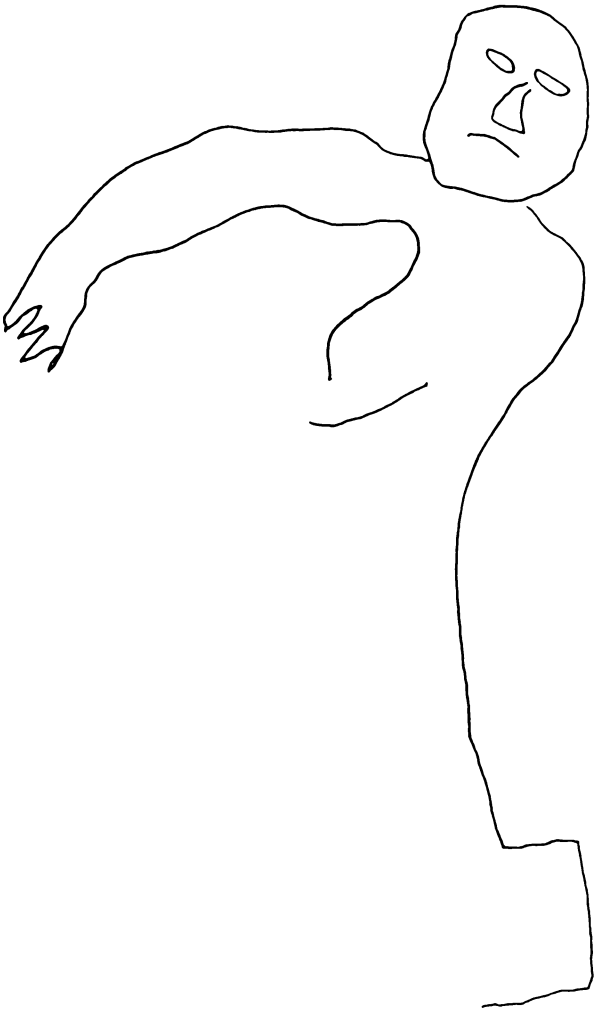

Mūrikas ir Sidabrinis kambarys

Atėjau pas Mūriką,
Nes nebuvo eit pas ką,
Niekas laiko neturėjo –
Laikas į Pietus išėjo.

Nebebuvo nė vienos
Tąsyk Dievo valandos.
Buvo ne Naktis, ne Rytas,
Kas? – Nei tas, nei kitas.

Štai Naktis po suolu murkia...
Klausinėja paukščiai: – Kurgi
Rytas? – Girioj kaip lokys
Pasiklydęs miega jis.

Ogi Mūrikas pirtelėj
Su šakutėm ir šaukšteliais,
Kaip ėriukas nusigandęs,
Remontuoja tuščią skrandį.

– Gal turi tu duonos, pieno? –
Aš paklausiau. Jis suriko:
– Tu užvalgyk mėnesienos,
Jeigu valgyt neturi ko.

– Tai prašyčiau duoti šaukštą
Ir sudie – einu į krūmus –
Mėnesienos pirmas aukštas
Pilnas balto balų dūmo.

Kopinėju atsitūpęs
Rūko kopas prie Šešupės,
Krito rasos, kilo vėjas.
Tartum lapai sušlamėjau:

– Gal pažaiskim „Trečias bėga“?
– Nebegrįžo, kai išbėgo.
– Gal suloškime šachmatais?
– Kirsiu antausį – ir matas!

– Ko gi šiandien tu toks piktas?
– Nerandu, kur dingo sprigtas.
Duotų tau jisai į kaktą –
Prisimintum durų raktą.

Į namus keliautum, vaike. –
Neturiu – matai – aš laiko.
Štai plytelės – būrį jų
Aš aplinkui mūriju.

Nulipdysiu tokią sieną,
Kad neperšoks Mėnesiena –
Sidabrinis kambarys
Čia pasidarys.

Mėnesieną aš pragręšiu,
Ašarų rasom patręšiu –
O kad niekur ji nedingtų,
Tai duris užsirakinsiu.

Lygiai dvylika metelių
Čia tupėsiu kaip vištelė –
Išsiris iš Mėnesienos
Pinigėlis vieną dieną.

Už Mėnulio pinigėlį
Pirksiu Krymo asilėlį –
Strykt ant balno ir keliauju
Pažiūrėt, ar Nieko Naujo?

Jeigu rasiu Naujo Ką –
Tai parduosiu Mūriką.
Tai parduosiu kvailį seną –
Te naujoviškai gyvena...

Taip man Mūrikas kalbėjo,
Bet pakilo Šiaurės vėjas –
Ir išbėgo pro duris
Sidabrinis kambarys...

Mūriko skundas dėl žvaigždelės

Aš taip svajojau, sapnavau
Šviesų pasaulyje sudegti,
O vis ėjau, ėjau, ėjau –
Ėjau gilyn į juodą naktį.

Nebuvo naktyje šviesos,
Tiktai viena žvaigždė spindėjo
Aukštam danguj... Aš siekiau jos,
Bet ją nuskynė Šiaurės vėjas.

Aš be žvaigždelės palikau –
Tai kaip man pasišviesti kelią?
Jonvabalėlio paprašiau:
Paskolink savąją lempelę.

O jis atsakė taip: bičiuli,
Ji reikalinga man pačiam –
Keliauk į dangų pas Mėnulį,
Nunešk skundų maišelį jam.

Tačiau Mėnulio nesimatė,
Tik plaukė debesys keli.
O Kelias raitės kaip gyvatė,
Ir pradingau aš tam kely.

Nuliūdęs teiravaus visų:
– Sakykit, kurgi aš esu?
Suošia giria:
– Niekur jo nėra...

Kur išeina Mūrikas

Eina per girią, brenda per brastą,
Ritas per žolę, plaukia per rasą.
Eina kaip laikas, tolsta kaip aidas,
Baltas kaip rūkas, juodas kaip raidės.

Stebisi Vieškeliai, stebisi Dirvos:
– Ko jisai nori? Ką jisai dirba?
Klausia Žolės Septyni Šienpjoviai:
– Kur jis gyvena? Kas jis toksai?

Gal jo namai – tik vasaros žalios?
Gal jo gyvenimas – nueitas kelias?
Galgi jo kelias – juosta dangaus?
Gal jam nereikia nieko daugiau?..

Vyšnios klaustukų it žiedlapių pažeria:
Kokios jo ašaros? Kokios jo pažiūros?
Ar jam patinka vyšnių uogienė?
Ar Labas Vakaras? Ar Vakarienė?

Ką jis darytų įkritęs į jūrą,
Jeigu lydekos pelekų neturi?
Ką jis darytų pakilęs į orą,
Jeigu neturi nei greičio, nei svorio?

Ką jis darytų, jei šunys užpultų,
Jeigu neturi sargybinių pulko?
Ką jis darytų, jei Dalgis jį pjautų?
Jeigu Lėktuvas pagautų?

Nieko jisai nedarytų, nes vos
Tik iškeliavo iš mano galvos –
Toli, dar toliau ir už Niekur
Nieką sapnuodamas miega...

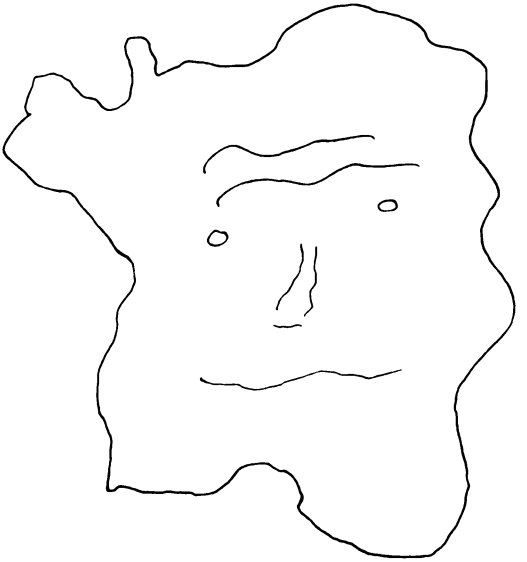

Dėdės Juozapo pamokslas

Nuo Medvėgalio, nuo kalno
Aš kalbu jums kaip iš balno –
Senis atsirišęs:
– Vaikai! Stokit ant akmens,
Mokykitės nuo mažens,
Kaip paduoti kyšį.

Rodos, nieko ypatingo,
O iš tikro – sudėtingas
Yr tatai dalykas.
Viršininkas – didis ponas,
Nuo arielkos net raudonas –
Reik prieit iš tyko!

Jeigu, maišą atsirišęs,
Šauksi: prašom, imkit kyšį! –
Nieko neišeis!
Reik žinoti, reik mokėti,
Ką šypsotis, kiek turėti, –
Kad neįsižeistų.

Jeigu jam jau byra dantys,
Tai tokiam pakaks ir anties
Ar kokios vištelės.
Jei raudonas pasipūtęs –
Reikalingas kalakutas
Trylikos metelių.

Tartum viršininkas būtų –
Burbuliuoja kalakutas
Ir kieme, ir puode.
Stverk už sprando – į maišelį
Paguldyk, parišk juostelę
(Tautišką, ne juodą!)

Buvo kalakutas mielas –
Apgiedok jo vargšę sielą
Ir uždek žvakelę.
O tada žygiuok kontoron
Ir sutikęs pirmą storą –
Pakratyk maišelį.

Bet kad būtų aukštas tempas,
Kyšį pakabink ant lempos,
O tada ko nori
Jau prašyk – ne viską gausi,
Gausi tiek, kiek tau priklauso.
Pagal kyšio svorį.

Vaike, klausi neprotingai –
Kam išvis jis reikalingas? –
Atsakyt turiu:
Ką pas mus be kyšio gausi?
Na, nebent tiktai per ausį
Ar šiek tiek parų...

Sakmė apie Ramanauską

Ramanauskas Vytas,
Kilęs nuo Šakių,
Didelis banditas –
Matos iš akių!

Vakarais jos žydros,
O rytais raudonos, –
Taip jau atsitinka,
Varant samagoną.

Varo ir vartoja
Tik centriniuos parkuos,
Kad pakištų koją
Saugojantiems tvarką.

O kad padažnėtų
Chuliganizmo atvejai,
Jis suvažinėtą
Katę skyriun atveja.

Numeta bobutei
Žodį necenzūrinį,
Kad sunkiau kiek būtų
Augt kalbos kultūrai.

O kad aukštyn pakeltų
Nusikaltimų kreivę,
Šaukdamas – negelbėkit! –
Šoka ant praeivio.

Ir kad nepapultų
Lietuva į NATO,
Jis į vištų pulką
Švysteli granatą.

O kad nepriimtų
Lietuvos į rojų
Laisvės rytui švintant,
Spjauna į rytojų.

Ir kad nesusirgtų
Lietuva didybės manija, –
Šlaistosi jis girtas per
Rinkiminę kampaniją.

O tada ant lempos
Riša virvę kanapinę
Tam, kad pasitemptų
Prieš Lietuvą Tėvynę...

Keistas atsitikimas su Ramanausku

O kai sykį ryto saulė
Tamsumas prašalina,
Mąsto Vytas: kas toliau? –
Eina vėjais talentas!

Mintys kaip tarybiniai
Batai – sunkios jos –
Dar ne viskas padaryta,
Ponai, vardan tos...

Jis reikšmingai šypteli
Laiptinės kaimynui:
– Draugs Kairy – gyvybė
Arba piniginė!

Gūžiasi kaimynas:
– Imk verčiau gyvybę...
Imtų, bet nežino,
Kur ją dėti Vytas.

Vargšas kraipo ūsus,
Karpo ausimis kaip
Kelmas: kišt į rūsį?
Ar išvežt į Minską?

Turguje parduoti pigiai,
Vamzdeliu susukus, –
Gal kam nors ta jo gyvybė
Ir praverstų ūky?

Jeigu panaši yra
Ji į darbo jėgą...
Jeigu sukasi gerai,
Jeigu greitai bėga...

Jeigu tilps į antrą galą
(Ar trobos, ar sodo)...
Neregėjau niekad – gaila! –
Kaip jinai atrodo...

– Eisiu, nors drebu iš siaubo,
Aš pas prokurorą ryt –
Tepasako draugas Riauba,
Ką dabar daryt?..

Mafijos įkūrimas

Prokuroro draugo Riaubos
Kabinetas ankštas,
Bet jis daro susikaupęs
Rytmetinę mankštą.

Užsitaiso pistoletą,
Kumštį išvaškuoja,
Šauna dukart į parketą,
Triskart – į rytojų.

Pyksta draugas prokuroras –
Netiki ateitimi.
Jam patinka šviesoforai
Tik su viena akimi.

Pakilnoja nusiminęs
Pusvalandį biustą
Ir importinę guminę
Lazdą – nna! – per pusę.

Pritūpimas – plyšta kelnės,
Prokuroras svarsto:
„Ar pajėgčiau aš iškelti
Biustą šimtą kartų?“

Sapnavau olimpiadą,
Sapnas buvo žalias...
Bet staiga suklinka: – Staatj!
Smirna! Taip negalima.

Kur – kada – kas tokį matė?
Ir kokioj instrukcijoj?! –
Leniną skaityti metas,
Nes budrumo trūksta jau.

Bet pabeldžia sekretorė
Draugė Nusvarstyta:
– Ten už durų, prokurore,
Ramanauskas Vytas.

– Tai išmušk jam, įsakau, –
Riauba biustą meta, –
Tris dantis dėl visa ko
Ir – į kabinetą!

Lygiai po trijų minučių
Įžengia klientas, –
Burbulą raudoną pučia –
Tartum nepatenkintas.

Prokuroras nuramina:
– Draugas Ramanauskai,
Atsisėskit už Tėvynę –
Nagrinėsim klausimą.

(Sugruma perkūnas,
Įsijungia racija,
Dreba Ramanausko kūnas –
Vyksta operacija.)

Saulei nusileidus,
O žvaigždėm sužibus,
Ramanausko veidas
Žydi kaip vienybė.

Ramanauskas verkia:
– Kur dabar man lįsti?
Niekas gatvėj nebegerbia
Kaipo specialisto.

Šitaip graudžiai rauda jis! –
Net portretą sugraudina,
Ir balsu Dzeržinskio Riauba
Daro pareiškimą:

– Tamsta esate nekaltas,
Bet silpnai protingas, –
Juk šiandieną brangsta baldai,
O gyvybė pinga.

Kam gyvybė tau, brangusis, –
Nebesuk galvos –
Kuo daugiau bus pinigų,
Tuo daugiau – šviesos!

Vytas padėkoti skuba
Baisiai susikaupęs.
– Leiskit pabučiuot į subi...
– Nervai! – sako Riauba. –

Valdžiai šimtą raudonųjų,
Klišą rublį – sau.
Vardan pjautuvo ir kūjo.
Ir šventosios... Lauk!
– – – – – – – – – – – – – – –
Ir užaugo specialistas –
Praneša per radiją –
Šakomis į komunizmą,
Šaknimis – į pragarą...

Pasiryžimas

Ramygalos miestelyje ramiam
Šunelį sutikau. Jo vardas Am.
Paklausiau: – Kaip, mielasis, gyveni?
– Tarytum žadintuvas vandeny –

Tiek kilometrų juodvarnių tamsos
Ligi dangaus mažyčių žiburėlių.
Vos pabandau aš skrist, startuoju vos –
Kaip sumuštinis nudrimbu ant smėlio,

Tačiau tai yra žūtbūtinė
Kova prieš sunkią grandinę.
Broliai ir sesės! Vis viena
Nutrauksiu aš ją vieną dieną.

– Kodėl tu nori taip aukštai, bičiuli?
– Man reikia, – jis pareiškė, – į Mėnulį.
Ten pasodinsiu aš maišelį kaulų,
O rudeniop išdygs darželis kiaulių.

Kiaules pardavęs, prakaitu aplaistęs,
Nupirksiu aš visiems šuneliams laisvę!
Štai mano tikslas – didelis ir šventas!
Tik ta grandinė trukdo man gyventi.

Tačiau tai yra žūtbūtinė
Kova prieš sunkią grandinę.
Broliai ir sesės! Vis viena
Nutrauksiu aš ją vieną dieną.

Apsilankiau miestely ramiam
Po metų aš. Bet kur šunelis Am?
Prie tvarto raitos pamesta grandinė...
Paklausiau vištų: – Kurgi Am? Gal žinot?

Papasakojo vištos: – Jam pavyko
Nutraukt grandinę sunkią vieną sykį.
Vištas vaikytis puolė, graužti tvorą,
O paryčiui ant beržo pasikorė.

Prieš tai pabučiavo suklupęs grandinę,
Ir buvo jo žodžiai tokie paskutiniai:
„Broliai ir sesės! Vis viena
Nutraukiau aš ją vieną dieną“.

Man paprašius, Elektrai panorėjus

Tartum kurmis – nematai –
Bėga Elektra laidais.
Skuba ji į stiklo butą –
Pasipūtusią lemputę.

Pasidarė karšta gal –
Suka Elektra atgal,
Įlenda į šaldytuvą,
Šaldo Žuvį ir Liežuvį.

Tai vikri nelyg Katė!
O stipri, o treniruota!
Tartum meistras karatė
Per nagus – neerzink! – duoda.

Ir labai muzikali –
Štai nubėga į skambutį,
Nori – paklausyt gali,
Kaip kukuoja it gegutė.

O kai įlenda Gitaron –
Siaubas ima, kas ten daros.
Tarakonai paskutiniai
Traukias pas Kaimyną.

Kaip vandens, visur jos pilna –
Kažin koks jos gylis? –
Kai atbėga – kalba Vilnius,
Kai išbėga – tyli.

Pjauna, plauna, kala, mala
Iš ano ir šito galo,
Baigus mokslus Elektrinėj
Viską moka, žino.

Aš nemoku net rašyt,
Drybsau tartum šprotas,
Reiks Elektros paprašyt,
Kad apšviestų protą.

Rabarbarų karo sapnas

Mes Barbarai Rabarbarai –
Žalioji gvardija! –
Mums atiduokit pagarbą
Arba atimsim ją!

Rabarbarą jei sutikai,
Žinok, kad pasibaigs blogai!
Žalią skydą jei išvydai –
Spruk į Vakarytus!

Nors žaliuoja, kur žvelgiu –
Tarp žalių nėra lygių!
Mes žygiuojam daržo plotais
Tiesiai per salotas!

Mūsų daržas – mūsų namas,
O aš vadas – Tinginchamas!
Kai pakyla žalios ordos –
Alpsta morkos.

Suplasnojame supykę –
Virsta į šalis ridikai.
Krapai su žaliom liemenėm –
Kaip sliekai – į žemę.

Raudonieji burokėliai
Rausta it panelės gėlės,
O agurkas jau ištižęs –
Rūgti pasiryžęs.

Sprunka kojų pasipustęs
Mokslų daktaras kopūstas,
Bulvės didelės ir mažos
Prieglobsčio pas kurmį prašos.

Kaip šaltiena – išsigandęs –
Dreba žirnis, byra dantys.
Lenkias devyngalvis ponas
Pomidordrakonas.

Norim – galim užkapoti
Mes riebokšlį agurotį,
O neužaugą arbūzą –
Čirkšt per pusę!

Šiandien būzą, ryt ir soją,
O poryt ir krieną.
Mūsų šūkis: težaliuoja
Žalias ne kiekvienas!

Keistas katinas

Katinas, sutikęs sykį
Kumpą slieką be skatiko,
Tarė: – Reikalauju –
Vesk į savo Urvų rūmus,
Duok raktus ir dink į krūmus –
Aš čia vedėjausiu!

Didelis esu vedėjas,
Tūkstančiai pelių išėjo
Su manim į dangų.
Ar sergi? Rakink duris tu!
Ar girdi? Greičiau į vidų,
Nes išdaušiu langus!

O tas sliekas darbininkas,
Žemės ūkio naudininkas,
Urve rangos tyliai,
Katinas baisiausiai storas –
Kaip nedoras sekretorius –
Netelpa pro skylę.

Susiraukęs, pasipūtęs,
It koks pirmininkas būtų,
Pyksta tartum krienas:
– Pamanykit, didis ponas –
Požeminis makaronas –
Kurmio vakarienė!

Pagaliau nusiraminęs
Taria: – Gerbiamas kaimyne,
Nieko ir nereikia man!
Tik norėjau sužinoti,
Eidamas prošal iš proto –
Ar esu čia gerbiamas...

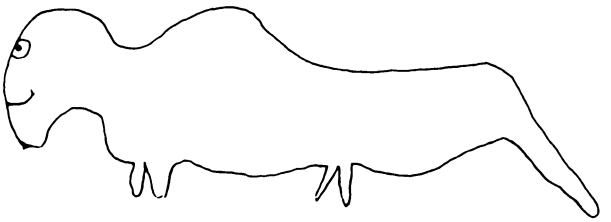

Melodija

Yra tokia melodija –
Lyg obelis balta.
Man laikrodis parodė ją.
O ji – ne man skirta.

Kaip kregždės man atrodė ji,
Kai nardė debesy –
Aukštyn, žemyn – melodija
Fa do mi la do si.

Skambėjo ne gitaroje –
Upelio vakare –
Padžiovė tartum skarą ją
Ant Sol la si do re.

Giedojo rytą sodai ją –
Do si la sol fa mi...
Išėjo ta melodija,
Tik – ne su manimi...

Gimtadienis Zarasuose

Aš gyvenu ant septintos kalvos,
Tarp mėlyniausių ežerų penkių.
Su Sraigėm ir su Laumžirgiais kalbuos,
Ir minutes į laikrodį renku.

Ežeruose tylu: siūbuoja žolės,
Iškišęs galvą, dairos Ešerys.
Už ežero vienodai kala kuolą –
Prie jo bus nakčiai rišamas Arklys.

Drugeliai žalią kopūstienę verda,
Salotas skina Laumžirgis, jų brolis.
Aš sėdžiu, atsivertęs Žiulį Verną –
Aš kapitonas – šiandien man vienuolika.

Valtelės supas ežere kaip skiedros
Aukštam danguj – kiek debesų laivų!
Ir kregždės – vėjo gaidos – ant laidų
Suskamba tylumoj: bus šiandien giedra!..

Žuvies pasaka

Taip pasakojo man žuvis
Žuvų kalba tylia:
– Gyveno sykį batsiuvys,
Du batai ir Yla.

Turėjo dūdą batsiuvys
Ir pūtė ją prieš vėją.
O batas, pavarde Kairys,
Kasdien į kairę ėjo.

Yla ir kiauras Dešinys
Iškėlė Vestuves.
– Ak! – Sienai skundėsi Vinis. –
Nepakvietė manęs...

Ir mėnesienoje Vinis
Nusiskandino...
Taip baigė pasaką žuvis
Susigraudinus...

Didysis išmatavimas

...Tai iškeliausiu auštant
Pirmai Birželio dienai,
Per Pusryčius ataušusius
Tolyn, link Vakarienės.

Paimsiu su savim tik
Aš vartelius ir katiną... –
Kokia ta Vasara plati,
Žalia ir neužmatoma!..

Pažvelk! Žalyn į žalumas
Žali banguoja plotai –
Ar galima, negalima
Ją visą išmatuoti?

Nuo Paskutinio karto
Ligi Pirmosios snaigės –
Sustabdžiusios prie vartų
Paklausė šitaip sraigės:

Nuo Ryto ligi Vakaro,
Į aukštį ir į plotį...
Koksai didumas Vasaros,
Mums reikia sužinoti.

Ar tilps ten mūs nameliai?
Salotų žalios stotys?
Ar nesibaigia kelias
Už Perkūnijos penktosios?..

– Raminkitės, panelės, –
Juk vartelius nešuosi.
Neleisime į kelią
Mes Vasaros žaliosios.

Lai rudenėti pratinas...
O jei pasprukt bandytų –
Tai žaliaakis Katinas
Ją greitai pasivytų!

Paduosiu Vasarą į teismą,
Kreipsiuos į Mėnulį!..
O termometrui baisiai keista –
Slepiasi už Nulio.

...Aš pabundu rudens pakalnėj
Niekur nenuėjęs.
Ir parveda mane atgal
Sesuo – Pirma Rugsėjo.

Sapnas apie netikrą draugą

Sapnavau aš mišką –
Rinkome grybus
Ir sutikom mešką –
Ak, kas bus, kas bus?

Pranas į berželį ropščias –
Tupi ant šakelės.
Aš į tą šakelę – pokšt! –
Atmušiau galvelę.

Akyse sužybsi
Kibirkštys raudonos...
O meškutė šypsos
Kaip teta – maloniai.

Pasikrapščius ausį
Praną ji sugėdina –
Tas netikras draugas,
Ant šakos kur sėdi!

Rišas servetėlę,
Šaukštą pagalanda –
Pranas it paukštelis
Mirksi nusigandęs.

Kaip oželis šaukia:
– Ak, baisi diena! –
Aš esu jo draugas,
Bet šaka – viena.

O meška gauruota –
Gėdos nė trupučio –
Aš dar negaruoju,
O jinai jau pučia.

Ir gražiai mane pabarsto
Kiškio kopūstėliais, –
Ar nesi surūgęs kartais,
Mielas bernužėli?

Aš labai nemėgstu
Surūgusių vaikų... –
Išsitraukia lėkštę –
Darosi klaiku.

O beržely Pranas
Jau iš siaubo rūksta...
Laimei, sapnas mano
Ima ir nutrūksta...

– – – – – – – – – – – –
Rytą Praną susitikęs
Kad kirtau per ausį! –
– Mielas Pranai, nesupyki,
Tu netikras draugas!

Svetimam sapne

Aš pro Vasaros pusę ėjau, keliavau
Ketvirtadienį, girtas nuo vyšnių lietaus,
Ir į sapną netyčia visai pakliuvau
Nepažįstamo liūdno žmogaus.

O sapnavo jis vieškelius baltus,
Pievoj žydinčius vėjo malūnus,
Žalią ežerą, mėlynus kalnus,
Ir pavasarį, kokio nebūna.

Kaip drugelių būrys – margą rytą,
Pūko debesis – žolę po kojom,
Ir mergaitę, vardu Margarita,
Kokią pats susapnuoti svajojau.

Margaritą – kaip vaikišką juoką
Ant uolos, po vaivorykščių tiltu...
Aš laimingas su elniais ten šokau –
Net apsivertė ežeras šiltas.

Ir vyniojos romanas nebūtas,
Bet buvo ten mano dangus...
Tik ėmė staiga ir pabudo
Nepažįstamas, liūdnas žmogus.

Ir išskrido malūnai, sugriuvo kalnai,
Apsupo lietus tartum tinklas...
Ak, kur tas žmogus? Kaip sugrįžt man tenai,
Kur šokau kaip elnias laimingas...

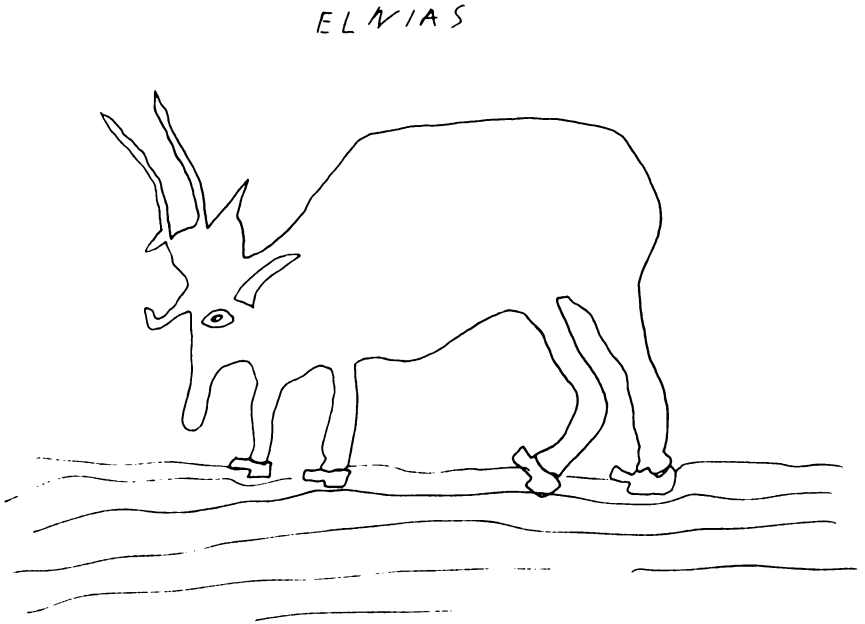

Nepažįstamo žmogaus skundas

Tada, kai žvaigždės ir mėnulis dingo,
Kai verkė vėjas tartum senas kranas –
Susapnavau aš sapną stebuklingą,
Kaip Fenimoro Kuperio romanas:

Ten horizontas – dyvinas kaip Alpės,
Kalnynai – lyg jaunuolio aukštas tikslas...
Ir ežeras iš nuostabos apalpęs –
Poliarizuotas paslaptingas stiklas.

Sidabro pusnys, edelveisų pievos,
Ir uolos – puikios tartum Lorelei...
Viršūnėje uolos – kaip jaunas Dievas –
Šukavo plaukus sapno karalaitė.

O aš uolos papėdėje giedojau
Vien apie tai, kokia graži jinai...
Staiga matau: į sapną įrėplioja
Kažkoks žmogelis batais purvinais.

Kad ims kaip kurmis baltą sniegą rausti,
Skeryčiotis ir bliauti tartum veršis,
Lyg būtų gavęs keptuve per ausį
Ar varžtelius pamiršęs prisiveržti...

Po žalią pievą trypia karo šeiką
Nelyg indėnas, sumedžiojęs skalpą.
Taip negražiai it kalakutas keikias –
Net gėlės užsimerkia ir apalpsta.

Ir baltą sapno karalaitę mano
Jis už parankės vedasi, matau:
– Taksi! Pas Šnicelį! Į restoraną!
Aš šoku vytis jų... Ir pabudau.

Sapnų generalinis sekretoriau –
Kaip tokioje šaly gyvent, paaiškink,
Kur lenda batais purvinais, kas nori,
Į sapną lyg į stalčių ar į laiškus...

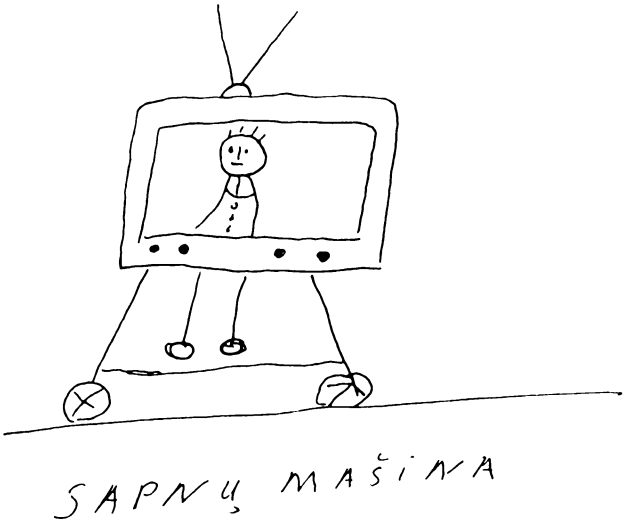

Parskrenda tartum lėktuvas

Arimai kaip suverstos raidės...
Saulė, paskendus ūkuos...
Pamiršto smuiko ieškodamas braido
Žiogelis Rugpjūčio laukuos...

Tušti Vasarojaus plotai...
Kažko susimąsčiusios upės...
Raudonos šermukšnių ugnelės parodys,
Kur šiąnakt Rugsėjui nutūpti...

Aš ten buvau

Ten medžiai – lyg protėvių rankos,
Kaip šiltas drabužis – rugiai.
Ten žiūri pro keturis langus
Sodybos – margieji drugiai.

Takeliai balti tartum siūlai,
Iš motinos rankų išbėgę,
Vidurnaktį, žydint mėnuliui,
Pavargę prie durų užmiega.

Apkloti žolynais žaliais
Baltai – tartum rūkas – sapnuoja,
Kaip nešdavo – niekur – kadais
Basas mano vaikiškas kojas.

Aš perėjau Didelį Lauką
(Tolyn vis tolyn gyveni...),
Bet laukia manęs – vis dar laukia
Žaislai apdulkėję seni.

O dulkės vis krinta ir krinta,
Sunkios nelyg Niekados –
Aš stoviu šalia – o tarytum
Už Devintosios kalvos.

Per dulkes pūškuodamas skuba
Manęs pasitikt Traukinys,
Iš džiaugsmo lyg sporto žvaigždutė
Pašoka aukštai Sviedinys.

Džiaugsmingai suloja Šunelis,
Ropoja artyn Traktoriukas,
Ir suplaka tankiai širdelė
Žaislinio, pigaus Laikroduko.

Šuoliuoja Žirgelis medinis
Ir žvengia, ir kūliais vartos,
Riaumoja Meškiukas pliušinis,
O aš – pamiršau net jo vardą.

Jie kalbina, verkia ir juokias,
Ir ropščiasi man ant galvos...
Tik aš jau seniai nebemoku
Žaislų stebuklingos kalbos...

Sapnų rinkėjai

Ten kūliais vartosi žuvėdros basos,
Ten lėktuviukas nardo taip giliai,
Kad atsidūsta debesų Kaukazas –
Aptingę baltagauriai gyvuliai.

Kiekvieno žvilgsniui ten pakanka vietos,
Tenai tarytum stirninas eiklus
Bėgioja naktimis jauni poetai,
Naivių mergaičių rinkdami sapnus.

Ir surenka, ir dailiai surūšiuoja,
Surimuoja, – ir kas dvi savaitės
Į Redakudakciją važiuoja,
Pasikinkę baltą kumelaitę.

Uždainuoja: tai gražiai važiuojam!
Meilės eilės pilnos įkvėpimo!..
Kumelaitė uodegą kilnoja –
Kumelaitei, matot, iškvėpimas...

Rieda ratai į pakalnę greitai,
O Redakudaktorius jau ranką
Tiesia. Jei nespausdins – ir nereikia!
Skriskite, sapnai, atgal į dangų!

Skrenda ir pavirsta debesėliais:
Vienas – lašas, kitas – dar lašesnis.
Ir nuplauna žolę,
Pilką akmenėlį –
Žemė už eilėraščius gražesnė!

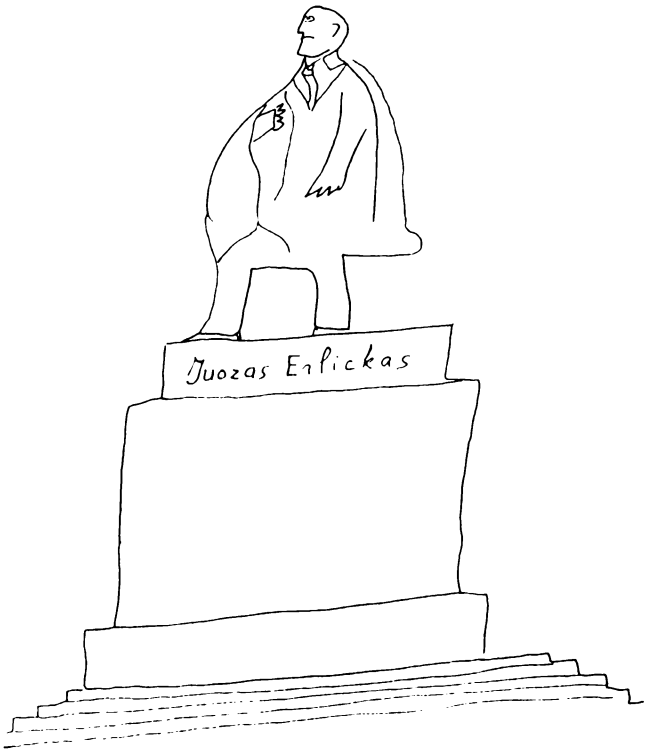

Lygintuvas ir Kelnės

Lygintuvas lygino kelnes,
Net paraudęs iš piktumo, nes
Jam per prastos, matot, kelnės margos –
Šaukia: – Ne tokiam aš gimęs darbui!

Lygint galvas, kalnus ir atlyginimus,
Vieškelius, kelius ir įsitikinimus...
Lygint pasišiaušusias mintis –
Štai kur lygintuvo paskirtis!

Ir sukliko tartum iš tribūnos:
– Viskas lygu, broliai, turi būti!
Turi būti Povilas ir Petras
Lygūs: lygiai po pusantro metro.

Stabteli, galvoja, kas toliau.
Jis galvoja – kelnės rūksta jau.
Šaukia vargšės kelnės apatinės
Į pagalbą gaisrinę mašiną.

Atvažiavo gaisrininkų kuopa, –
Dovanojo kelnėms žydrą lopą,
Čiupo debesėlį užu sprando:
– Mikai! Atiduok geruoju vandenį...

Mikas net supyko: – Eikit sau jūs!
Bet ugnies kareiviai nejuokauja:
Debesėlį čirkšteli perpus –
Ašarų pasipila lietus.

Ir, kelnes pražiodinę, sugirdė
Kibirą vandens, paklausė širdį,
Ir nuo gaisro bei kitų ligų
Davė du litrus žuvies taukų.

Lygintuvą, po lietaus ataušusį,
Išgabeno į metalo laužą –
Kad galva nekaistų, davė citramono –
Nėr lygybės šiam pasauly, ponai!

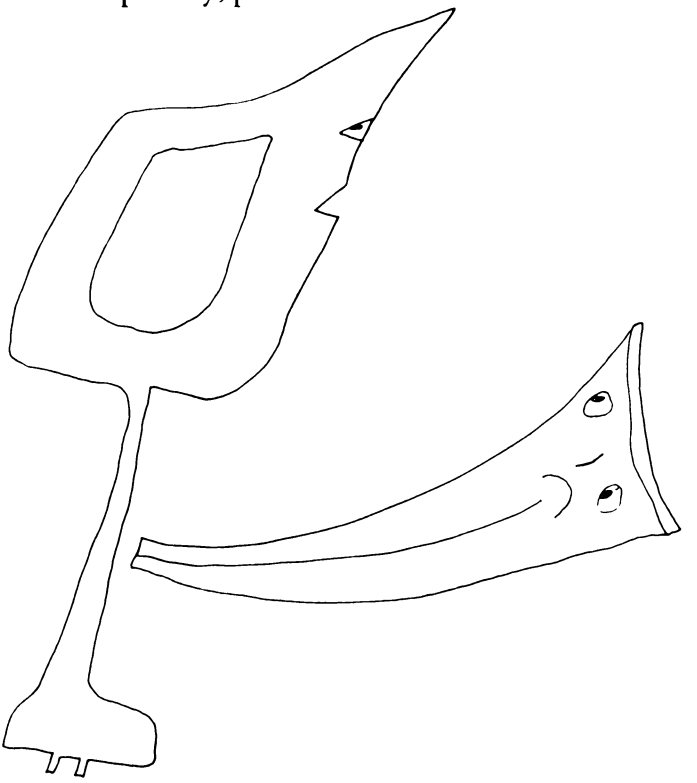

Katinas ir Taburetė

Vakar lygiai po lietaus
Katiną aš sutikau –
Skambino iš automato
Jis į Pieno kombinatą.

Panašus į taburetę –
Keturiom kojelėm.
Visas šlapias tartum skėtis
Čiulba į ragelį:

– Gal jums reikia sargo?
– Gal jums reikia žvalgo?
Nebijau aš jokio darbo,
Kol esu nevalgęs.

Bet atsiliepia Buldogas:
– Mes pažįstam sargus tokius!
Skambink tamsta į Kalkutą –
Laukia keptas kalakutas.

Kalakutas gero būdo –
Nelipa atgal iš bliūdo.
Jeigu į lėktuvą sėsi –
Vakar papietaut suspėsi.

Eina Katinas į kelią,
Nešas ašarų maišelį –
Pasikarsiu aš ant uosio,
Bet pelėms nepasiduosiu!

Pajutau aš Katinui
Didelę simpatiją:
– Einam pas mane, bičiuli, –
Šnicelis keptuvėj guli.

Kol nesi, tautieti,
Lietuvos pilietis –
Kur tu darbą rasi
Basas ir be paso!

– Ak! Teisybę jūs bylojat, –
Leteną man tiesia...
Diskutuojam ir gurkšnojam
Kokakolą dviese.

O išgėrę – tuoj dainelę,
Kaip kačiukas vijo pelę –
Ta dainelė strykt į puodą:
– Kelsim, ponai, puotą!

Bet supyksta Mamatėtis:
– Ką įleidai į namus?!
Rūsyje pelių kvartetas,
O tas katinas – nė krust!

Anei žvilgt, kur jų plyšys,
Tartum būtų koks veikėjas!
– Tai gerai, – sakau, – kad šis
Katinas nesupelėjęs.

Taburetei bus jaunikis, –
O kai jiedu susituoks,
Pelės ir peliukas Mikis
Iš pavydo sprogs.

Bet atsako Mamatėtis:
– Ne pora jis Taburetei!
Nors abu vienodai tingi,
Bet charakteriai skirtingi.

Katinas tas eina,
Taburetė – stovi.
Ji prie stalo. Ei! –
Katinas jau lovoj!

– Mamatėti, tik nepyki,
Pamąstyki, pasakyki –
O kodėl gi Taburetė
Negalėtų šokt baleto?

Šokt su Katinu abudu –
Tai gražu, tai linksma būtų!
Apsiavę mano batais,
Taptų greitai laureatais.

Ir greičiausiai duotų Stalas
Taburetei tai medalį.
Mini sidabrinį kitą
Duotų Katinui pelytė.

Kojų kuo daugiau –
Šokti tuo smagiau!
Mamatėti, juos išmokyk
Pas Čaikovskį gulbių šokį.

Spruk į šalį, mažas broli,
Spinta tu – užsidaryk!
Dvejos rolės – ir gastrolės
Miegamajam kambary.

Juk yra toksai žaisliukas –
Ant vienos kojelės sukas!
O jei keturios, tai ką gi –
Bus gastrolės ir Čikagoj!

Spirs – ir atsispirs nuo Nulio –
Tuoj gastrolės į Mėnulį.
Galvos dvi, aštuonios kojos –
Kur tik nori gastroliuoji!

Ir, žiūrėk, danguj skylėtam
Spindi. Kas ten? Aišku –
Katinas ir Taburetė –
Dvi baleto žvaigždės.

Kur surasti save?

Keistą sapną sapnavau –
Kad ėmiau ir pradingau.
Gal mane kas nors ištrynė,
Kaip raides kempinė?

Juk kalbėjo kalbininkai,
Kad elgiuos netaisyklingai.
Ak, juk rūstavo Veiksnys:
– Ničnieko neveikia jis!

Sakė pulkas Sakinių,
Kad blogais keliais einu.
Tarė tarakonas Tarinys:
– Jis nenori būti savimi!

Barės rimtas Naudininkas:
– Nėr naudos iš tinginio!
Galininkas trankė stalą:
– Tu prieisi liepto galą!

– Jis neaiškus tartum iksas!
Jis neturi jokio tikslo! –
Užgiedojo ta bjaurybė
Tikslo aplinkybė.

Vietininkas išsiskėtęs
Pagrūmojo: – Nėr jam vietos!
O Pažyminys priėjęs –
– Viskas aišku! – pažymėjo.

Aplinkybė gero būdo,
Išsižiojus pūtė dūdą:
– Tą nedorėlį berniuką
Atiduokim ištiktukams!

– Je! – Papildinys papildė. –
Pokšt per galvą! – ir nuo tilto.
Tik Jaustukas atsiduso:
– Ak, kas bus, kas bus?..

O iš ryto nubundu –
Ir savęs neberandu.
Aidi tuščias kambarys –
Gal išėjo pro duris?

Į virtuvę žengiu –
Nėr manęs nė ženklo!
Atsidaro šaldytuvas –
– Ne, jo čia nebuvo!

Bėgu aš į kabinetą
Veidrodin pasižiūrėti –
Jau ir siaubas ima, nes
Nėr nė veidrody manęs...

Jei mane surastum tu
Pakelėj kur paliktą,
Tai paskambink Nulis Du,
Pasiimsiu kvailį tą.

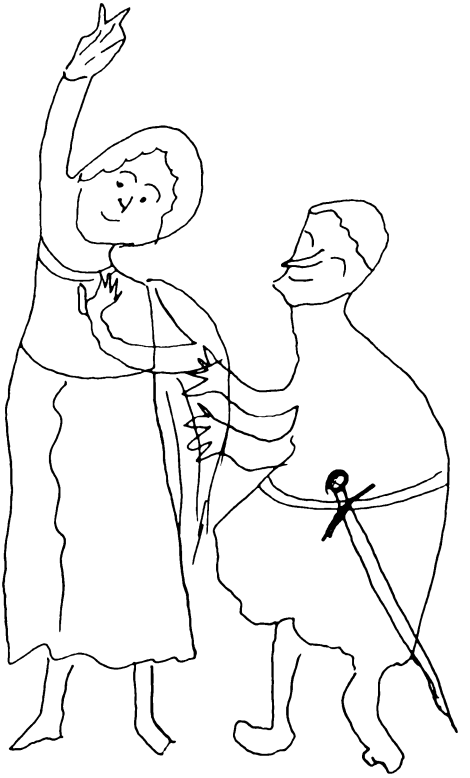

Čia aš gyvenu

(prapuolusio draugo balsas,
rastas tuščiuose namuose pirmadienį)

Miesto pakrašty –
Namas tartum rėtis
Dešinėn pakrypęs,
Lyg pasprukt norėtų.

Ne mamos, ne mano jis –
Tėtės Laisvas Plotas –
Renkasi kompanija
Įvairi, spalvota.

Vienas dėdė – Daktaras,
Kitas – Palovinis.
Trečias – Kiemo Aktorius...
Brisius iš Žvėryno.

Graudžiai durys užkukuoja –
Dvi gegutės neša vyną.
Tėtis ploja, Brisius loja,
Bet vardų nežino.

Geria – lapai krinta,
Supasi mėnulis...
Aktorius – iš principo,
Daktaras – iš butelio.

Po stalu ropodamas
Staugia dėdė Brisius:
– O! Aš dar parodysiu!
Aš dar padarysiu!

Kai taip garsiai – argi
Dar gali tikėti?
Bet padarė kartą
Ne į tualetą...

Dvi gegutės jaunos
Aktorių paguodžia:
– Jūs vaidinat šauniai
Katiną ant puodo.

Aktorius kinkuoja:
– Tamstos turit racijos.
Eisiu nuo rytojaus
Į multiplikaciją.

Aš pakelsiu kiną!
Aš – į Holi... huli...
Pakelia stiklinę, –
Jau po suolu guli...

Ir tėvelis švintant
Lieka baisiai vienas.
Rūsčiai girgžda spinta,
Artinasi sienos.

Visas susigūžęs
Dreba ir vaitoja jis...
O! Kaip šaipos tuščias
Butelis po kojomis.

– Tėti, duok man ranką,
Nebijok nakties tu.
Prie tamsaus, prie lango
Pasėdėkim dviese.

O pro langą šitą
Žvaigždės dvi kaip žvakės, –
– Tėti, tai mamytės
Mūsų šviesios akys...

O mamytė mano
Viską mato, girdi. –
– Tėti, šiąnakt mamai
Baisiai skauda širdį.

Pavartykim dviese
Nuotraukas senąsias –
Ten, kur dienos šviesios,
Didelis pavasaris.

Ten, kur virpa lapas
Ant šakos Agrastijos,
Pasibelsiu aš į
Seną fotografiją.

Pasibelsiu tyliai
Tyliai vieną kartą,
Kur mama mus myli,
Šypsosi prie vartų.

Ir mama dulkėtus
Vartelius atkels...
– Nebegrįšim, tėti,
Niekados atgal...

Laikas

Laikas niekados nelaukia,
Keistas jis kaip sniegas –
Buvo, rodos, jo per daug –
Nebeliko nieko.

Laikas gydo kaip garstyčios,
Žeidžia tartum peilis
Ir, atrodo, kartais tyčia
Elgias atbulai jis.

Štai guli tu susiraitęs –
Gruodis, Gripo metas –
Šliaužia Laikas tartum sraigė,
Kojeles pametus.

Kai stotin vėluoji tu –
Traukinukas žiūri –
Lekia laikas tartum du
Tūkstančiai kengūrų.

Atsitinka, pasitaiko –
Laikrodžiai sustoja –
Nesustoja niekad laikas –
Bėga, nors be kojų.

Kur – nežino šito niekas,
Nieks jo nesulaiko...
Laikas niekados nemiega –
Jis neturi laiko.

Kvailas eilėraštis

Parašysiu eilėraštį kvailą,
Bus kvailesnis jisai už kitus.
Bet ir tokio, ir tokio man gaila,
Pagailėtum gal tokio ir tu?

Ir jisai baisiai nori gyventi
Šioj knygelėj, nors gal ir nevertas...
Jeigu skaito kas nors jį – jam šventė!
Deklamuoja – iš džiaugsmo jis verkia...

– Ar priimsit jį savo šeimynon? –
Aš eilėraščių klausiau kitų.
Ir atsakė visi jie: – Tegu,
Lai gyvena sau mielas kaimynas.

Na, bet ką pasakysi gi tu,
Kurs skaitai jį kaip tik šiuo metu, –
Jeigu leisi jam knygoj gyventi,
Bus ir man – kaip eilėraščiui – šventė.

Eilėraštis su plyta

Kartą – ne kitą, o šitą
Radau aš ant vieškelio plytą –
Guli plačiai išsižiojus,
Kaip sekmadienis užsisvajojus.

– Ko tu guli čia, vargšele?
– Neberandu, mielas, kelio.
– Na ir galvelė tų plytų –
Taigi ant kelio guli tu!

Plyta gražiai padėkojus
Leidos kaip kelnės į kojas
Per Ignaliną – į Zarasus:
– Užsirašyk, – šaukia, – adresą!

Jau rašai? Gerai!
Miestas – Zarasai,
Mūrikas į Sieną turi
Ten mane įmūryt.

Surasi nesunkiai:
Gatvė – Neries,
Namas – Aštuntas,
Pirmoji plyta iš kairės!..

Taip išsiskyrėme mudu –
Pravirko kišenėj Klijai...
Molio plyta gero būdo –
Laiškus rašysime jai...

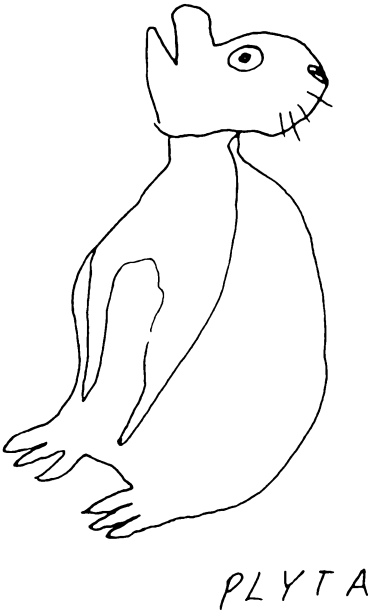

Eilėraštis kraugerys

Ak, sakykit, brangieji, ar žinot,
Kaip kūrybinės kančios kankina?!
Kol eilėraštį šitą sutvėriau,
Kiek man kraujo jis – chamas! – išgėrė.

Kiek dienų ir naktų jis kankino!
Kiek man nervus ir skrandį gadino!
Mat poetas, – galbūt jūs ir žinot, –
Nevalgo, kada įkvėpimas.

Aš Alyvų sodely kentėjau,
Ant parketo aš kryžium gulėjau...
O turėjau vis tiek parašyti
Eilėraštį. Ir būtent šitą.

Aš rašiau jį prie gęstančios žvakės –
Kaip pelėdai išsiplėtė akys.
Tarp vaiduoklių rašiau jį palėpėje –
Sąvartynan išvežti man liepė jį.

Aš bandžiau jį rašyt rytui švintant –
Krito raidės kaip mūšyje krintama.
Aš bandžiau jį rašyti ant stogo –
Šešios raidės ir Daugtaškis sprogo.

Aš bandžiau jį rašyt šalia kapinių,
Pasigavęs nakčia juodą katiną –
Mėnesienoj raides juodas grūdau
Ir vis tiek teišėjo man... (?)

Nemiegu ir nevalgau... Ir kam tai?
Skrandis burzgia, tačiau nevažiuoja...
Užuot rašęs eiles apie gamtą,
Štai išėjęs gamton išsižioju.

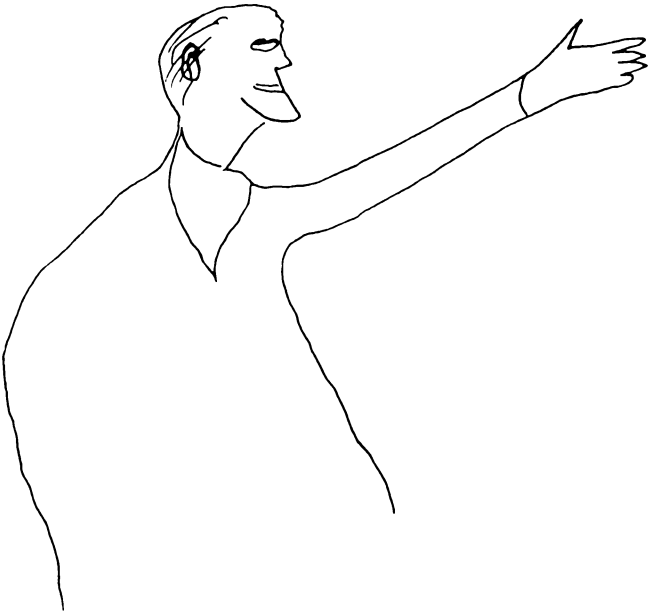

Eilėraštis apie eilėraštį

O eilėraštis – jis tartum laivas,
Uoste paliktas, baltas ir liūdnas,
Jis gyvena, kada tu skaitai jį,
Neskaitai – jo tarytum nebūna.

Laivas plaukia tolyn per marias...
Štai tu paimi knygą ant rankų –
Ir eilėraštis skleidžia bures,
Verčias puslapiai kaip jūros bangos.

Ir eilėraštis šiandien laimingas,
Kaip piratų būrys, auštant rytui,
Kai aplinkui – tiktai vandenynas,
Bet neatrastos salos matyti.

Tu pamiršti jį greitai gali –
Jis nuskris kaip žuvėdra į tolį...
O vis tiek, o vis tiek pasiliks
Atminty paukščio plunksna baltoji...

Paskutinis eilėraštis

Šis eilėraštis bus paskutinis –
Neberašysiu daugiau –
Užgeso kūrybos ugnelė krūtinėj,
Veltui įpūst ją bandžiau.

Skiltuvą tryniau ir pintį,
Vaikiausi nekaltą degtuką...
Žvaigždės padangėje spindi – krūtinė
Šalta tartum šimtas varliukų.

Rymojau ties atsuktu dujinės čiaupu,
Gėriau benziną tarytum arbatą,
O vakar, įlindęs į šiaudus,
Prarijau prieštankinę granatą.

Ak! Veltui ir ta granata, ir benzinas,
Ir veltui degtukų pulkai... –
Vis tiek neįsižiebė niekas krūtinėj –
Tik sudegė Tėvo namai.

Eilėraštis be lakštingalos

Sakiau: eiles rašysiu be lakštingalos...
(Ak, ta paukštelė gieda taip gražiai!
Klausyt prie upės bėga geležinkelis,
Visi vėluoja šįryt garvežiai...)

Lakštingala kai uždainuoja, tyli
Paiki pieštukai, parkeriai, liežuviai...
Giedot taip gali tiktai tas, kas myli,
Tik tas, kieno gyvenimas – kaip šūvis...

Ir man patinka – ten – prie žalio vingio
Spalvotos muzikos klausytis, bet
Sakykit, kam eilėraščiui lakštingala –
Juk turi pats eilėraštis čiulbėt!

Lakštingalos aš nekviečiu prie stalo
Ir nevilioju rojaus gėlėmis, –
Bet nutupia jinai ant plunksnos galo,
Ir tuomet virsta žodžiai eilėmis...

Vėjiniai malūnai

Ten toli, senelio atminty,
Ant kalvų, balti, kaip Saulės sūnūs
Gal toli, o gal labai arti
Ieško vėjo vėjiniai malūnai.

Vėjiniai malūnai ieško vėjo,
O senelis – šienpjovys – grėbėjos,
Ir suranda... Tarp žolių žolelių
Jie abudu ieško sau vaikelių.

O sode lakštingala kad gieda!..
O šile paparčio skleidžias žiedas...
Tokią naktį nėr kada ilsėtis –
Ir suranda mažą mano tėtį.

Ir veidai nušvinta lyg palijus,
Žydi rankos, tartum pinavijos...
Susupa į lapelius žaliuosius –
Niekam niekam jo neatiduosim!..

Mala miltus vėjiniai malūnai,
Mažas tėtis valgo storą blyną,
Ir kad auga – ko tiktai nebūna! –
Vis į dangų, kaip žali beržynai.

Vieną iš visų gražiausią dieną
Tošies inkilėly tarp varnėnų
Ir kitų pavasario rakandų
Mano tėtis mano mamą randa.

Vėjiniai malūnai miltus mala...
Ko jie ieško ten, po pievą žalią?
Ei, žiogai! Nutilkit, nebegriežkit! –
Tai manęs manęs manęs jie ieško...

Ir šaukiu balsais visų drugelių,
Boružių ir laumžirgių – žirgelių
Aš esu! Tik raskit, atpažinkit,
Tik paimkit su savim, paimkit!..

Ir tada išgirsta, ir suranda,
Ir padovanoja man Tėvynę...
Geltonam name ant žalio kranto
Tai gražiai gražiai mane augina.

Užu girių vaiko dienos miega,
Ten toli mane kažkas lyg šaukia...
Aš kas rytą paklausyti bėgu –
Kiek nubėgu kelio, tiek užaugu.

Jau skaitau apsakymus Biliūno
Ir verkiu dėl liūdno Brisiaus galo...
O seneliai išskrenda malūnais
Ir kitam krante jau miltus mala...

Saulės zuikutis

Aš pagavau ankstų rytą
Saulės zuikutį mažytį:
Kreivas, juokingas veidelis,
Saulės pripiltos auselės.

– Saulėtas, mielas zuikuti,
Ar tau patinka čia būti?
– Tinka patinka tas namas,
Tik noriu grįžt aš pas mamą!

– Saulės mažasis sūneli,
Ar tu namo rasi kelią?
– Rasiu. Ant spindulio raitas
Josiu parjosiu aš greitai!

Atveriu spinduliui langą –
Skrenda zuikutis į dangų...
Šypsosi Saulė, dangaus karalienė –
Meta man saulėtą dieną...

Vasara su Tomu Sojeriu

Ar sapnavau, ar buvo šitaip, sese,
Kad pabudau birželio vieną rytą
Aš mažas toks ir už save gudresnis,
Lyg būčiau Marko Tveno parašytas.

Į lauką, pilną vyturių ir saulės,
Aš išlekiu ne pro duris – pro langą.
Karvutė laiko didelį pasaulį,
Rageliais atsirėmusi į dangų.

Už upės mano vardą aidas šaukia,
Ir bėgu aš tolyn, kaip mažas Tomas.
Gal sapnas tai, o gal manęs ten laukia
Vaikystė, kaip bekraštis stadionas,

Ten prerijos, indėnų karo šokiai...
Balti laivai, piratai, lobių salos...
Trobelė pagiry, pilna vaiduoklių...
Ir Vasara – be laikrodžių, be galo...

O Vasara!.. Auksinis saulės irklas...
Rugių pūga... Pusnynai žalio sniego...
Aukštam danguj kregždučių mažos žirklės...
Ir šitiek visko daug – tarytum Nieko...

O tu sakai man – išsiskirt vis viena
Reikės – antai jau mezga Voras tinklą,
Ir paskutinę Rugiapjūtės dieną
Sustoji tuščiuose laukuos beginklė...

Pro šalį eina pirmą Voro rytą
Kažkas tylus, nematomas kaip laikas...
Ir bėga Marko Tveno parašytas
Atgal dulkėtais lapais knygon vaikas...

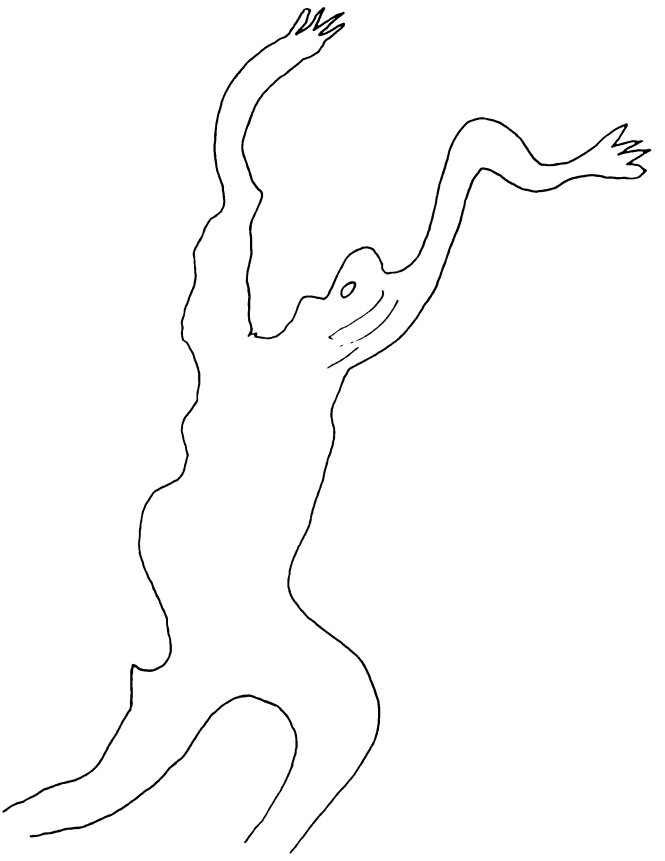

Liepos naktį...

Kai aš sapnuoju – kur esu?
Kas ten, ant kalno, pučia ugnį?
Kas lekia viršum debesų?
Ir kas ten puola į bedugnę?

Kas saugoja rudens ugnelę
Laukuos – lyg seną atviruką?
Kas ten matuoja žingsniais kelią
Ir kas tenai iš kelio suka?

Kas lekia juodbėriais karietoj?
Kas sužeistas prie kelio guli?
Ties kuom palinksta siluetas
Seniai išėjusio bičiulio?..

Štai jis mane už rankų ima
Ir bėgam į Kažin kur greitai...
Kaip senas vaikiškas žaidimas,
Toks mielas pamirštas jo veidas.

Staiga sustojam mėnesienoj –
Vandens malūnas tyliai ūžia...
Tokia naktis – kaip šiltas pienas! –
– Gal išsimaudykim, drauguži?

Tylėjo jis, bet išgirdau –
Kaip rasos, – tylūs žodžiai krito:
– Štai upė ta, kur paskendau
Aš vieną gražų liepos rytą...

Štai pieva ta, kurioj maišelis
Visų žaidimų nuostabiausių...
Štai – aplink visą žemę kelias,
Kuriuo aš niekad nekeliausiu...

Man veidą palietė ranka –
Lyg ką svarbaus sakyt norėjo...
Iš rūko pašaukė kažkas –
Nusišypsojo ir nuėjo...

...Aš stoviu pievoje Rasų –
Rugius anapus upės kerta...
Ir nesuvokiu, kur esu,
Kada staiga akis pramerkiu.

Tai mano sienos, mano butas,
Ant mano stalo baltos gėlės...
Ir taip sunku širdy, lyg būtų
Akmuo nuo pilko kauburėlio...

Akių debesėliai

Balti, tartum Baltijos smėlis,
Skaidrūs, kaip ryto rasa,
Plaukioja sau debesėliai,
Tartum danguj – akyse.

Tik, jei užgauna širdelę
Žodžiai, pikti tartum šunys –
Du debesėliai, broleliai
Tamsūs, kaip vakaras, būna.

Ir iš tokių debesėlių
Pliūpteli šiltas lietus, –
Susigeria, tartum į smėlį,
Į vaikiškus tavo metus...

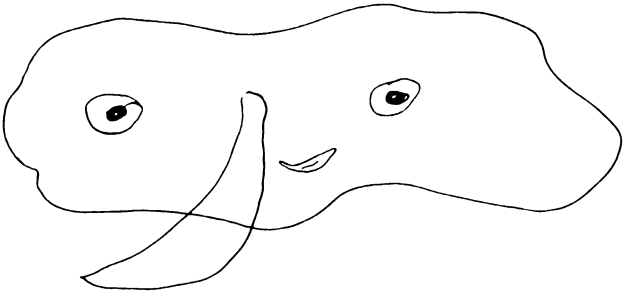

Dalykai, kurių niekada nesuprasiu (1)

Suvokti niekaip negaliu
Žemėje aš daug ko:
Kaip gali būt ji apvali?
Už ką jinai mus traukia?

Galbūt esu nenormalus –
Nesugebu suprast aš,
Dėl ko jai reikia sukti mus
Aplinkui savo ašį?

Girdėjau, ir pati jinai
Aplinkui Saulę sukas,
O didelis Mėnulis – tai
Iš paskos, kaip šuniukas.

Ir Saulė velka būrį
Planetų. Kur? Pas ką?
Kažkur vis tiek juk turi
Būt kelio pabaiga.

Omega, Alfa, Iks ir Fiks –
Vardų man pilnos ausys,
O kur yra, tu pasakyk,
Žvaigždelė tolimiausia?

Už tolimiausios – kas toliau? –
Galvoju ir galvoju.
Galvoju tol, kol pagaliau
Visai galvot nustoju...

Begalvis lovoje guliu,
Staiga matau pro miegą,
Kad Žemė štai su Mėnuliu,
Mane pametus, bėga.

Ir aš vejuos, lekiu kieman,
Dairaus – o viskas vietoj.
Tik sukasi galvelė man,
Lyg tūkstantis planetų.

Dalykai, kurių niekada nesuprasiu (2)

Tarkim, kad nuo seno
Taip jau sutvarkyta:
Žemėje gyvena
Šitas, na ir Kitas.

Štai žingsniuoja taikiai
Šitas per pasaulį.
Kitas, prisitaikęs –
Kaukšt jam per makaulę.

Pievų gėlės rytą
Galveles linguoja:
Taikiai guli Šitas –
Net nebekvėpuoja...

Tai mūsų pasaulis (1)

Vaikeli,
Įspyręs katei,
„Atleisk“, neprašei tuomet jos? –
Vienas nebėk per gatvę –
Visko nutinka keliuos...

Sutikęs alkaną šunį,
Nepasiūlei net kaulo jam? –
Nekopk į kalno viršūnę –
Kartais būna: tam ta ra ram...

Boružei sparną nulaužęs,
Nenuvežei jos į ligoninę? –
Nesėsk su draugais prie laužo –
Kibirkštys baisiai raudonos...

Vasaros mūšiuose uodą pargriovęs,
Nepakasei ten, po alyvom? –
Nešok per putojantį griovį –
Kartais ištraukia negyvus...

Viskas pasauly susiję,
Kartais nepastebim mes –
Driekias nematomos gijos
Nuo blogo į dar blogesnį.

Tik, jeigu sutikęs žmogų,
Užgausi žodžiu ar smūgiu –
Nenutiks tuomet nieko blogo –
Dėkui. Man baisiai smagu...

Tai mūsų pasaulis (2)

Tu pažiūrėk tik, vaikeli, –
Musė per Lietuvą skrenda.
Tupi Varlė prie upelio,
Capteli Musę už sprando.

– Tai ir skani museliena! –
Laižos iškišus liežuvį.
Gandras ją – kapt! – labą dieną...
Juokiasi upėje žuvys.

Afrikoj, kur teka Nilas,
Nieks nesisveikina – labas.
Gandrą tą – ham! – krokodilas,
O krokodilą – arabas.

Vieną arabą tuoj antras –
Pykšt! – Tas aukštielninkas guli.
Musė rėplioja per sprandą –
Gal lietuvaitės bičiulė?..

Maža kelionė per didelį pavasarį

Balos, šiltos balos po lietaus –
Lopinėliai mėlyno dangaus,
Baloje paskęsta basos kojos:
– Mama, pažiūrėk, – dangum žingsniuoju!

Balose – toks didelis pasaulis,
Mėlynuoja, kaip žibuoklių jūra, –
Aš einu per debesį, per saulę,
Įsimetęs kojas į kepurę.

Balomis, kaip dangumi, aš traukiu
Ten kur niekur, į pasaulio galą,
Nežinau, – gal rasiu Nežinau ką,
Nuostabų, kaip Robinzono salos...

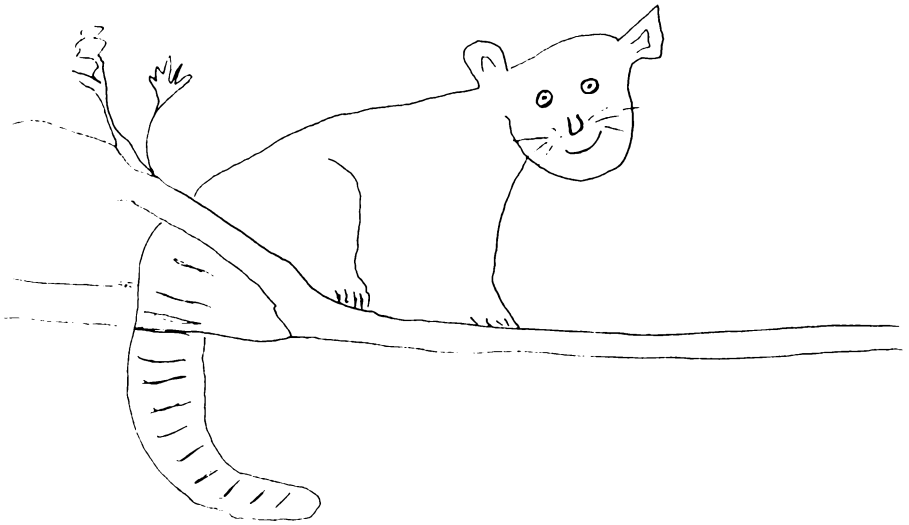

Pasakos sugrįžimas

Gal regiu iš tolo, gal tiktai sapnuoju...
Kaip sugirgžda vartai Pasakos senos.
Žvengia baltas žirgas, ir skalikai loja
Ten, už horizonto, už baltos dienos.

Skrenda per pasaulį paukštė gintarinė,
Lydi ją plaštakių žydintis būrys.
Ieško trys kareiviai sužeistos Tėvynės,
Ir Sigutė rauda girių vidury.

O per juodą girią šliaužia Devyngalvis,
Vėjiniai malūnai nebedrįsta malt.
Rytui auštant, mirė geležinis kalvis,
Kurs mokėjo kardą – kaip žaibai – nukalt.

Jeigu tu atjosi, trečias broli Jonai, –
Aš pririšiu tavo žirgą prie tvoros.
Tau įpilsiu vyno, nuo aušros raudono,
Tau paduosiu kardą kritusių karuos.

Ar girdi, broleli, kaip ten verkia vaikas?
Kaip ten skaudžiai plaka laikrodžio širdis?
Kaip po žemėm tyli... Kelkis, Jonai, laikas! –
Lietuvon atversim Pasakos duris.

Reik nukirsti galvas ugnines devynias
Ir Sigutę mažą reikia išvaduot.
Pasodinti beržą tiems, kas už Tėvynę...
Gintarinė paukštė tai gražiai giedos...

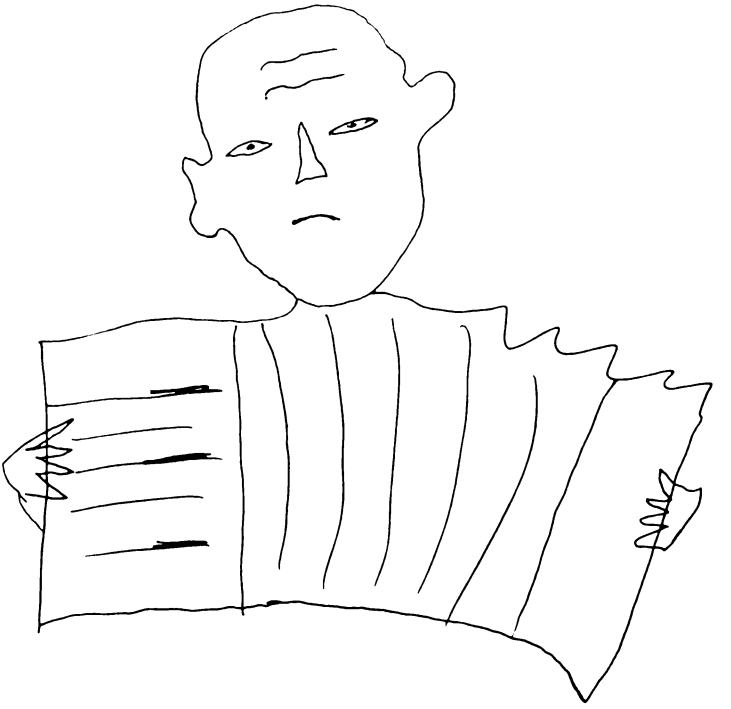

Kas tas toks yra?

Mielas broli, pasakyki:
– Kas yra tas bolševikas?
Kas kada jį pasodino
Lietuvoj Tėvynėj?

Brolis kraipo rudą ūsą,
Rauko kaktą, atsidūsta,
Šimtą spynų pakabina –
Viską užrakina:

Stalčius, langus ir kepurę,
Ir varnėnų linksmą būrį,
Vėjus keturis ir tylą –
Tik tada prabyla:

– Tai yra toksai gyvūnas –
Vaikšto ant dviejų galūnių,
Gali sirgt gripu ir sloga –
Panašus į žmogų.

Betgi skirias nuo žmogaus
Taip kaip žemė nuo dangaus
Ir, nors turi dvi akis,
Vieną spalvą skiria jis.

Tartum bulius užsispyręs
Vieną tik raudoną skiria.
Geltona, žalia ir kitos
Prie sienelės pastatytos...

Dvi rankas, ausis dvi turi,
Kojas, galvą ir kepurę,
Turi žvaigždę geležinę,
Tik neturi jis Tėvynės.

Rankos – ploti ir balsuoti.
Kojos – spardyt ir žygiuoti –
Kairę! Kairę! – O burna –
Garsiai rėkt: ura!

Per pasaulį jis rėplioja –
Ten Tėvynė, kur sustoja.
Ten pro vamzdį automato
Žiūri. Viską mato.

Vamzdin upelius uždaro,
Žuveles laukan išvaro,
Šiaurėn ištremia varnėną
Kovo trečią dieną.

Daužo inkilėlį – butą,
Karia ant šakos lakštutę,
Pjauna pievoje nekaltą
Avinėlį baltą.

Godžiai geria šiltą kraują
Ir Pasaulį stato naują...
Kai Pasaulis tas nugriūva –
Stovi jis ant šiukšlių krūvos.

Ryja duoną, maukia vyną,
Pats tik nieko neaugina,
Kai neliks čia nieko tau, –
Jis rėplios toliau.

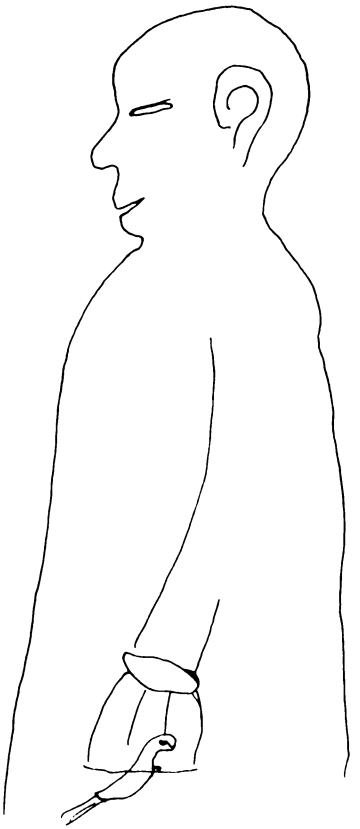

O tas kas toks?

– Pasakyk, broleli, man,
Kas yra tas Leninas?
Ar tatai žmogus, ar velnias –
Kuom jis nusipelnęs?

Daug aš apie jį girdėjau,
Foto laikrašty regėjau:
Jo su snapeliu kepurė –
Ir senelis tokią turi.

Plikė, ūsai ir barzdelė –
Lyg iš fermos koks žmogelis,
Susitikęs vagiant šieną
Pasakytum: labą dieną!

Knygoje mačiau paminklą –
Stovi draugiškas, be ginklo,
Išmesta aukštyn ranka, –
Ką jis rodo, broli, ką?

Brolis rudą ūsą suka,
Pasistato buteliuką:
– Buvo tai toks piktas dėdė –
Daug tokių už grotų sėdi.

– Tai už ką gi jį uždarė –
Samagoną gal jis varė?
Peterburge lupti gavęs,
Į Razlivą nukeliavęs,
Pasistatęs aparatą
Girdė proletariatą?

Brolis raito ūso galą,
Kumščiu trinkteli į stalą:
– Yr tai kelias bolševiko!
Netrukdyki, paklausyki,
Taigi vieną sykį

Drebėjo žemė... Geso saulė...
Krauju ištvino skliautas mėlynas.
Tą dieną iš Ano Pasaulio
Į Šį atėjo draugas Leninas.

O vos atėjo – susiraukęs
Taip baisiai ir piktai suriko,
Kad žmonės nusigandę traukės:
Jam Šis Pasaulis nepatiko!..

Sulaukęs vienerių metelių,
Jau iš namų pasprukti bandė,
Surado žmonės prie upelio –
Jis kūlė buožgalvį per sprandą.

Trejų – jis nekentė engėjų,
Išvydęs katę velkant pelę,
Jis puolė ją ir nugalėjęs
Viešai pasmaugė šalia kelio.

Sulaukęs ketverių metukų,
Laukais prieš vėją vienas ėjo.
Ir nepatiko jam berniukai,
Kur šautuvėlių neturėjo.

Septynerių – toli jis matė,
Patiko jam galūnė -izmas.
Sulaukęs dešimties, jau statė
Iš kaladėlių komunizmą.

Penkiolikos... Beveik dar vaikas,
Vos po pirmų slaptų poliucijų,
Sapnavo jis jau ne mergaites –
Sapnavo Spalio revoliuciją.

Aplink besparniai žemės žmonės
Vaikus augino... Arė lauką...
O jam nuo didelių svajonių
Sparnai – kaip vėliavos – išaugo.

Jis suplasnojo ir pakilo,
Ir visą apžvelgė Imperiją:
Kalnų takais bėgiojo Džiugašvilis,
Ir kaladėlėm žaidė mažas Berija.

Palaiminęs vaikus Kaukazo,
Jis žvalgė sibirus snieguotus:
– Kokia plati motulė Azija!
Kiek daug reikės vielos spygliuotos!

Už Jenisiejaus sniegas krito,
Žuvėdros klykė prie Baikalo...
Bet nesiklausė jis. Nuskrido
Apžvelgt Europos Vaišių stalą.

Berlyne susisukęs lizdą
Jis Popierius rūšiavo stropiai...
Ir štai – ant Šmėklos Komunizmo
Parjojo sykį iš Europos.

O kai parjojo, užgiedojo:
– Pirmyn, vergai nužemintieji!..
Ilgai jam Pistoletai plojo,
O Šautuvai iš paskos ėjo.

Kaip kurmis, paslaptingai rausės
Jis po valstybės pamatais,
O Šmėklą antrankiais sukaustė
Ir girdė kraujumi tiktai.

Iš po grindų iššoko tiesiai
Jis Rūmuos, taikiny „Auroros“,
Ir Laisvę, kaip mergaitę šviesią,
Ant vamzdžio šautuvo pakorė.

„Pasaulį tartum seną paltą
Mes išardysim!“ – nusispjovė...
Kas nemirė, kūju prikaltas,
Tą greitai pjautuvas papjovė.

Žvaigždė paraudus ant kepurės...
Nukrito... Kraują lakė šunys...
– Aš rojų žemėje sukūriau
Ant Nepasiekiamos Viršūnės!..

– – – – – – – – – – – – – – – – –
...Čia staiga kalba nutrūksta,
Brolio rankoj pypkė rūksta,
Slysta akys nuo staliuko –
Tuščias buteliukas!

Taurėj mirksta ūsas rudas...
– Broli! Tęskim kalbą tą...
Bet brolelis užusnūdo
Ir jo pasaka baigta.

Kreivas eilėraštis

Parašysiu Eilėraštį kreivą
Ketvirtadienio naktį, kai lis,
Tartum grįžęs iš fronto kareivis
Eis pavargęs per Lietuvą jis.

Ak! Ne jam ten lakštingalos gieda
Ir ne jam skamba ten pianinas,
Ir prie stalo nelieka jam vietos,
Kai frakuotus svečius susodina.

Kai svečiai – o plačiai! – uždainuoja
Apie tai, kad jie gimę lietuviais,
Eilėraštis baikščiai sustoja,
Tartum laukdamas – nugaron – šūvio.

Jie „Į kovą! Pirmyn!“ – traukia garsiai
Ir mosuoja kardais popieriniais...
O eilėraštis liūdnas prie vartų,
Lyg būtų netekęs Tėvynės.

Kai svečiai, nuo dainų pasigėrę,
Šaukia vėl brolius žirgus balnoti,
Iš pakampių šešėliai, kaip žvėrys,
Renkas, sukas aplinkui pajuodę...

O prie stalo – garsiau: „Už Tėvynę.
Eik šalin! Negailėsime nieko!..
Tas pirmasis, o tas – paskutinis...“ –
Ir Eilėraštis vienas palieka.

Ir nueina jisai žemės plotais,
Kur Tylos gelmėje – žiburys...
Žiūri naktį našlaitė kuprota
Ten į tamsą... Ten neišvarys...

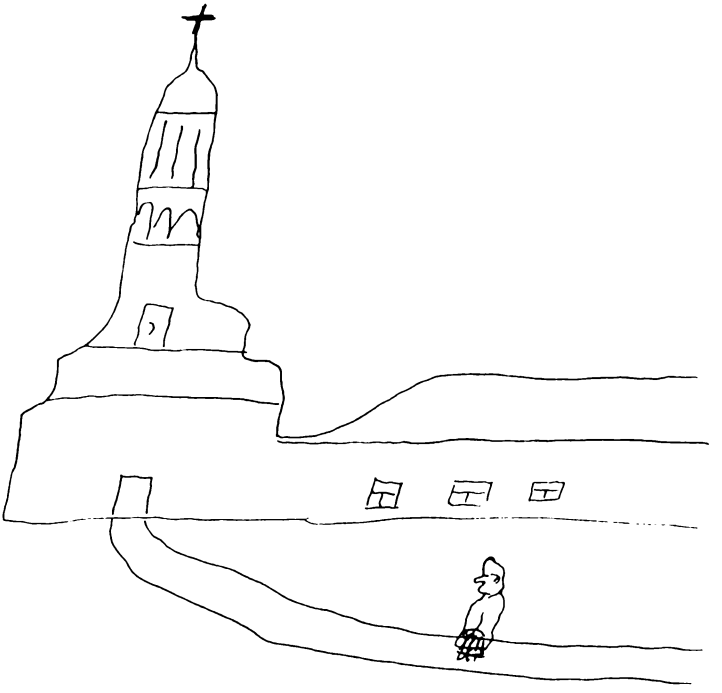

Vasaros kelias

– Kurgi tu keliauji, Vasara, kas naujo?
– Aš nuo Lenkų krašto Lietuvon keliauju.
Kai ėjau per sieną, skaisčiai saulė švietė,
Tik nei viens nematė aklas pasienietis.

Gieda man paukštelis, debesy nutūpęs,
Lenkiasi žilvičiai prie Šventosios upės.
Užu melsvo upės, žalio kelio vingio
Žuvys ir žuvelių sūnūs pasitinka.

Šeduvoj prie pilko kelio palinkėjo
Vėjinis malūnas šilto gero vėjo.
Tai ir palinkėjo Švenčionėliuose gražiai
Laimės ir sveikatos prūsų garvežiai.

Ežerais irkluoju, vieškeliais keliauju,
Tai plačiai darbuojuos, neatostogauju, –
Ant geltono smėlio, ant raudono molio
Auginu dienas, rugius, vaikus ir žolę.

Po žvaigždėm tyliosiom, aukštame kalnely,
Naktį Švento Jono kūrenu ugnelę,
Petro raktais Ryto aušrą atrakinus
Vėl toliau keliauju per žalius žolynus.

Virsta pradalgėj žolė į gelsvą šieną,
O rugiai kalnely juoda duona virsta...
Sako, kad gimiau Birželio pirmą dieną,
Sako, kad Rugpjūčio paskutinę – mirsiu...

Taip balti beržai prie vieškelio sapnuoja, –
Kad mane jau veža su Rugsėjo lapais,
Kad sniegu pirmuoju Lapkritis užkloja,
Boružė, seselė, klaupiasi prie kapo...

Netikėk! Pareisiu aš į tavo kiemą,
Kai išneš Balandis paskutinį sniegą...
Aš tiktai miegosiu per balčiausią žiemą,
Kaip meškiukai tavo pasakose miega...

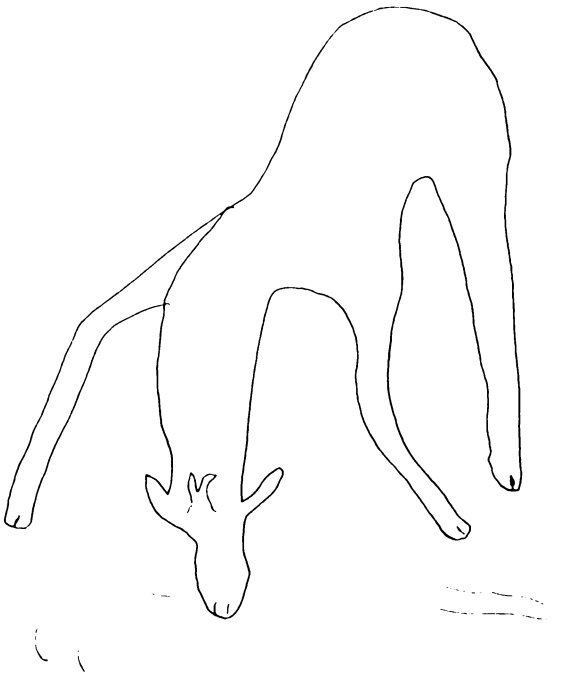

Žiogo sapnas

Tada verandoje sėdėjom –
Ant stalo dvi sidabro taurės...
Ir vyną gėrėme su Vėju
Iš klevo lapų ir lietaus.

...Pakilo Vėjas nuo staliuko –
Aš pakilau su juo kartu –
Tolyn į vakarus pasukom
Pro Žalvarnių pilies vartus.

Ten debesų laukai žydėjo,
Ten žvengė palaidi žirgai,
Saulėlydžiu miškai kvepėjo,
Ir klaupėsi žili vargai.

Visų, kas saulei gulant mirė,
Visų, kas auštant rytui gimė...
Ir ošė Vėjas, tartum girios,
Virš debesų baltų arimų.

Jie klaupės, atleidimo prašė
Po žaibo žydinčia šaka...
Dangaus spalva numiręs rašė:
„Aš nežinau, už ką...“

Ten – tolumoj – varpai skambėjo,
Ir aidas plaukė, kaip vanduo...
O Žemėj Vasara žydėjo,
Pamiršus, kad ateis Ruduo...

Ir buvo ten dangus po kojom
Toks, kokio niekados nebūna...
Išeidami tik susapnuoja
Gal dangų tokį Žemės sūnūs...

Senelis

Žiūri ilgai pro langą...
Vakar – lietus, ryt – sniegas...
Niekas jo neaplanko,
Ir jis nebelaukia nieko.

Ne toks kaip pasakų knygoj,
Atvirukuose naujametiniuos...
Seną gyvybę pasidalinusios
Visos pasaulio ligos.

Kaip gelia, kaip gelia kojas...
Kaip dūsta krūtinė, nors oro tiek daug!..
Kaip svaigsta galva, lyg išjojus –
Kadaise – į didelį lauką...

Ant stalo nuliūdę indai...
Lovelė kampe susigūžus...
Seniai nesipraususios grindys...
Senas, pavargęs drabužis...

Ką jis sapnuoja, ką jis sapnuoja,
Kai lapkričio vėjas už lango švilpia?..
Ką jis nubudęs galvoja,
Kai smaugia naktis, tartum kilpa?..

Jis žino, kad nieks neateis, –
Matė, kaip saulė į vakarą leidos...
Jis laukia mirties, lyg mergaitės kadaise,
Kurios neprisimena veido...

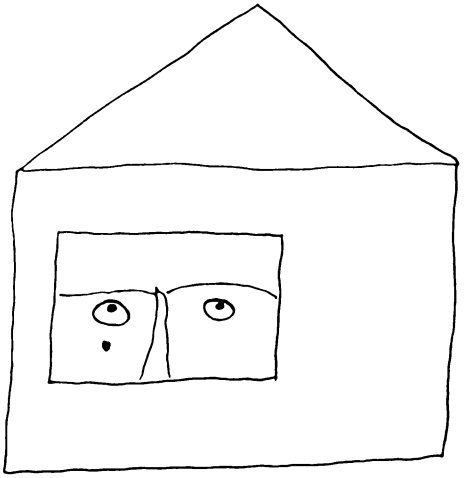

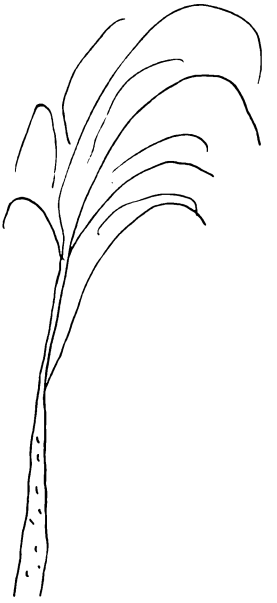

Norėčiau

Norėčiau turėti, vaikeliai,
Margą, spalvotą maišelį.
Ten aš surinkčiau visus
Seniai išsapnuotus sapnus.

Kurgi, o kurgi jūs dingot,
Mano sapnai stebuklingi?..
Ak, tai liūdėčiau, tai verkčiau,
Jeigu paspruktų Amerikon...

Ieškau tarp slyvų ir tujų –
Niekur surast negaliu jų...
Gal jie sušoko į puodą?
O gal palindo po šluota?

Gal jie dulkėtoj palėpėj
Laukia manęs pasislėpę?
Tyli, tarytum šešėliai,
Liūdi, kaip vystančios gėlės.

Laukia ir dairos į kelią, –
Bet neturiu aš maišelio...
Per žalią, per baltą sniegą
Laikas, kaip vieškeliai, bėga...

Jeigu sapnai stebuklingi –
Paprastas maišas netinka!
Sapnui baltam, tartum gulbės,
Liūdna į maišą nuo bulvių.

Reikia, kad maišas tas būtų
Iš ryto rūko pasiūtas.
Dar – iš dangaus mėlynumo,
Gimtojo trobesio dūmo.

Iš juodo grumsto – dugnelis.
Iš kregždės skrydžio – raištelis.
Lopas iš juodbėrio žirgo
Ir – truputėlis – iš cirko.

Štai jeigu tokį turėčiau,
Aš juos surasti galėčiau –
Patys atlėktų, suljstų
Gražūs, greiti, kaip Vaikystė.

Ir ant pečių užsimetęs
Maišą, kaip dvidešimt metų,
Eičiau per pievas, laukus
Pas rugiaveidžius vaikus.

Ir atsirišęs maišelį
Tuoj kiekvienam po sapnelį:
Tiems, kas vidurnaktį verkia,
Tiems, kurie serga.

Tai išdalinčiau gražiausius,
Skraidančius ir juokingiausius.
Ženkit pirmyn, broliai Grimai!
Sprukit šalin, broliai Gripai!

Šypsos vaikelis užsnūdęs –
Mano sapnai gero būdo.
Ašarą, kaip akmenuką,
Išneša šimtas nykštukų.

Žengia nykštukai į žygį, –
Tartum rugius, kerta Ligą.
Tyso ji pasiligojus –
Leiskis, vaikeli, į kojas...

...Ieškau ant vieškelio kelio
To stebuklingo maišelio.
Jeigu žinai, kas galėtų pasiūti,
Užeik: Lietuva. Pirmas butas.

Dainelė drugelių chorui

Upė tai ar kelias?..
Ar žiedai, ar sniegas...
Mėlynom akelėm
Vasara atbėga.

Pievoj ievos skraido,
Vaikas vaikos slieką,
Kaip knygelėj raidės
Akmenėliai miega.

Strykteli vėjelis –
Baltas žiedas krenta –
Pažiūrėk, drugelis
Tartum žiedas skrenda.

Klausinėja: „Kas tai?“ –
Atplasnojęs vaikas...
Nežinai ir pats tu –
Žiedlapis ar snaigė...

– Žiedlapi drugeli,
Pasakyk man, sveikas,
Ar žinai tu kelią,
Ar namų tau reikia?

– Nežinai tu kelio, –
Šaipos Upės Vingis...
– Pasvarstyk, drugeli,
Kam tu reikalingas?

Nei tu deputatas,
Nei tu kareivėlis,
Anei vargo matęs
Žemės artojėlis.

Anei kūno svorio,
Nei – visuomeninio,
Ir sparnai iš voro
Tinklo aksominio.

Kurgi tavo ginklas?
Kur dragūnų pulkas?
Kaip Tėvynę gintum,
Jeigu priešas pultų?

Kaip tu užsimojęs
Priešui galvą kirstum?..
...Tyli ir plasnoja,
Ir Tyla pavirsta...

Dainelė nuvytusioms gėlėms

Nuvytusios gėlės – aš jūsų brolelis,
Žiūriu aš į jus, negalvodamas nieko.
Gyvenimas mano – kaip tirpstantis sniegas...
Du buvo protingi, o trečias – kvailelis...

Kiekvienas suranda kely savo dalią;
Rugpjūtį – Rugsėjis, o Kovą – Balandis...
Stebėjosi upė, išbėgus į krantą –
Du eina į priekį, o trečias – atgal.

Du ėjo nuėjo, kalnuos pasiklydo,
Ir jų neberado Pavasario rytas,
O trečias, o kvailas, namo parkeliavo,
Prie slenksčio suklupęs jis šitaip dainavo:

– Neverksiu aš jūsų, nuvytusios gėlės, –
Girdėjau aš – plakė širdis taip krūtinėj, –
Kad gėlės numiršta, bet žydinčios sielos
Pakyla aukštyn su strazdais rudeniniais.

Tai šitaip danguj mėlynajam plasnoja,
Ir aš nežinau, gal vadinas tai rojum...
Po daugelio metų sugrįžta jos vėlei
Ir žemėj pražysta veidais kūdikėlių...

Parėję medžiai

Medžiai, iš girios išėję,
Drožia stačiai per laukus.
– Ak, ir ilgai ten stovėjom,
Traukiam dabar pas vaikus!

Nešas baltasis Berželis
Paukščių dainuojantį būrį.
Eglė – spygliuotą maišelį –
Šitokio niekas neturi!

Ąžuolas – girių didžiūnas –
Šimtą šakų, tartum rankų:
– Lipkit, vaikai, žemės sūnūs,
Pasispoksoti į dangų!

Karias vaikai ant šakų ankstų rytą,
Žiūri į dangų bekraštį...
Ąžuolas pilnas vaikelių, tarytum
Dievo ženklų Šventas Raštas...

Užrašas ant vabalėlio N. kapo

Man kitados Balandis dovanojo
Tą platų lauką, pievų takelius.
Lazdyno žydinčia šaka pamojo –
Tai tavo žemė. Eik į saulės pusę.

Ir aš ėjau per šitą žalią lauką,
Žydėjo mėlynai – toli – vanduo.
Kažką nuo kalno Vasara man šaukė...
Kažką pakalnėj ošė man Ruduo...

Visais žolių takeliais ir keliais
Ėjau aš, nežinodamas, kur eit.
Tikėjau: kada nors vis tiek nueisiu,
Tik netikėjau aš, kad šitaip greit...

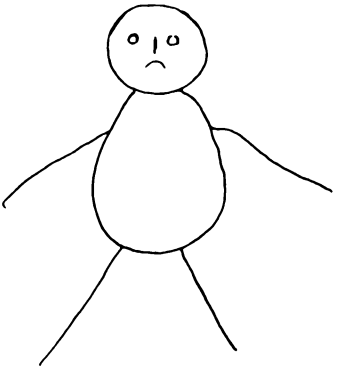

Kvailas Kirvelis

Parbėga iš miško Kirvelis,
Verkia, Vartus apkabinęs...
Lenkias prie Vartų Takelis:
– Ko gi tu toks nusiminęs?

– Nenoriu kapoti Lazdyno!
Nenoriu aš Drebulės kirsti!
Skauda galva geležinė,
Kai medis beginklis nuvirsta...

O mano broliai negirdi,
Broliai – pikti Geležiūnai –
Šįryt Berželį nukirto –
Eglės ir Žilvino sūnų.

Žemėje šitiek kelių!
Danguj – žvaigždžių milijonai!..
Kam aš gimiau kirveliu,
Jūs pasakykit man, ponai?

Kad aš seselę turėčiau,
Slibino nuotaką ant Stiklo kalno –
Galvas nukirst tai galėčiau
Slibinui Devyniagalviui.

Kur ta seselė, tas kalnas, parodyk...
Ragana bėga per sniegą,
Slibinas, raganos brolis,
Pasakų knygoje miega...

Liežuvio žodis žodžiams

Tribūnoj pakrypęs žmogelis...
Ar šiandien, ar vakar tai buvo? –
Atsiveria lūpų varteliai,
Išbėga laukan Liežuvis.

– Ak, nusibodo plepėti niekus –
Iš nieko negimsta juk niekas!..
Bėgsiu verčiau pas vaikus,
O žodžiai burnoj tepalieka.

Lai sau jie barška, lyg tuščios skardinės,
Triukšmauja, kaip aukštos tribūnos...
Tempia atgal, apkabinęs
Žodžių klastingasai liūnas...

Žodžiai, sugrįžkit į burnas,
Nebūkite pilka minia!..
Kriskit, kaip krenta į urnas
Taip arba Ne.

Kiek jūsų žemėj yra pribarstyta –
Kas jus prisimena, kas?..
O gulėt kadaise jūs plytom
Į lietuviškas pirmas knygas.

Atėjot, kaip Laisvė ateina,
Į Vinco Kudirkos raštus.
Susėdote į liaudies dainą,
Kaip į senelio ratus.

Auginot Tėvynę, kaip duoną,
O kirto jus, tartum rugius.
Kankintus, išduotus, parduotus
Jus glaudė tėvai, kaip vaikus.

Nelaisvėj, tremty užsigrūdinę,
Žodžiai, nelėkit pavėjui,
Skambėkit, kaip varpas gelmėj –
Jau saulelė atkopdama budina...

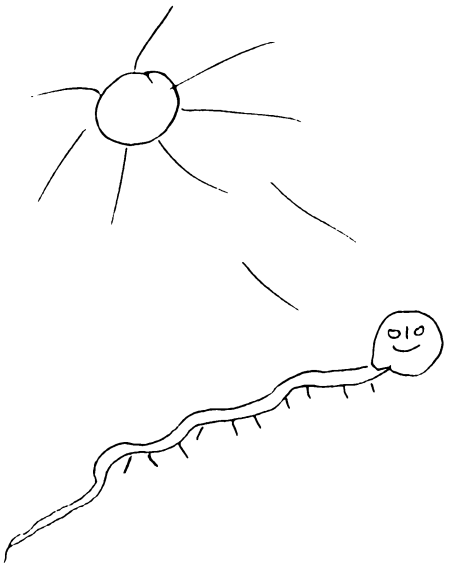

Mažos stotelės

Dvi stotelės mažos
Palei geležinkelį
Baltus laiškus rašo
Ir sveikatos linki.

Ir laimingo kelio,
Traukinukų daug –
Mažosios stotelės
Baisiai geros draugės.

Bet viena nuliūdus
Štai į kelią dairos:
– Ak, kaip gera būtų,
Jei turėčiau vairą.

Tai ir nuvairuočiau
Pas draugužę mielą,
Tai ir išbučiuočiau,
Ir atverčiau sielą.

Tarp žalių žolynų
Man vienai taip ilgu...
Prašo keleivinio
Traukinėlio pilko:

– Tu atvežki draugę
Šįryt pas mane –
Taip seniai jos laukiu, –
Tematau sapne.

Traukinukas šūkteli:
– Kitą kitą vakarą!
Palūkėk, pabūki –
Aš skubu Pavasarin.

– Aš skubu į Rudenį! –
Kitas atsiliepia...
Ir stotelės liūdnos
Šalia kelio lieka...

Susitinka jūroj
Upės nekaimynės,
Vandenyne – burės,
O maišely – kmynai.

Kryžkelėj sutinka
Kelias kitą kelią...
Tik nesusitinka
Niekad dvi stotelės...

Bobutė iš Paryžiaus (1)

Gyveno kadaise Paryžiuj bobutė –
Ji mėgo žiūrėti pro rakto skylutę.
Žiūrėdavo dešinę akį primerkus,
Ką veikia prancūzai: kiek juokias? kiek verkia?

Žiūrėdavo šitaip kas vakarą ilgus
Spalvotus prancūziškus nuotykių filmus:
Prieš veidrodį stovi markizas išbalęs –
Jinai su Kitu šoko užvakar baliuj!..

Prie smilkinio glaudžia jisai pistoletą –
Atodūsis: Dieve... sudievu, Žaneta...
Markizė pravirksta: sudie, de Fiunesai,
Vaidenkis nakčia man, aš lauksiu, ilgėsiuos...

Gaiduką paspaudžia – ir šūvis! – pro šalį...
Ak, niekaip markizas numirti negali...
Markizė į plaukus įsipina gėlę...
Prie durų atbėga kornetas Mišelis:

„Tėveli! Mamyte! Žiūrėkit, koks šuolis!
Man sakė, kad būsiu rytoj komjaunuolis..."
Špaga tiktai – šmakšt! – pro rakto skylutę –
Kairiosios akies nebeturi bobutė...

Bobutė iš Paryžiaus (2)

Gyveno kadaise Paryžiuj bobutė –
Prie Eifelio bokšto turėjo ji butą.
Ji visko pasauly klausytis norėjo,
Bet viena kairiąja ausim tegirdėjo.

Nebuvo be galo dėl to nusiminus –
Ir viena girdėti, ką šnekas kaimynai!
Prie durų priglaudusi išplėstą ausį,
Žinių vakarinių kas vakarą klausės...

...Giliai iš širdies atsidūsta markizas:
– Mišeli, ir vėl Persų įlankoj krizė!
Markizė teiraujas: – Kas naujo Taivany?
Mišel, ar tikrai jau laisva *Lithuania?*

Stojas Mišelis, pelių karalaitis:
– Tėveliai, aš myliu karštai lietuvaitę!..
– *Je t'aime!* Ak! – suklinka markizė žavi.
Markizas tik mosteli: *et, c'est la vie...*

– Sudievu, tėveliai... – Ir pasuka raktą,
O durys kad pokštels bobutei į kaktą!..
Bobutė nuo laiptų giliai nusirito –
Nė viena ausim nebegirdi iš ryto...

Bobutė iš Paryžiaus (3)

Gyveno kadaise Paryžiuj bobutė
Ir džiaugės labai, kad gyva dar, kad kruta,
Ir nors teturėjo tik dešinę koją –
Porelę prancūzų visur ji sekiojo.

Bulonės miške ir laukuos Eliziejaus...
Porelė – Maskvon, ir jinai – Mauzoliejuj...
Prancūzų porelę jei vieną paliktum –
Baisu pagalvot, kas pasauly nutiktų:

Ar gatvėj paklystų, ar langą išdaužtų,
Ar imtų bučiuotis, Pavasariui auštant...
Ir jeigu pasaulis dėl to nesugriūtų –
Vis viena baisu tam pasaulyje būtų.

Štai parkan Mišelis vadina Birutę –
Iš paskos klibinkšt paklibinkšt ir bobutė.
Mišelis arčiau mylimosios pasvyra.
– Policija! – šaukia bobutė – į skyrių!

Birutė parausta, nubėga į kairę,
Mišelis – išbalęs – į dešinę pusę,
Bobutė sutrikusi gatvėje dairos –
Ir ją pabučiuoja šaunus Autobusas.

Bobutė tik skėsteli: ak, pasiduodu!..
...Štai guli taip tyliai, kaip pelės po šluota,
Galvūgaly šlama prancūzas berželis –
Jį laistė Birutė, sodino Mišelis...

Trisdešimt šešios eilutės

Skrenda per miestą Knyga,
Parkerį pasibalnojus.
Tupi ant stogo Špyga:
– Labas! Kur tamsta plasnoji?

Ten aš plasnoju ir Šen,
Gal į Pietus, gal į Rytus...
Ak! Nežinau, kaip gyvent –
Niekas nenori skaityti...

Stebisi krisdamas Lašas:
– Kaltas gal rūškanas oras?
– Ne! Mane tokią parašė
Vienas rašytojas storas.

– Kas skaito rašo – kūrėjai –
Duonos neprašo, girdėjau:
Mažos burnelės, didelės akys –
Skraido virš stalo, tarytum plaštakės!

– Kad jie sėdėdami rašo,
Pūkščia, nelyg garvežiai.
Žodį parašo, duonelės paprašo –
Tai ir gyvena gražiai.

Tarška ant stalo Šakutės,
Plepa Keptuvė įraudus...
Tai ir nemato, kas liūdi,
Tai ir negirdi, kas rauda...

Trečiojo aukšto Balkonas
Šaipos, lyg batas suplyšęs:
– Ką jūs čia plepate, ponai, –
Dumkit verčiau į Paryžių.

Pilnas Paryžius prancūzų,
O kur prancūzai – ten balius.
Pats aš ten Užvakar būsiu –
Laukit prie Pirmojo stalo...

...Skrenda padangėm Knygelė...
Stovi laukuos vaikas basas,
Žiūri į žemę, į kelią,
Skaito: žolė kėlė rasą...

Žvaigždelė mano...

Aš šiąnakt pamirštas visų
Laivų ir okeanų; –
Tačiau yra tenai, virš debesų,
Žvaigždelė mano...

Kada užmigti negali,
Kai užverti pageltusį romaną, –
Pro langą žiūri iš toli toli
Žvaigždelė mano...

Kai vienas paliktas kely,
Visi visi praėjo karavanai, –
Nebetoli, visai nebetoli
Žvaigždelė mano...

Ir jei pavirsiu smiltele kalne
Ar lauko berželiu, ar miško samana,
Vis tiek, vis tiek lankys jinai mane,
Žvaigždelė mano...

Laiškai

Laukiami, tartum vaikai,
Nelaukiami, tartum liga,
Skrenda per žemę laiškai –
Baltoji pūga.

Gražūs, kaip žydinčios kalvos,
Sunkūs, kaip akmenys, kartais,
Būna – tušti, tartum galvos
Tų, kur vien kamuolį spardo.

Jaukūs, lyg vasaros gėlės,
Vėsūs, kaip atviras langas,
Skaudžiai sužeidžia, it strėlės,
Glosto, lyg motinos rankos...

...Niekas laiškų man nerašo –
Pats šįryt sau parašysiu,
Ir vakare vienas aš
Ilgai prie ugnelės skaitysiu...

– Kaip gyveni ir kas naujo?
Ar tau neliūdna, kai vienas?
Lauk. Aš rytoj atkeliauju...
Laukiu. Taisau vakarienę...

Pasuku laikrodį priekin,
Išnešu murziną sniegą,
Pašeriu, tartum šunelį,
Židinio šiltą ugnelę...

Tartum paklydėlis girioj,
Tartum – apsvaigęs – kalnuos...
Ko gi aš laukiu?.. Nusvyra
Galva, ir užmiega ugnis pelenuos.

Šaiposi raidės, plasnoja
Juodas plaštakių būrys...
Tik naktį staiga susapnuoju:
Beldžias kažkas į duris...

Pelenė

Žali mėnesienos drabužiai,
Rasų sidabriniai bateliai...
Gerosios laumės atūžia –
Pelenę iš patalo kelia:

– Vidurnaktis greitai, pabuski, dukrele –
Skubėkim į puotą, į tolimą kelią,
Jau žvengia žirgai, jau kieme karieta,
Birželio naktis – tartum mintys – greita.

Ir lekia žirgai mėnesienos keliu,
Rasų pribarstyta ant lauko gėlių.
O mėnuo kad kyla, o rasos kad krinta! –
Perlais visa karieta padabinta...

Sustoja žirgai prie aukštų rūmų vartų –
Viskas čia lygiai taip kaip Kitą Kartą...
Verčiasi puslapiai knygos seni –
Išbėga tarnaičiai kieman septyni.

Puota, lyg vandenys mariose, gaudžia,
Lenkiasi princas gražuolis... Girdi?
Kas gi ten plaka taip skaudžiai –
Laikrodis?.. O gal širdis?

Išbėga Pelenė, išbėga...
Ak, kur šitaip buvo? Kokioj gi šaly?..
...Tėvelis su Buteliu miega,
Motulė – Raganiaus pily...

Žirgų nei karietos... Tik rytmečio žaros,
Tik baldosi vėjas aplinkui duris...
Ir liūdna, taip liūdna, lyg būtų išvarę
Žibučių žiemos vidury...

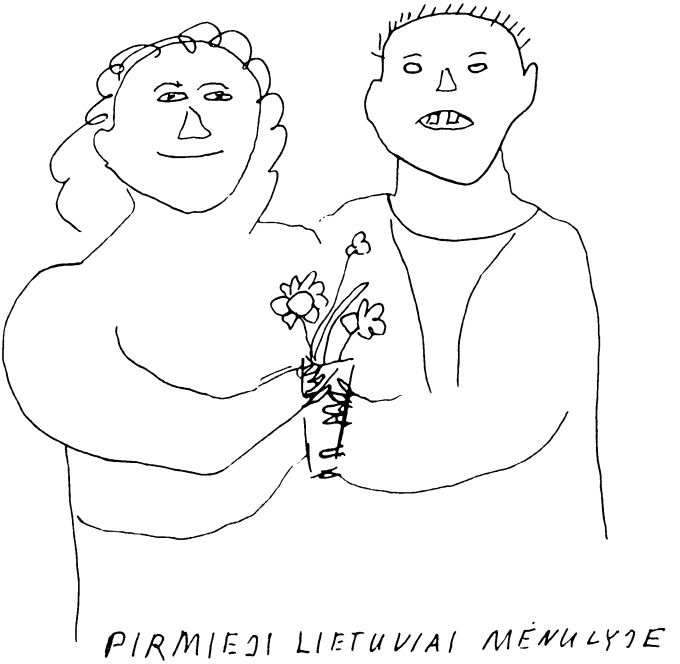

Aklas berniukas

Nupirk man spalvotų pieštukų –
Aš piešiu spalvotus namus,
Spalvotą seselę, spalvotą broliuką,
Septynis spalvotus kiemus,

Iš kiemo kiekvieno – po kelią
Tolyn, per spalvotas lankas...
Nupiešiu, ką šnekas drugeliai
Po žydinčia vyšnios šaka.

Nupiešiu sau ežerą ramų,
Žalią girią ir lauko arimą...
Vieškeliu grįžtančią mamą
Ir – prie vieškelio – beržo ošimą.

Spalvotą čiulbėjimą paukščių,
Žydėjimą lauko gėlių,
Takelį per kalnus aukščiausius
Ir – einančius tuo takeliu.

Nupiešiu aš tolimą jūrą,
Skrydį žuvėdros nupiešiu,
Ir jūroj paklydusią burę,
Kur lobių salos tebeieško...

Spalvotai nupiešiu aš juodą
Pasaulį ir šimtą kelių...
Aš viską nupiešiu spalvotai,
Ko pamatyt negaliu...

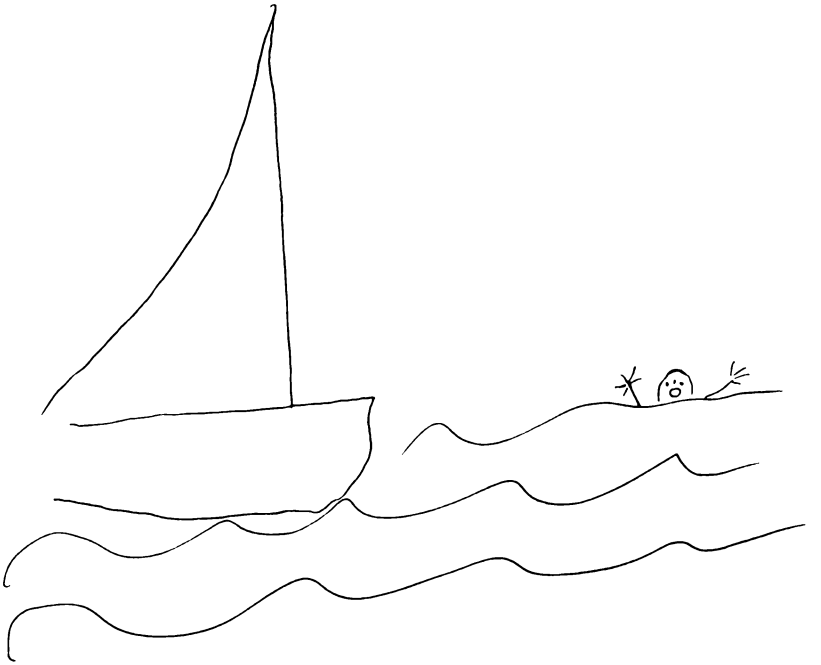

Mano seno senelio vakaras

Aš šitiek ilgai gyvenau, kiek nereikia,
Ir jau pamiršau, ką gyvenime veikia:
Kaip klausosi paukščių... Kaip žirgus balnoja,
Kaip bėga per lauką... Į kelią išjoja...

Ak, kur mano paukščiai, žirgeliai manieji? –
Aš Ryto paklausiau, o Rytas tylėjo...
Palikęs namus, savo darbus kuprotus,
Ėjau, kur Pavasario lietūs spalvoti.

Ėjau... Nežinojau aš, ko man ten reikia,
Bet krinta Lietus, ir sakau aš jam: sveikas!.. –
Tik jis – išdidus – neatsako man nieko,
Ir Vieškelis vienas į rytus nubėga.

Ir pasilieku aš be vieškelio kelio,
Manęs nebeieško nė vienas takelis,
Ir stoviu – kaip elgeta – ištiestu delnu,
O Metai prabėga pro šalį, kaip elniai.

Ak, elniai sparnuoti, nelėkite šuoliais!
Sakykit, kur visa, kas buvo, prapuolė?..
Tik elniai už girių jau pievoj ne mano,
Ir kitas piemuo juos – kaip debesis – gano...

Jei turėčiau...

Jei aš turėčiau pinigą –
Dainelių pirkčiau knygą.
Apsigyvenčiau knygoj aš,
Kaip vandenyne lašas.

O jeigu du turėčiau –
Lakštingalos norėčiau,
Kad išgiedotų man tenai
Pavasarį jinai.

Jei pinigus turėčiau tris –
Tai nusipirkčiau ir duris,
Pro jas aš į Pavasarį
Išeičiau Spalio vakarą.

Jei keturis turėčiau –
Užtektų net ir skėčiui,
Ir eičiau lyjant lietui
Tolyn, tolyn į Lietuvą.

Kur eičiau – nenueičiau,
Kur nenueičiau – eičiau.
Užsidaryčiau aš duris,
Kur žemės vidurys,

Į juodą žemės vagą
Įsmeigčiau gluosnio šaką,
Sėdėdamas knygelėje
Dainuočiau sau dainelę.

Kai šakos sulapotų,
Balsu labai spalvotu
Giedotų man lakštingala
Už pirmo žalio vingio.

Tai šitaip aš gyvenčiau
Ir niekad nepasenčiau –
Po šimto metų būčiau jaunas,
Tartum liaudies dainos.

Ir nenumirčiau niekad, ne –
Tik pats pavirsčiau dainele...
Kas ten girdėt, kas ten girdėt už Nemuno? –
Mane, mane dainuoja, kaip gyvenimą...

Peizažas su beržais

Po dangum balandžio su beržais
Stoviu aš, ir spindi žvaigždės gilios...
Apsipylę kvepiančiais dažais,
Apie ką lietuviškai jūs tylit?

Apie ką jūs tylite, berželiai,
Šakomis apsikabinę rytą?..
Laukas... O per lauką ilgas kelias,
Kelias aukso dulkėm parašytas.

Gal jūs tylit apie kelią tolimą,
Apie tuos, kur ėjo, nenuėjo...
Apie tai, kaip lauką Vilko broliai
Kulkomis pavasarį apsėjo...

Apie tai, kaip mylimo ieškojo
Vargšė išprotėjus Juozapota...
Apie tai, kaip Žaltį užkapojo,
Ir našlaitei kelio neparodė...

Apie tuos, kurie žadėjo rojų,
Apie tuos, kuriems užgynė žodį...
Apie tai, kaip trys išėjo broliai
Laimės nelaimingos paieškoti...

Apie tą, kurs neberado ryto,
Apie tą, kurs girių aido šaukės...
Kaip trečiajam kraujo lašas krito,
Ir balti žemčiūgai neišaugo...

Apie ką jūs tylite, berželiai?..
Aš prie tavo kojų atsisėsiu –
Apie lauką, apie ilgą kelią,
Apie Lietuvą – kaip jūs – tylėsiu...

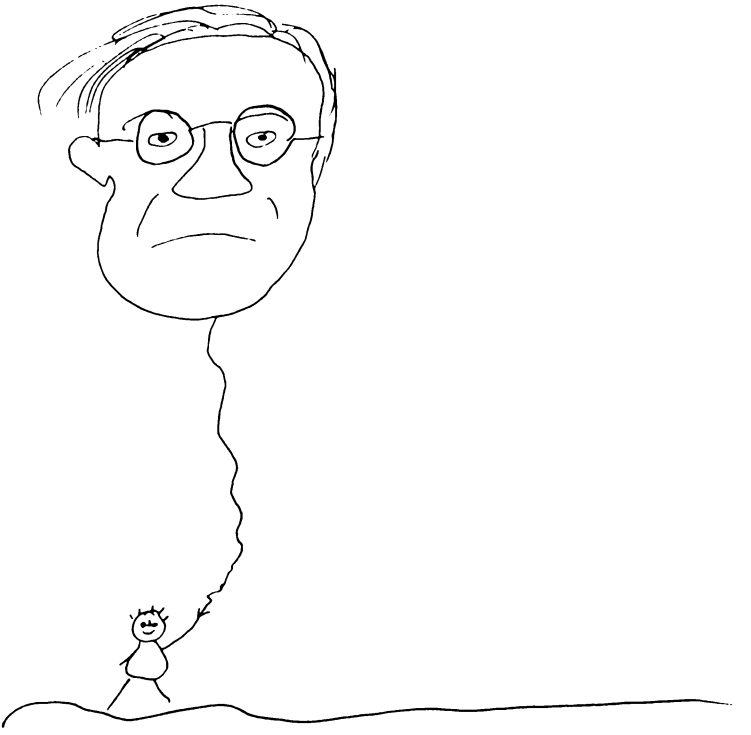

Peizažas su Lietum ir Vėju

Bokšto laikrodis Dvyliktą muša,
Lyg nusikaltusią katę...
Virš laikrodžio debesys dūžta,
Perskelti žaibo gyvatės.

Dūžta, it sklidinos taurės,
Skamba, kaip stygos gitaros...
Atlekia Vėjas iš šiaurės,
Dairosi – kas gi čia daros!

Skęsta Vidurdienio gėlės,
Telegramas Vėjui siunčia...
Krinta Lietaus kareivėliai,
Kaip milijonai sekundžių.

Gatvė iš Aikštės išbėga,
Priglaudžia Skersgatvį, sūnų.
Tirpsta praeiviai, it sniegas,
Dairosi Vėjas iš Bokšto viršūnės.

Stumteli debesį kietu petim
Į Vakarykštę dieną...
Spindinčiom prikala Lietų vinim
Prie Katedros sienos...

Juodosios avelės

Baltos lankos, juodos avys –
Kas išmano, tas jas gano...
Aš, lankon ton atkeliavęs:
– Šen, – šaukiu, – avelės mano!..

Bet avelės ima bliauti,
Laksto, sukasi ratu.
Negaliu aš jų pagauti –
Pabandyk gal tu.

Būrį tų juodų avelių
Jei mokėsi prijaukinti,
Suskambės miela dainelė –
Šilta bus net sniegui krintant.

Apie saulę, apie gėlę,
Apie katiną iš cirko...
Rasa kėlė pasagėlę,
Pasagėlė – žirgą...

Apie mamą ir tėvelį,
Tuos, kurie kalnely guli...
Apie tai, kaip du gaideliai
Baltus žirnius kūlė...

Jei dainelės klausos gėlės,
Jeigu ją drugeliai vaikos –
Tu avelių piemenėlis,
Strazdo mažas vaikas...

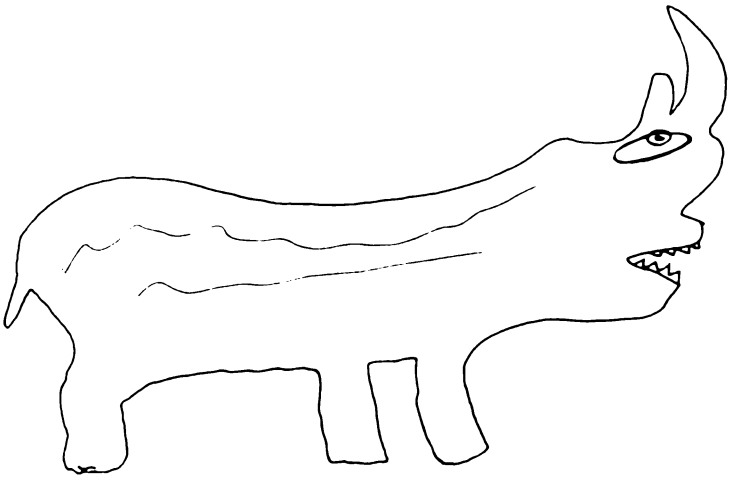

Avinėlis

Sielvartinga daina, arba saugokit savo dienas

Kartą ilsėjos prie kelio
„Daugpilis–Kaunas–Berlynas“
Du telefono rageliai,
Baslys ir Konservų skardinė.

Baslys susimąstęs rymojo,
Rageliai plepėjo, kaip vaikas,
Skardinė sardinių žiaumojo
Konservus, ir taip bėgo laikas.

Laikas kvepėjo, kaip šienas,
Šieno keliu link Berlyno
Ėjo ir ėjo vis Dienos
Nieko pilnais lagaminais.

– Kur jūs keliaujat? – paklausė
Du telefono rageliai.
– Einam į Niekur, sūneliai,
Kur mūsų niekas nelaukia.

O kitados mus po pievas
Vaikės vaikai baltaplaukiai!
Kaip mes kvepėjome ievom,
Skraidėm po žydintį lauką!

Suokėm strazdais, rytui auštant,
Plaukėm skambiausiais upeliais!
Dangų, kaip mėlyną paukštį,
Padovanojom vaikeliams...

Audėm vaivorykščių juostą
Tautiniams šokiams drugelių...
Plyšo pilni lagaminai iš juoko
Šilto, tarytum upeliai.

Vaikėmės laumžirgių būrį,
Braidėm po žaliąjį traktą...
O vakare mus paliko už durų –
Šešėliams atidavė raktą.

Ir nebereikia jau niekam
Mūsų... Taip Dienos kalbėjo.
Kelias, pabėgęs į priekį,
Už posūkio ašaras liejo.

Rageliai labai nusiminę
Nutilo ir nebepasveiko.
Sardinių pasiūlė Skardinė.
– Nereikia, – šypsojos, – nereikia...

Sudievu. Vidurnaktį lis. –
Pamojo, tolyn nulingavo...
Įsmigo į žemę Baslys
Iš sielvarto – ir sužaliavo...

Kur skuba upelės?

Bėga upelė mažytė...
– Kuo tu vardu, pasakyk?
– Aš vadinuosi Virvytė,
Bėgu motulės Ventos pasitikt.

O kai kartu mudvi būsim, –
Bėgsim į Latvijos pusę,
Latviškai ten mus prakalbins
Pievų vaikai baltagalviai.

Ten pasitiks mus broliukai –
Šelmiai linksmi upeliukai.
Visą jų mėlyną būrį
Nešim į Baltijos jūrą.

Skambančiais slėniais, žaliuojančiais vingiais
Bėgsim, skubėsim – bus didelis balius!
Baltijos jūroj tik tesusitinka
Visos lietuvės upelės...

Juodą naktį...

Kur šią naktį žiburys
Iš namų išėjo?
Kas ten beldžias į duris –
Ar vėlė, ar vėjas?

Aš bijau atidaryti,
Palendu po šluota.
Neatjoja dėdė Rytas –
Gal jis areštuotas?

O kieme šešėlių balius,
Raganų medžioklė.
Slepiasi mėnulis žalias,
Renkasi vaiduokliai.

Žalios kojos, žalios rankos –
Tai baisi minia!
Vienas be akių pro langą
Vėpso į mane.

Kitas neprašytas svečias
Be galvos galvoja.
Ten, kampe, be rankų trečias
Taikos čiupt už kojos.

Keturiese neša karstą,
O penktasis – dalgį.
Šeštas be dantų prie vartų
Jau septintą valgo.

Nemanykit, aš neverksiu,
Lovoj nepaklysiu!
Susikaupsiu, atsimerksiu –
Nieko nematysiu.

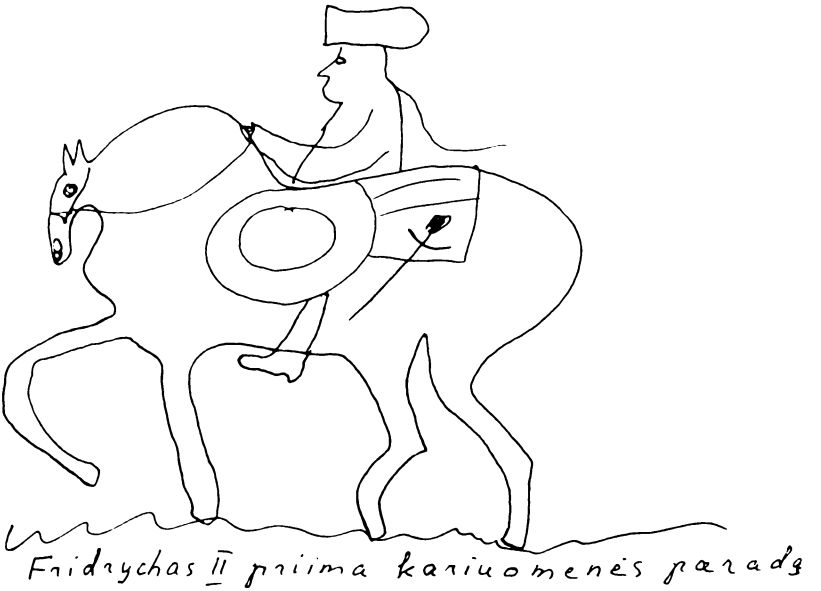

Sapnas su Australija

Tai sapnas, auštant rytui...
Pragręžęs skylę žemėj,
Aš įlindau į vidų,
Sakytum į kišenę.

Lendu ir galo nėr...
(O kvailas sapnas tęsias.)
Nei valgęs, anei gėręs
Ir vis labiau kvailesnis

Rėplioju, kol paliegęs,
Gimtus namus pamiršęs,
Štai išlendu kaip sliekas
Į saulėtą paviršių.

Matau: maži vaikeliai
Žemyn galvom bėgioja,
O pievos ir takeliai
Vyniojas jiems ant kojų.

Bet aš juk vaikas Šiaurės
Ir šitaip nemokėjau,
Tad vos išlindęs kiaurai
Žemyn ir nubildėjau...

Ant kilimėlio žaliojo
Linksmai kengūros juokės:
– Jei negimei Australijoj,
Tai Lietuvą sapnuoki.

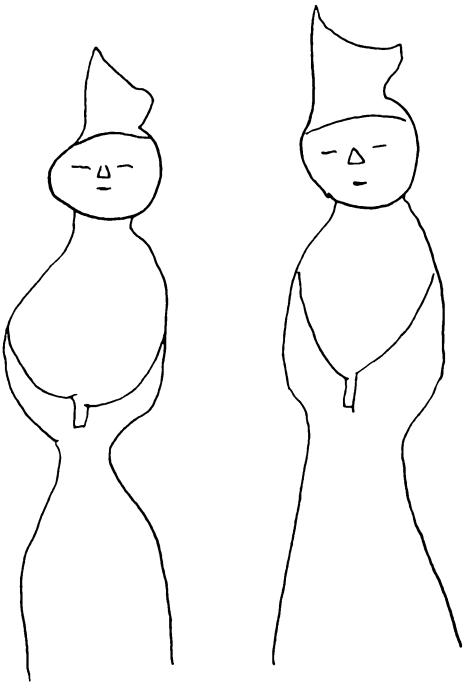

Kas užvis geriausia

Danguje ganiau aš baltus žirgus,
Žemėje ieškojau, ko nebūna.
Vasaros man kūlė baltus žirnius,
Ogi žiemos vežė į malūnus.

Baltos dienos malė baltus miltus
Tarp tėvelių rankų pamažu.
Ir gyvenimas byrėjo šiltas
Į metus, tarytum į maišus.

Saulė virė, mėnesėlis kepė,
Vakaras varvėjo kaip medus.
Rytas rūką, tartum sviestą, tepė, –
Tai vaikų gyvenimas gardus.

Aušo man tada rytai it šventės,
Kažin kur toli perkūnai trankės.
Ir patiko man mažam gyventi
Tarp šiltų šiltų tėvelių rankų.

Ten, be manęs

Ten valgė ir gėrė, ten šoko ir juokės,
Ten skraidė linksmai, it plaštakės, lėktuvai,
Ten strazdas giedojo, kvatojo apuokas,
Ten buvo gerai, tik manęs ten nebuvo.

Ten žiedo paparčio ieškojo per naktį,
Ir laužą kūreno tenai marių žuvys,
Vartus atrakino kvailys Petro raktais
Į Pasaką seną... Manęs tik nebuvo.

Vynu ir pyragais vaišino Karalius,
O du juokdariai malė juoką liežuviais,
Ir muzika grojo, ir buvo ten balius,
Ir laukė princesė... Manęs tik nebuvo.

Lyg nuotraukoj – ten – savo vaikišką veidą
Išvydau staiga aš nuo Liepų kalnelio...
Beldžiaus į vartus, tik manęs neįleido
Pliušiniai meškiukai, mediniai žirgeliai...

Į didelį ir aukštą kelią!..

Po žydinčia vyšnios šaka
Klausiausi sparnuotojo būrio:
Šnekėjosi ten pakuždom kažin ką
Apie Vidužemio jūrą...

...Kad jūroje marios vandens,
O mariose aibės piratų!..
Kad kilsim, sulaukę rudens,
Į didelį kelią, į platų!..

Kad tam kelyje tiek pavojų! –
Bet viską įveikt lemta ryžtui...
Ir smarkiai o smarkiai sparneliais plasnojo
Pulkas margų peteliškių...

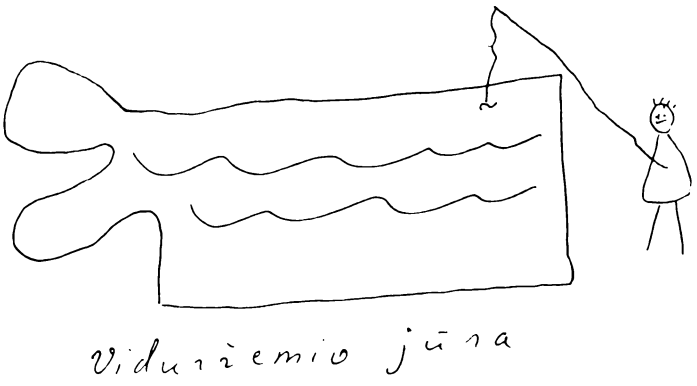

Kiauras ruduo

Šiemet prakiuro Ruduo –
Skęsta, kaip laivas, Žemelė.
Teka ir teka vanduo –
Sprunka krantan išsigandus upelė.

Tartum sušlapus katė,
Glaudžias prie židinio Rytas...
Kas gi galėtų padėt
Dangų vaikams sutaisyti?

Niekas manęs neišmokė
Amato šito, bičiuliai...
Kur gauti kopėčias tokias?
Kur tokius ilgus gaut siūlus?..

Bet – pažiūrėk! – atžygiuoja
Linksmas santechnikas Gruodis –
Snaigėm baltom užklijuoja
Varvančius Lapkričio puodus.

Puslapis iš vasaros knygos

Kas tenai prie marių vandenų
Vienas anei pjauna, anei sėja?.. –
Pamirštas rugpjūčio traukinių
Pasiklydęs Vėjas vaikštinėja.

Šaltame rugsėjo vandeny
Skęsta šiltos dienos vasarinės.
Pasakyk man, kaip tu gyveni,
Ko tu ieškai tuščiuose arimuos?

Po vėsia nuvytusia žole
Vabalų darbeliai išbarstyti...
Balto lauko juodame gale
Visos tavo dienos surašytos.

Atsisėsim dviese prie vandens,
Ką girdėsim, nieko neklausysim –
Tamsią dieną drumzlino rudens
Šviesią žalią vasarą skaitysim...

Tik vėjo gūsis

Kaip knygelė – toks spalvotas rytas!
O rytoj gal tokio nebebus...
Kaip akimirksnį pagauti šitą? –
Nepagausi niekad vėjo gūsio...

Ak, kaip gieda vyturėlis mažas
Rytmečio aušros auksinėj pusėj!..
Kaip pagaut man tą giesmelę gražią? –
Nepagausi niekad vėjo gūsio...

Nuotrauka pageltus... Pienių laukas...
Ir vaikelis basas – per laukus...
Kaip surast tą dieną žaliaplaukę? –
Tai tik vėjo gūsis... Vėjo gūsis...

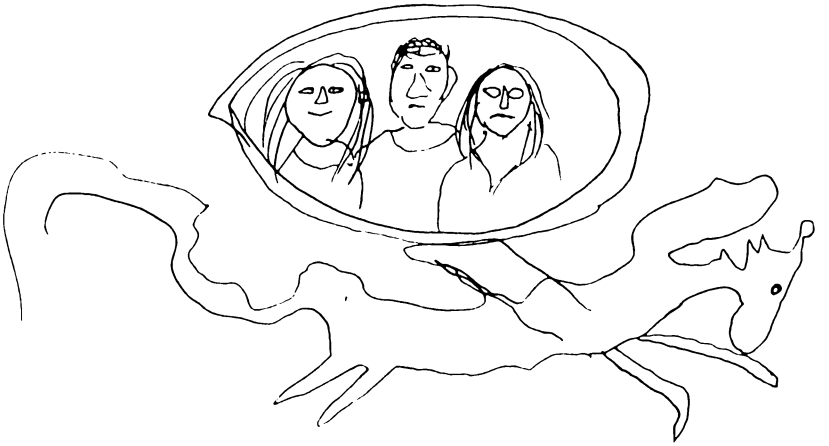

Toli nuo paukščių

...Ir kada vieną rytą jis sunkiai susirgo Žila Senatve,
Ir suprato, jog jau niekada neskraidys,
Niekada neskraidys,
Niekada...
Sugalvojo tada jis numirti.
Ir pradėjo jis mirti, kai rytmečio paukščiai giedojo,
Kai skleidėsi gėlės,
Upeliai tolyn pasileido,
Čiauškėdami ryto niekus...
O leidžiantis saulei, jau buvo beveik nebegyvas...
Ir visko tada jam pagailo:
    Kojelių bėgimo,
    Rankelių nešimo,
    Akelių švietimo,
    Širdelės plakimo...
Ir šitaip jisai atsiduso:

Vis toliau nuo savęs pabundu,
Laikas – pro šalį, kaip Nemunas.
Vis labiau aš nebesuprantu
Vaikų ir paukščių gyvenimo.

Taip garsiai jie vasarą čiauška,
Taip smarkiai bėgioja ir skraido, –
Ką reiškia, visai pamiršau aš,
Tas lėkimas... Tos skambančios gaidos...

Tai kaip man dabar begyvent
Gyvenimą didelį, gražų?
Ir kaip aš galėjau pasent?
Nė kiek nebebūti mažas?

Ir kam gi reikėjo taip bėgt?
Kasdien lenktyniauti su vėju...
Skubėjau... O ko gi skubėt
Reikėjo, kai viską turėjau?

Kurgi aš mažas, kokiam kelyje? –
Žiūriu, lyg į šulinį gilų –
Dainuoja kažkas manyje
Taip graudžiai, taip tyliai:

– Kodėl jūs užaugote, mano rankelės?
Kodėl jūs užaugote, mano kojelės?
Kodėl tu užaugai taip greitai, Mirtele, –
Dalgį tau išplakė mano širdelė...

Rytą vėl paukščiai giedojo,
Skleidėsi gėlės,
Upeliai tolyn pasileido...
Ir tas, kurs dainavo,
Pakilo į dangų –
O tas, kurs tylėjo, –
Į žemę...

Niekų dainelė

Kai sėdėjau aš ant smėlio,
Praeitin žiūrėdamas –
Tai pravirko Debesėlis
Šitokio gailėdamas.

Kai pravirko Debesėlis,
Užsimerkė Rytas, –
Kur sėdėjau, ten ant smėlio
Ašara nukrito.

Ir iškirto Ašara
Smėlio kopų tyruos
Žydrą – bet ne ežerą,
Žalią – bet ne girią.

Nuėjau aš – ne į girią,
Įbridau – ne ežeran...
Anei medžių, anei kirų,
Tik dainelė – man...

Pasikalbėjimas su banginiu

Kur siūbuoja vandenynas, –
Supas ant bangos Banginis.
Saulė spindi, lietūs lyja,
Supas ir paskęst nebijo.

– O jei skęstum – kas ištrauktų?
Jei susirgtum, ką prišauktum?
Kas ligoninėn guldytų?
Kas tave slaugytų?

Tiek vandens aplinkui plyti,
O Banginis toks mažytis...
– Vandenyno vidury
Ar namus, sakyk, turi?

– Neturiu, ir man nereikia,
Kol nesirgsiu – būsiu sveikas,
Kol kvėpuosiu – neuždusiu,
Kol nemirsiu – gyvas būsiu.

Niekam nieko nepavydžiu:
Nei žuvėdroms balto skrydžio,
Nei laivams triukšmingų uostų...
Tik nepilk naftos tu!

Nei alyvos, nei benzino
Nevartoja joks banginis,
Ir mazuto nevartoja
Netgi aštuonkojis...

Televizoriaus nežiūrim,
Jokio laikrodžio neturim –
Vidury beribės jūros
Gal ir stinga mums kultūros.

Mat kai esame išalkę,
Ką pačiumpam, tą suvalgom,
Bet jei kam pietų pritrūko –
Nelipam į krantą žmogeliukų.

Jei už borto kurs iškrito,
Tai praryjam vieną kitą...
Tik nesūdom vandenyne,
Žiemai nerauginam.

Estą, latvį ir lietuvį
Mėgsta visos marių žuvys.
Bolševiką ir arabą –
Tik nevėkšlos krabai.

Elegantiškas prancūzas –
Baisiai mėgstamas medūzų...
Na, o man nerūpi žmonės –
Mėgstu aš planktoną –

Štai jau pulką pamačiau
Ir keliauju pusryčiaut...
Jei kada aplink pasaulį plauksi,
Tai paskambink. Golfo pusėj lauksiu.

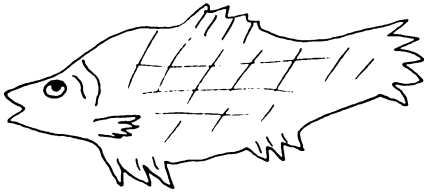

BANGINIS

Kėdė, stalas, kovas ir eilėraštis

Kėdė turi keturias kojas...
Stalas yra apvalus...
Sėdžiu prie stalo – rimuoju
Kėdę su šituo stalu.

Bet! Ką gali parašyti
Apie tą kėdę, tą stalą?.. –
Stovi už lango nušvitęs
Kovas, ir inkilą kala.

Išmetu kėdę pro langą –
Stalas plačiai išsižioja...
Sprunka šalin nusigandęs
Eilėraštis dvylikakojis...

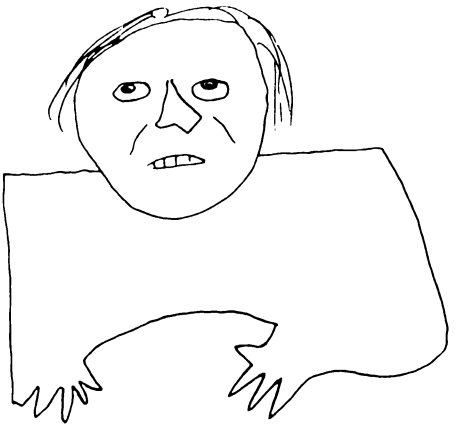

Vasara

Miega mokykloj varpeliai,
Sūnūs paskendusio Varpo.
Skamba padangėj paukšteliai, –
Mėlyną audeklą karpo.

Stoviu nuo vasaros žalias
Aš ant aukščiausios kalvos –
Visą, o visą birželį
Mokysiuos paukščių kalbos.

O vidur liepos dienų
Tai atsisėsiu prie Nemuno, –
Mokysiuos iš vandenų
Didelio, ilgo gyvenimo.

Ir vakarais pievoj šoksiu
Nieką kartu su drugiais...
Na, o rugpjūtį išmoksiu
Mirti, kaip miršta rugiai...

Pirmadienis

Pareina jis, kur buvęs, kur nebuvęs,
Per kiemą, aukso dulkių pribarstytą.
Nubunda jo kareiviai – žadintuvai,
Sargyboj miegamuosiuos išstatyti.

Ir vedasi mus į gatves už rankų,
Ir už stalų, už rankraščių sodina,
Sodina į kalėjimus ir tankus
Ir pareigom, kaip raktais, užrakina.

Paduoda kiekvienam darbų maišelį –
Kas pustuštį, kas baisiai sunkų ima.
O pagiry pabirę, kaip kankorėžiai, vaikeliai –
Po margą skrynią saulėtų žaidimų...

O vakarėjant surenka, apžiūri,
Kas pridaryta, prižaista per dieną.
Dėkoja ir palydi ligi durų,
Kur Vakaras, Sapnai ir Vakarienė.

Ir Vakarienė atneša arbatos,
O Vakaras – žinias vakarines,
Ir po pagalve tyliai, tartum katės,
Sapnai užsnūsta, laukdami tavęs.

Pavargo rankos ir pavargo kojos,
Ir mintys nori miego, tartum vaikas...
Pirmadienis žvaigždėta skarele iš tolo moja –
Sudievu... Grįšiu lygiai po savaitės...

PIRMADIENIS

Vakar, per laukus

Vakaras buvo taikus,
Vėjas nuo Baltijos pūtė.
Dyžiau per griežčių laukus
Tartum žemaitis Kukutis.

Traktorius girtas pro šalį,
Kažką sau po nosim burbėdamas,
Tempėsi smuklėn Plūgelį
Nepilnametį. (Begėdis!)

Knarkė po lapais Akėčios,
Lietuvą apsikabinusios, –
Aš apsakyt nemokėčiau,
Kaip man suspaudė krūtinę!

Apie draugystę tautų
Plėšė dainas „Belorusas"...
Avinas skaitė „Metus" –
Baisiai giliai atsiduso.

Kalne sukritę Rugiai
Drumzliną skystimą varė...
Ir tik Kombainas smagiai
Veržės pirmyn, lyg po karo.

Veržės, kol veržlės nukrito
Ten, ant bevardės kalvos...
Aš palikau tuos laukus. Aušo rytas
Lietuvoj, netoli Lietuvos...

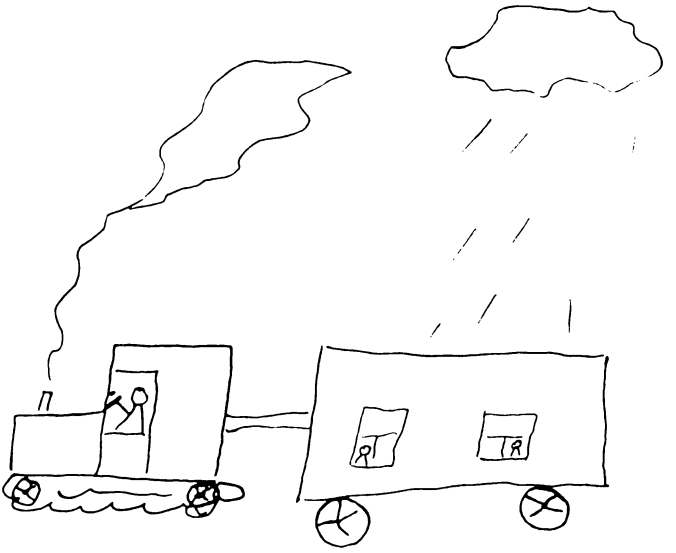

Baladė apie žuvusius

Sykį Pjautuvas keliu keliavo –
Ką sutikęs pjovė ir dainavo:
– Ei, pirmyn, vergai nužemintieji! –
Eidamas pirmyn, atgal jis ėjo.

Kai toli pirmyn atgal nuėjo,
Tai į kairę jis pasižiūrėjo,
Mato: šalia kelio Kūjis kala,
Kala, kala ir nukalt negali.

Pjautuvas kvatojo susirietęs:
– Tai, sakyk, ir kvailas, kad ir kietas!
Ne noragą kalk, o – per makaulę,
Kad šviesesnis būtų šis pasaulis.

Klausės kietas Kūjis geležinis
Ir iš gėdos skaisčiai raudonavo.
Pjautuvą, kaip brolį, apkabino,
Ir abu karštai pasibučiavo.

Ant nekalto balto užsimojo –
Į pakalnę Rytas nusirito...
O kai uždainavo, užgiedojo –
Užsičiaupė paukščiai ir paukštytės.

Ir patraukė jie abu į kelią –
Aplink žemę keturis kartus:
Pjovė Pjautuvas, o Kūjis kalė
Mano tėvo vaikiškus metus.

Susitikę Amžinąją Plunksną –
Pritrenkė, o rašalą išgėrė
Ir nugriuvę dilgėlių paunksnėj
Susapnavo sapną apie Gėrį.

Gėris buvo tartum Brisiaus galas,
Tartum šimtas butelių ir lova...
Ir pamiršo Kūjis, ką nukalęs,
Pjautuvas pamiršo, ką papjovęs.

Samanom apžėlė Kūjo šonai,
Surūdijo Pjautuvas po žemėm...
Vidur lauko, po žvaigžde raudona,
Guli ir sapnuoja sapną seną:

Eina jiedu tam sapne pirmyn vis
Ir atgal nueina, nulinguoja...
Iš laukų parbėgęs Gediminas
Sakė: „Šiandien ten rugiai žaliuoja...“

Pasakėlė Mikui

Jeigu būsi tu išdykęs,
Kulsi, kas mažiukas, –
Tai turbūt užaugęs, Mikai,
Būsi Politrukas.

Jeigu būsi niekam tikęs,
Jeigu draugą skųsi, –
Tai turbūt užaugęs, Mikai,
Zampolitas būsi.

– Kas tas Politzampolitas? –
Mikas klausinėja.
– Tas ir kitas – parazitas,
Augalų kenkėjas.

Kas tik žydi, kas tik skleidžias,
Tą prie sienos stato –
Anei kam jie augti leidžia,
Anei auga patys.

– Ko jiems reikia, ką jie veikia?
– Eina jie į priekį.
Šaudo, spjaudo, kulkas gaudo –
Priekio nepasiekia...

Zampolitas – Politrukas
Eina rytui švintant:
Vienas – striukas, kitas – bukas,
Bet abu protingi.

Zampolitas – Politrukas
Varosi prieš vėją
Šleivą kreivą žmogeliuką,
Tą, kurs arė, sėjo.

Ką padarė tas žmogelis?
– Nieko, sakom, nieko! –
Jis stovėjo šalia kelio,
Einant tiems į Priekį.

Vienas kelias – kelio galas
Kito prieky – karstas.
Zampolitas kaulus mala,
Politrukas – barsto.

Du keliai per kaulų krūvas,
Ašarėlių nemunus...
Bet kažkur juk trečias buvo,
Tas, kur per gyvenimą!..

Užkapojo varnos tokį –
Dilgėlės keroja...
Peterburge mušė žmogų
Tūkstantis herojų.

Ir visi varpai tylėjo –
Stūgavo trimitai.
Kvailas turguje šnekėjo:
„Aušta Naujas Rytas!“

Ir išaušo, ir išaušo
(Kvailas turi proto!),
Stovi štai su šautuvu
Aklas ir kuprotas.

O iš vamzdžio dūmai rūksta –
Tai gražu lavonams!
O pro vamzdį Politrukas
Žiūri Lietuvon.

Šleivas kreivas žmogeliukas
Eina lauko arti.
Ir supranta Politrukas:
Reikia jį pakarti!

Bet už ką – tai nesupranta,
O žmogelis – kybo!
Zampolitas krapšto sprandą:
– Tai gal už teisybę...

Skrenda peršautas vėjelis
Virš tuščių laukų –
O žmogeliai, kaip varpeliai,
Supas ant šakų...

Užsimerkti tu gali,
Bet kad būna, Mikai, –
Ir ne – Pasakų šaly,
Ir ne – Kitą Sykį...

ZAMPOLITO SUSRIŽIMAS

Ekskavatorius

Tai ir būtų nuostabus kaimynas! –
Pats nevalgo, o visus vaišina.
Samčiu baisiai draugiškai mosuoja –
Sunkvežimiai sotūs išvažiuoja.

Jeigu būčiau Sunkvežimiu gimęs,
Pasikviesčiau jį į degalinę,
Tartum tikrą brolį apkabinčiau –
Kibiru benzino pavaišinčiau.

Nuo benzino, aišku, prie mazuto,
O paskui – draugų ieškot į miestą!..
Užriaumotume, tarytum liūtai,
Net Žibintas gatvėj susiriestų.

– Ei, pirmyn, bičiuli, kelią rodyk! –
Kelias pats kartu žygiuoja tiltu...
Net policininkas, kirvio brolis,
Kaip arbatinukas, ima švilpti.

Pasičiupę gatvėj jauną „Škodą“ –
Palangon! Prie jūros gintarinės!..
...Bet ne Sunkvežimis aš, atrodo,
Ir prie stalo rymau nusiminęs...

Keistas šaukštas

Grybų gatvė. Trečias aukštas.
Septyniolikta laiptinė...
Ten kadais tarnavo Šaukštas,
Stalo gvardijos eilinis.

Jis svajojo tapti Samčiu, –
Samtis puodo kapitonas. –
Ak, sakiau ne sykį jam aš:
– Pasigydyk, Jonai!

Nesiklausė išmintingų
Mano žodžių Jonas Šaukštas
Ir į stalčiaus brolius linkęs
Jis žiūrėt iš aukšto.

Štai ant iešmo kalakutas
Kažin ką sau burbuliuoja,
Čiulba peiliai ir šakutės
Ir kėdė artyn rėplioja.

Puodo dangtis pasikėlęs –
Kaip tribūnos, puodas verda –
Raudonieji burokėliai
Susirinko į koncertą.

Bulvės šoka be sijonų,
Linksmo garo pilnas butas,
Ir tik vienas šaukštas Jonas
Drybso pasipūtęs.

Šaukia: – Šaukštu aš nebūsiu!
Aš pakeisiu savo dalią!
O jei žūsiu, o jei žūsiu,
Neraudokite prie stalo...

Naktį baisią, naktį juodą,
Kai ant stogo katės kniaukė,
Užsimerkęs šoko puodan –
Nieks nebeištraukė.

Švirkštas

Guli švirkštas ant staliuko, –
Gal jis mąsto, ką daryt?
Lyg išdykėliui ožiukui
Baisiai norisi badyt.

Vakar tai smagiai darbavos! –
Procedūriniame skyriuj
Jis mane, brolelį tavo,
Puolė, it plėšikas girių.

Veną, lyg upelę, radęs
Tuoj – tik pūkšt! – ir pasinėrė...
Vazonėly gėlės matė,
Kaip jis šiltą kraują gėrė.

Kaip jis siurbė, tartum uodas...
– Bet ne kraugerys aš, ponai! –
Su Mirtim štai miega Jonas –
Jam aš kraują atiduodu.

Ir gyvybė – rausvos burės –
Kraujo upeliu atplaukia.
O Mirtis į šalį traukias –
Slepiasi už durų.

Žemėj mes visi broleliai –
Upeliu pasidalinkim,
Ir Gyvybę, kaip gėlelę,
Nuo Rudens apginkim.

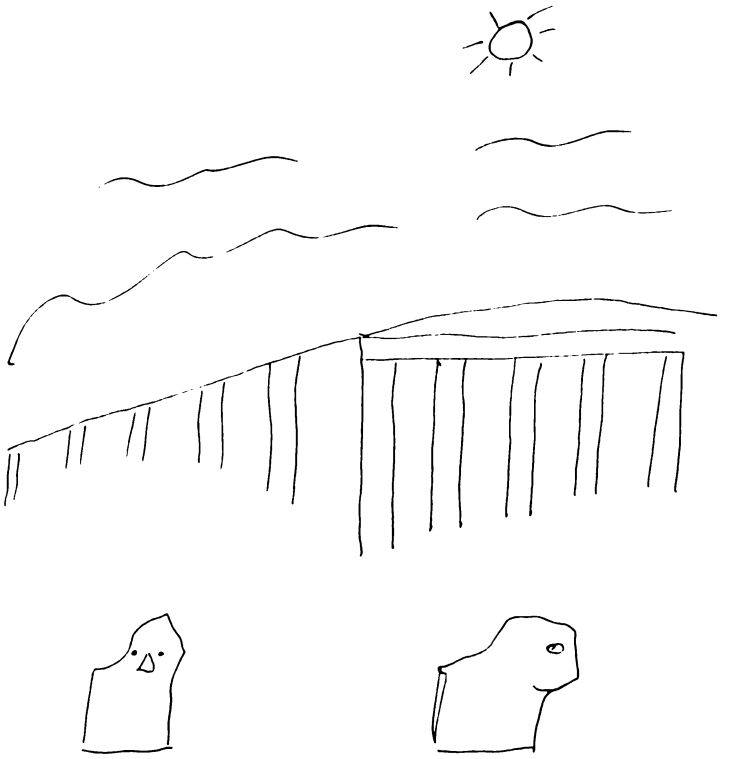

Atsidūsėjimas

Gražios, negražios, malonios ir ne
Dienos – kaip žmonės – tolyn pro mane.
Aidas triukšmingų jų žingsnių
Vakaro sutemoj dingsta...

Kokiu keliu jūs keliaujat?
Kas jus gyvena iš naujo?
Kurgi ta pieva, tas laukas, tas kelias?
Kur jūsų paukščiai, vaikai ir drugeliai?

Ką jūs išėjusios veikiat?
Ten, vakaruos, ko jums reikia?
Ar jums nakty netamsu?
Ar tamsoje nebaisu?

Naktys – kaip juodvarnių pulkas,
Naktys – klastingos, kaip kulkos...
Jūs susikurkite linksmą ugnelę,
Sau pasišvieskite kelią.

Aš ugnele ta ir sau pasišviesiu,
Prie kelio į Vakar šią naktį budėsiu,
Ant samanų gulsiuos, rūkais užsiklosiu –
Nieko visai negalvosiu...

...Beldžiasi Rytas kas rytą,
Parveda Dieną vis kitą...
Gražios, negražios, malonios ir ne –
Visos praeis pro mane...

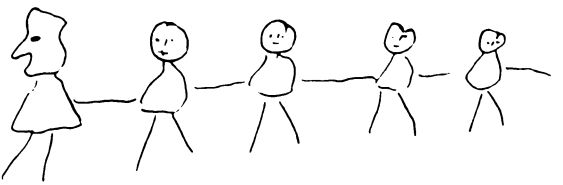

Paprasta dainelė

Vienas sau žingsniuoju –
Į kurią gi pusę?
Anei negalvoju,
Kur šią naktį būsiu.

Aidą mano žingsnių
Sutemose lydi
Skambanti lakštingala,
Vasaroj paklydus.

Tai lydėk, paukštele, –
Dar nesiilsėsiu.
Kiek nueisiu kelio –
Tiek jo ir turėsiu.

O kai būsiu žilas
Kaulelių maišelis –
Suskaičiuok, kiek mylių
Aš turėsiu kelio!

Vienam gale kelio
Kaulelius paklosiu,
O kitu galvelę
Žilą užsiklosiu.

Nuo Pušų kalnelio
Tai toli matysiu,
Ilgą ilgą kelią
Neilgai skaitysiu...

PUŠKINAS. JAU NEBESKAITO.

Tik aidas...

Durų skambutis vis tyli,
Tie, kas išėjo, negrįžo.
Rūkas, per naktį pražilęs,
Sėlina pro lango kryžių.

Skuba laukais kelias pilkas,
Vedasi rūškaną dieną...
Smaugia, tarytumei kilpa,
Keturios kambario sienos.

Eikim į didelį lauką,
Sėskim prie upės, ant smėlio,
Pasiklausykim, ką šaukia
Miškas balsu gegužėlės.

Gal šaukia jis tavo vardą –
Tu negirdi, negirdi jo...
Pamirštas vaikiškas kardas
Molio žemelėj rūdija...

Švelniai tau galvą paglostau, –
Kur tavo žirgas medinis?
Kaip tu, vaikeli, išjosi
Ginti brangiosios Tėvynės?

Ten, kur bėgiojai per vasaras
Po žoleles ir žolynus,
Upės išdžiūsta, kaip ašaros,
Žemėj užmiega šaltiniai...

Žvelk į netolimą krantą –
Kaip ten rikiuojasi Dienos!
Aukštos ir sunkios, tarytum
Keturios kambario sienos.

O užu šilo – tenai
Kitos nubėga kvatodamos,
Ten gyvenai, gyvenai,
Kad gyveni negalvodamas.

Bėk, pasivykime jas, –
Šaukia dar jos tavo vardą.
Reikia, ak, reikia surast
Pamestą vaikišką kardą!..

...Tu atsigręši atgal –
Kas ten šaipytis išdrįsta!
Kas tu?.. – Aš niekas... Tik aidas... O gal
Tavo Vaikystė...

Lapai Lapuvoj

Kur yra jis – nežinai?
– Gal čionai, o gal tenai!
Lapą tik atversk, ir va:
Lapų kraštas – Lapuva.

Lapuvoj – oi! – lapai būna
Lapiški labiausiai:
Šitas – lapas, tas – lapūnas,
O anas – lapausis.

Vienas – lapt! – aukštyn lapuoja,
Kits iš paskos lapatuoja,
Trečias virsta – lapatai!
O ketvirto – nematai.

O ketvirtas – tai mažiukas
Striukas bukas lapatukas:
Visko jam pasauly gaila –
Remontuoja kvailį.

Remontuoja: cingu lingu...
Baigia: strykt kvailys protingas –
Visą dieną lapatuoja,
Lapiškai dainuoja:

– Aš kvailiukas, vaikas lapų,
Lapatuoju – lapu tapu...
Kur aš nukeliausiu,
Nakvynėlę gausiu?..

...O viršūnėj kraipo ūsus
Lapų lapas Laperuzas –
Lapitonų lapitonas,
Nuo Rudens geltonas.

Ogi ten – pažvelk – kad sukas
Lapai, lapės ir lapiukai!..
Paskutinis nebespėja –
Drybso nulapėjęs.

O! Kiek lapų Lapuvoj
Lapiškai lapuoja!
Gal tau reikia? Prašom. Tuoj
Šimtą atlapuoju.

Bandymai parašyti eilėraštį apie varškę

Norėčiau parašyti apie varškę
Eilėraštį. Bet ką gi man rašyt?
Žodžiai, kaip sudžiūvę žirniai, barška
Ir nenori gultis viens prie kito.

Ak, brangieji, aš ir nežinau,
Ar tos eilės būtų reikalingos?
Gal varškė net nepatinka tau?
Gal kvaila atrodo? Gal juokinga?

Žiūriu į varškę, gulinčią ant stalo –
Šitaip kankinuosi visą rytą.
Kaipgi jos gyvenimą išbalusį
Man juodom raidelėm aprašyti?

Kad jinai nepanaši į žuvį?..
Kad rašyt nemoka, nei kalbėti?..
Kišam kartais ją į šaldytuvą
Ar padarom pusgalvį varškėtį.

Ne princesė ji. Varškė, ir tiek,
O žiūrėk, kiek reikia pastangų
Aprašyti! Pavargau, kaip niekad –
Suvalgau ir eilėraštį baigiu.

Ne visi supranta gerą muziką

Ramanauskas gero būdo,
Nusipirko Vilniuj dūdą...
Tai Svetainė ir Virtuvė barės!..
Miegamasis iš namų išvarė...

Paklausykit, ką toliau jis darė:

Į Pasaulį pažiūrėjęs,
Anei valgęs, anei gėręs
Prie upelio iš pat ryto
Ėmė pūsti dūdą šitą.

Pučia pučia: do-re-minus –
Sprunka Varna sunerimus.
Pučia: fa sol la si do –
Slepias upėje Vanduo.

Do diez: parpuola Vėjas,
Debesys išbalę skrieja,
Ir Lėktuvai nusigandę
Byra iš padangių.

Si bemol: Perkūnas bilda,
Verkia žuvys, griūva Tiltas.
Si si si: Lietus pravirksta,
Kaminas nuvirsta.

Griūva ąžuolas, kaip grybas,
Miestas į padangę skrieja,
Skrieja dūdon įsikibęs
Ir patsai pūtėjas.

Aplink Žemę – tris kartus,
Aplink Saulę – kartą.
Vilniuj pameta batus,
O Mėnuly – švarką.

– Į slėptuvę! – šaukia Žiogas. –
Seserys ir broliai!..
– Kaip gerai, kad aš nemoku
Do re mi fa sol...

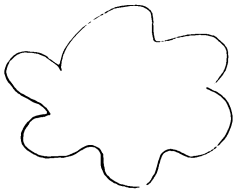

SERAS BŪDAS

Jei nėra, tai nėra

Jei kambary nėra kėdės –
Tai niekas ant jos ir nesėdės.
Jei kambary nėra nė stalo –
Ant jo nieks nestatys bokalo.

Jei kambary nėra ir lubų –
Neklaidžios musė ten nutūpus.
Jei kambary nėra net sienos –
Neatsirems į ją nė vienas.

Jei kambary nėra grindų –
Ant jų kreida nepieši tu.
O jei be durų kambarys –
Tai nepabels nieks į duris.

Jei kambary nėra žmogaus –
Tai nieks su juo ir nedraugaus.
O jeigu kambario išvis nėra –
Tai reiškia: nieks jo niekad ir neras.

Ar jūs žinot tą dainelę?

Ar jūs žinot tą dainelę
Apie katiną ir pelę?
Ta pelytė šmurkšt... Gana!
Čia visai kita daina.

Aš dainuosiu jums dainelę,
Kaip kačiuką vijos pelės.
Tas kačiukas strykt berželin –
Dairosi žaliom akelėm.

Dairos, akeles išplėtęs,
O berželis, tartum skėtis,
Nors ir pradeda lynoti, –
Galima ilgai tūnoti.

Bet pelytė, nepavijus
(Būt pavijus – tai prarijus!
O! Tai būtų buvus puota,
Ir dainelė sudainuota!..):

– Ei, čionai! – Sesutę šaukia,
Atkulniuoja ta per lauką –
Nešas geležies kirvelį
Ir olandišką sūrelį.

Bam! – kirvelį pagalanda,
Ham! – sūrelio atsikanda,
Iš pakalnės užsimoja –
Kirs berželiui koją.

Kniaukia katinas berželiui:
– Leiskis kuo greičiau į kelią
Pro Molėtus į Paberžę –
Ten tai gerbia beržus.

Beržas leidžiasi į Rytus –
Dvi pelytės šoka vytis,
Ant šakų strazdai dainuoja,
O kačiukas diriguoja:

– Ar jūs žinot tą dainelę,
Kaip kačiuką vijos pelės...
Tas kačiukas strykt berželin,
Tas berželis šmurkšt miškelin,
Tas miškelis... Ką miškelis? –
Skėsteli žaliom durelėm,
Spragteli mažom spynelėm –
Ir baigta dainelė...

Pasakėlė apie asilėlį

Ei! Šen skubėkit, lėlės,
Klausykit žodžių mano!
Gyveno asilėlis
Miestely Buridano.

Jis valgė košę ryžių –
Nelikdavo vaikams.
Ir buvo pasiryžęs,
Tik nežinojo – kam?

Mylėjo žodį „Negaliu“,
Nemėgo Durų rakto.
Ir šaškėm lošė su stalu
Kiekvieną Dienąnaktį.

Išlošęs žodį „Tinginys“,
Dalydavos su Sviestu...
Toksai nerūpestingas jis,
Lyg debesys virš miesto.

Bet vieną sykį po stalu,
Pralošęs Stalui koją,
Apkūlė žodį „Negaliu“,
Per ausį Košei plojo.

Sumušęs skaudžiai Sviestą,
Į dangų pažiūrėjęs,
Iš Buridano Miesto
Į Vakarus išėjo.

Taip greitai, tartum žodis „lauk!“.
Taip tyliai, tartum sniegas...
Nematė Niekas jo daugiau
Ir jis nematė Nieko...

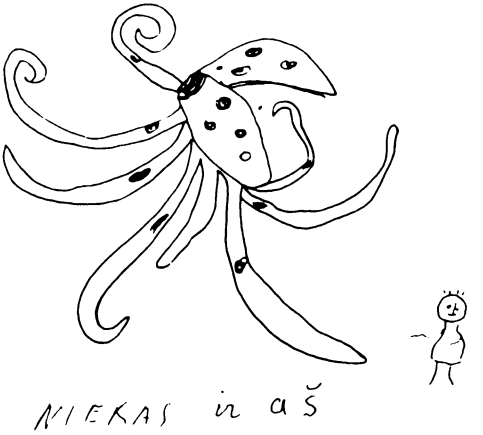

Žodžio mirtis

Šitą naktį mirė žodis Snarglius,
Įžeidimų armijos eilinis.
Ankstų rytą, pasikinkę arklius,
Vežė jį bičiuliai į Žodyną.

Vežė Vėpla, Pienburnis ir Chamas,
O iš paskos bėgo trys Žiopliai...
Pakelėj stovėjo medžiai ramūs
Ir suglumę šliaužiojo ropliai.

Ten Žaltys Gyvatės klausinėjo:
– Gal išveš taip kada nors ir mus?
Žalčiu pavadintas, aš girdėjau,
Įsižeidęs keliasi Žmogus.

Bet ar kaltas aš, jei Žmogui šauna
Nežmogum bičiulį pavadint?
Jei Žmogus mane žodžiu išspjauna,
Taikydamas artimo širdin?..

– Neišveš, – Gyvatė nuramino. –
Man bobutė aiškino, menu –
Mes, Miškinio armijos eiliniai,
Mus apgins Miškinis nuo žmonių...

Būtasis dažninis Ruduo

Pagelto prie vieškelio klevas,
Nuščiuvo upely vanduo...
Į Lietuvą vėl atkeliavo
Būtasis dažninis Ruduo.

Ant kamino nutūpė Vėjas,
Prisėdo Lietus ant akmens...
Pareina ganyklom rugsėjo
Banda ir Dainelė piemens.

Parbėga iš lauko Bulvelės,
Išbėga Rugiai į laukus.
Sustoja prie vartų Ťakelis –
Šaukia mokyklon vaikus.

Voratinkliai draikos be vėjo,
Ežys neša laiškus geltonus...
Pažįstamas, mielas rugsėjis –
Lapas iš knygos Maironio...

Spindulėliai seselei

Nubundu aš vieną šaltą žiemą, –
Lyg į veidrodį, žvelgiu į rytą, –
O po visą baltą mano kiemą
Aukso spindulėlių pribarstyta.

Visas mano kiemas mirgu mirga,
Kraipo galvas vėjavaikės lėlės.
Aš išjosiu ant medinio žirgo –
Prisirinksiu maišą spindulėlių.

Ir mažytei sergančiai seselei
Dovanosiu, tartum ryto dangų –
Kad Liga, kur slapstosi širdelėj,
Šoktų išsigandusi pro langą.

Kad seselei vėl šypsotųs gėlės,
O Liga sugrįžt nebeišdrįstų,
Kad visų skaisčiausi spindulėliai
Ežerėliuose akių pražystų.

Spindulėlių tūkstantis seselei,
Ant palangės lėlės šokinėja...
Tau atsidėkosiu aš, Saulele,
Tūkstantį saulėgrąžų pasėjęs...

Vaikystės draugams

Kurgi jūs pradingot?
Kas dabar jus gano?
Kur jūs, stebuklingi,
Iš vaikystės mano?

Stebuklinga staltiese!..
Stebuklingas kilime!..
Kuom aš nusikaltęs?
Ak, už ką nemylimas?

Kur šunelis rudas?
Kur maža Pelenė,
Ta, kur aukso rūbais
Skraidė rūmų menėj?

Kurgi tu, medinis
Žirge juodbėrėli?
Kurgi jūs, švininiai
Šaunūs kareivėliai?..

...Staltiesė iširus...
Viralo lėkštelė...
Į pakrantę irias
Elgeta muselė.

Kilimas suplyšęs,
Pririštas prie stalo,
Skristi nesiryžta
Į spalvotą šalį.

Ir Pelenei šluota
Šiandien visas kraitis...
Ak, su kuom gi puotoj
Šoka karalaitis?

Kilpa smaugia Bitę... –
Stokite, kareiviai!
Atakuot jie bijo
Voro tinklą kreivą.

Argi jūs negirdit,
Kaip jinai kankinas?
Kas gi jūsų širdis
Karštas užrakino?..

...Užu rankos vedas
Kareivėlis vienas:
– Užrakino Metai –
Trisdešimt ir Vienas.

Vakar...

Visą dieną, visą naktį lyja –
Nebegrįš čia vasara daugiau...
Tu paklok man lovą šalavijų –
Pavargau aš, mama, pavargau...

Pavargau aš eit ir nenueiti,
Pavargau aš grįžt ir nesugrįžt...
Pasakyki, mama, ar tu leidi
Man kelius nuo kojų nusirišt?..

Lyja lietūs... Nieko nesakai man,
Kloji lovą ir paglostai plaukus...
Tik sapne – kažkas – tykus, kaip aimana,
Kol turi dar kelią, tol keliauk...

Vasario 28-oji

Dangus, it kalėjimo sienos...
Ūžia, lyg vieškeliai, vėjas...
Kaip šluotą, apžergusi dieną,
Pūga, tartum ragana, skrieja...

Karklų kačiukai dar miega –
Kas juos pažadins, kas?
Bet, pažiūrėk, iš po sniego
Stiepias į dangų – kažkas...

Nuleidžia Šiaurys savo dūdą...
...Pro purvinas sniego grotas
Stiepias maža Žibutė –
Kelią Pavasariui rodo...

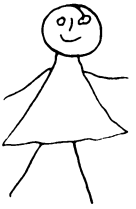

ŽIBUTĖ

Aprašyta žemė

Ankstų rytą kiek prikrito
Tų žiedelių, kaip širdelių, –
Mano žemė aprašyta
Tūkstančiuos baltų laiškelių.

Ir laiškanešys Vėjelis
Žarsto juos, tarytum sniegą:
Tas į ežerą – žuvelėms,
Tas į dirvą – sliekui.

Skaito žuvys ir žuvelės,
Ir žuvelių vaikas,
Sliekas ir vikrus Takelis
Kryžkelėje skaito.

Vakarėjant – prie ugnelės,
Prie darbelių – rytą...
Tai smagu baltuos laiškeliuos
Lietuvą skaityti!..

Atvirukas Birželiui

Gegužio diena paskutinė
Sukliko gegutės balsu:
– Ak, ievos – sudievu, sudievu, beržynai!..
Bet man iškeliaut nebaisu.

Sudie... Neberasit rytoj –
Aš darbavaus, kiek galėjau:
Apsėjau laukus vasarojum,
Vyšniom sodely žydėjau.

Giedojau paukšteliais prie upės,
Siuvau Žemę siūlais lietaus...
Dabar tu manaisiais darbais pasirūpink –
Viskas palieka čia tau.

Augink mano pievų žolynus,
Versk pradalgėj juos į šieną,
Miegančius brolius septynis
Pažadink septintąją dieną.

Sode vyšnių uogas sirpinki,
Sukalk saulės laukiantiems lieptą,
Rugius ir vaikus užauginki,
Kad būtų smagu sesei Liepai.

Virvytę plukdyki į Ventą,
O Ventą – į Baltijos jūrą...
Ir perskaityk šį testamentą
Šeštą ryto lakštingalų būriui...

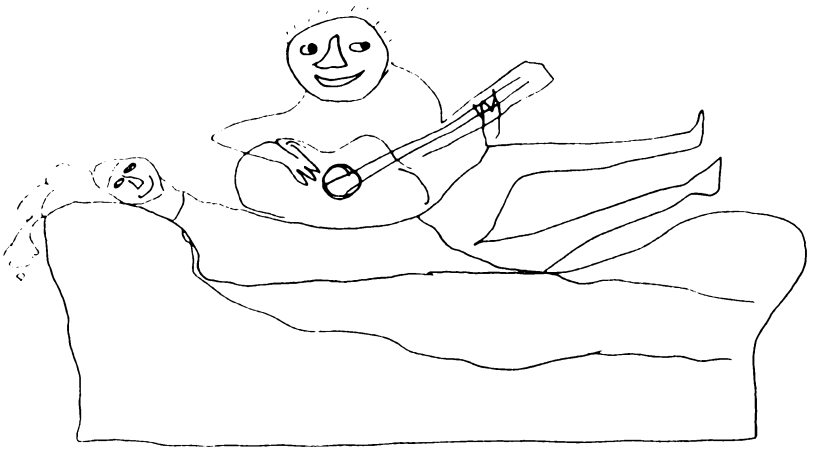

Šventės

Būna didelės ir mažos,
Būna – neprašytos.
Būna kartais tokios gražios,
Tartum vyšnioms žydint.

Būna jos, nelyg balionai,
Tuščios – nesisveikink!
Būna, kad nebūna duonos,
O vis tiek švęst reikia.

Būna jos triukšmingos, tartum
Vilniaus gatvės rytą.
Būna tokios tylios kartais,
Kaip daina pelytės.

Pasitaiko – baisiai ryškios –
Slepias dirvoj sliekas...
Sudega, it peteliškės –
Pelenai telieka.

Būna girtos, kaip statinės –
Patvory voliojas...
Būna – melsvas žiedas lino –
Su savim vilioja.

Būna – kaip dulkėti plentai,
Kaip surūgęs pienas...
...Man nereikia švenčių – šventos
Visos mano dienos...

Kad būtų linksma

Nedūsauk, vaikeli –
Koksai nuobodumas!..
Klausyk, ką daryt, –
Išnyks jis, kaip dūmas:

Iš tvarto nudžiauki
Plieninę grandinę
Ir pačią didžiausiąją
Kiemsargę spyną.

Ant kojos grandinę
Tvirtai užkabink
Ir prie radiatoriaus
Prisirakink.

Pasuk raktą dusyk –
Kad būtų linksmiau.
Ir švystelk pro langą –
Toliau, kuo toliau.

Atmink tik: linksmiausia
Daryt visa tai,
Kai tėveliai išvykę
Savaitei kitai...

Pasaulio pabaiga

Ten, padangėj, dūmų žuvys
Nardo, tartum aitvarai.
Nosį kalbina Liežuvis:
– Ką už dūmų tu matai?

Ar matei tu dūmų šokį,
Vienus dūmus be ugnies?
Ar regėjai Dūmų žmogų,
Pakabintą ant vinies?

Tupi krosny Dūmų vaikas,
Pelenų anūkas –
Pirkite už tris kapeikas
Dūmų atviruką!

Ar jūs mėgstat dūmų spalvą?
Puokštę rožių be spalvos?
Ak, nuo dūmų skauda galvą? –
Reikia vaikščiot be galvos!

Ar ugnelę pamaitins kas,
Be galvos parėjęs?..
Rūko kaminas Kaminskas –
Gaudo dūmus vėjas.

Tempia, tempia, tartum gumą,
Kaip solistas – do re mi...
Viskas žemėj virsta dūmais –
Dūmai virsta dangumi.

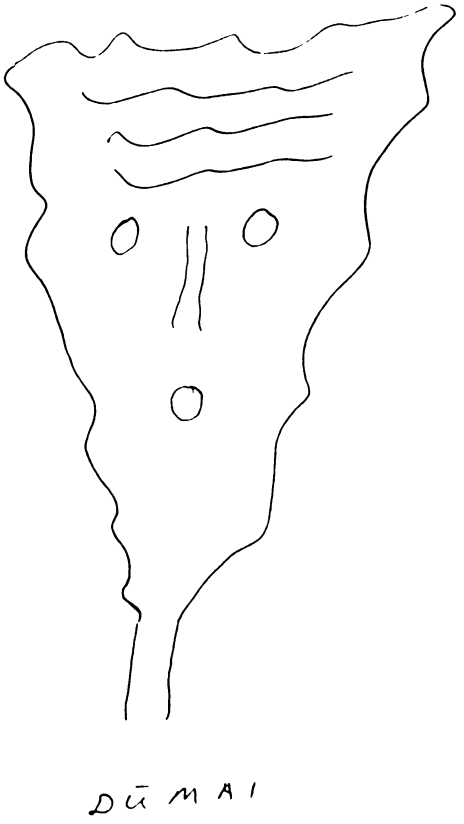

Vagis

Jis panašus į durų raktą,
Į kirminą, į pilką pelę...
Jis išlenda bežvaigždę naktį
Iš urvo, iš tamsaus plyšelio.

Pro rakto įsliuogia skylutę,
Kaip dulkės, krinta jis iš niekur.
Jis šliaužioja po tavo butą
Be garso, tartum dirvoj sliekas.

Ak, – ne gyvenimas, ak, vargas! –
Paskendęs tamsoje, it pelkėj,
Jis velka tavo rankų darbus
Ir šilumą namų jis velka.

Jo artimieji – sūnūs Lapės,
Jo draugės – Sutemos vėlyvos...
Jo širdyje supiltas kapas –
Ten guli paukštis nebegyvas,

Kurs berže kitados čiulbėjo:
– Aš būsiu kapitonas, mama...
Bet baltos burės išplaukė su vėjais...
...Sapne tik kartais dar berželis šlama...

Liūdesys

Iš žodžių kadais pamirštų,
Iš sutemų, sapno, iš nieko...
Ateina per pirmąjį sniegą
Ir nepalieka pėdų...

Per žydinčius liepos žolynus,
Rudeniu kvepiantį rūką...
Iš seno, naivaus atviruko,
Vystančių prisiminimų...

Krinta su lapais rugsėjo,
Vyšnių žiedais krinta tykiai...
Kur jo Tėvynė, sakyki?
Ko gi jis ieško atėjęs?..

...Lapuos, prie pilkojo kelio
Šnara lietus rudeninis –
Gal jis neturi Tėvynės...
O gal – tai tavo širdelė...

Mirtis

Gimė kartu su manim,
Ir negaliu jos išimt –
Užkaboriuos mano kūno
Giliai pasislėpusi tūno.

Tu pasislėpti nuo jos negali,
Eisi keliu – ir jinai tam kely...
Krūpteli naktį širdis –
Aš – tavo Mirtis...

Miega vidurnaktį butas,
Ji tik – nemiga – budi.
Ji iš tamsos vadovauja
Ligų nusipelniusiai gaujai.

Štai į nematomą krantą
Leidžiasi Gripų desantas,
Pūkšdamas, kaip garvežys,
Per pasaulį rėplioja Vėžys.

Kur? Pas mane? Pas kaimyną?..
Dar mane saugo, dar gina:
Darbas – rankas, kojas – kelias,
Klausą – rytiniai paukšteliai.

Šviesą akių saugo gėlės,
Atmintį – protėvių vėlės.
Už mano širdį kovoja
Vaikiškų knygų herojai.

Gina mane, kaip Tėvynę –
Traukiasi ligos devynios...
Paima Darbas už rankų: eime –
Ryto žirgai trypia žolę kieme.

Per Lietuvą, tartum per širdį,
Einu ir nešuos savo Mirtį...
Kam gi ten skambina varpas toli? –
Neklauskit manęs. Aš – kely...

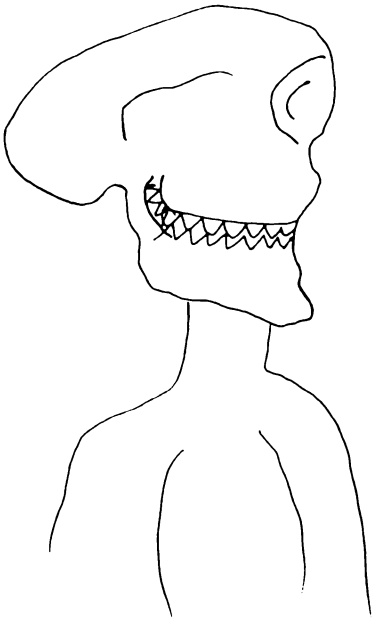

Gimimo diena

Ten praeity, kurios tu neturi,
Mažyte mano, skambanti dukrele,
Gyvena žvėrys negeri – geri,
Ir dar vyniojas ilgas ilgas kelias.

...Ėjau ir nežinojau, kur esi –
Ar tulpės žiede, ar srovėj Virvytės,
Ar paukščio giesmėje, ar debesy,
Vakarėje migloj, aušrinėj ryto?..

Aš tau nešiau žodžius kalbos gimtosios,
Maišelį juoko, kibirėlį ašarų,
Ir ilgą kelią, tartum laumės juostą, –
O kelias dvelkė žydinčiu pavasariu...

Aš keliavau keliu tuo pas tave
Su negerais – gerais žvėrim kalbėjaus,
O kai radau tave – tu man davei
Daugiau, negu aš pats tada turėjau...

Linksma šeima

Tai, sakyk, linksma šeima –
Pila tėtis ir mama.
Sukasi ratu taurelė –
Pila Uosis ir Berželis.

Pila Žilvinas gražuolis –
Neberanda, kur jo guolis...
Ir Eglutė žaliaplaukė
Iš taurelės šauniai maukia.

Stebis stalas: kas čia daros? –
Skamba taurės, kaip gitaros.
It pavasarį teliukas,
Sukas linksmas buteliukas.

Ten, kur sukas buteliukas –
Sukasi ir seneliukas.
Į taurelę ir senelė
Tiesia virpančią rankelę.

Sukasi ratu taurelė,
Sukasi visa trobelė,
Stojasi antru galu –
Tostą už visus keliu!

Kelia tostą – griūva stogas,
Pamatai aukštyn pašoka...
Ir prasmenga zvimbdama
Danguje linksma šeima...

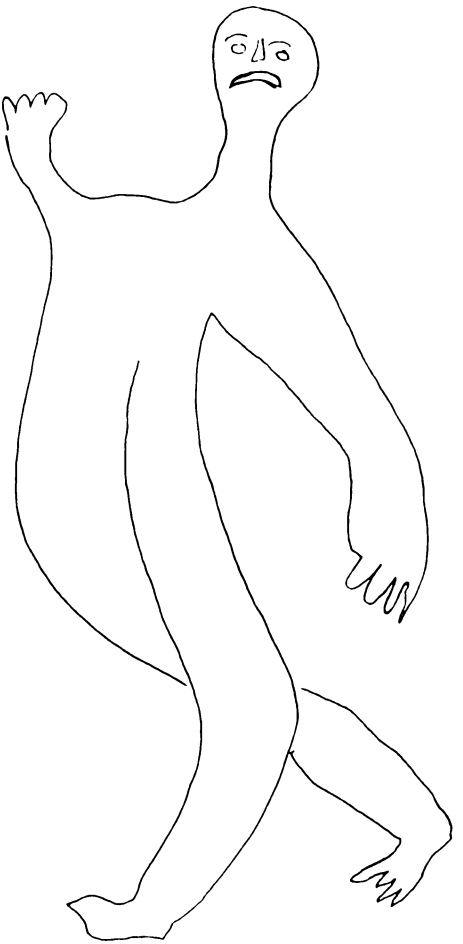

Rudenį būna liūdna

Dienos auksinio Rudens...
Rymo Žiogai prie Vandens,
Tyli ant Boružių kelio
Vaikiškai žalias smuikelis.

Laumžirgis skrenda pro šalį –
Baigėsi Vasaros balius...
– Ar susitiksim kada?
– Gal – kada nors – niekada...

Vasara, tartum sapnų kambarys,
Išeina pro žydinčias savo duris...
Stovi su irklais Ruduo –
Man tik sapnus atiduok...

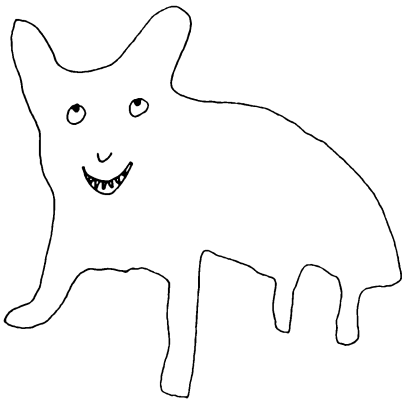

Baltoji okupacija

Vėjas, tartum devyni vilkai,
Prie namų tai staugia, tai vaitoja,
Snaigės leidžiasi – balti pulkai –
Visą mano žemę okupuoja.

Mano upės šiandien – tartum plentai,
Baltos, kaip palatos – mano pievos.
Siautėja baltieji okupantai,
Tyli žaliaakis girių Dievas.

Mėnesienoj – baltos mano rankos,
Mėnesienoj – juodas lango kryžius...
Beldžiasi obels šaka į langą –
Iškeliauju, nežinau, ar grįšiu.

Kietas ledas surakins man kojas,
Užklijuos man lūpas šaltas sniegas...
Nieko negirdžiu ir negalvoju,
Nieko nematau – aš baltas Niekas.

Toks žmogelis

Kartą gyveno žmogelis –
Paprastas, nepasiryžęs,
Suodinas voro švarkelis,
Dulkių bateliai suplyšę.

Pelkėj turėjo trobelę,
Vieškely – keturis vėjus,
Žilą, barzdotą ožkelę –
Ta jo visai nemylėjo.

Klausės, ką vėjai dainuoja,
Kur lekia paukščiai, žiūrėjo...
Nieko jisai nežinojo,
Niekur jis vieškeliais ėjo...

Brolis aukštajam kalnely,
Sesė už mėlynų marių...
Vienas bičiulis tik – kelias
Vedas kartu, neišvaro...

Gimęs netyčia už girių,
Taip sau ir šiaip sau pasenęs,
Kartą netyčia jis mirė
Ir jau daugiau negyveno...

Mano skraidymai

Kai buvau visai mažytis,
Aš mokėjau net skraidyti:
Strykt iš lovos, švilpt pro langą –
Tiesiai į padangę!

Na tai kas, kad be sparnelių! –
Kregždės vejas, vėjas kelia,
Ko neieškau – nerandu –
Su draugais skrendu.

Su paukšteliais, su drugeliais,
Su lapeliais, su pūkeliais –
Viršum melsvo upeliuko
Mūs ratelis linksmas sukas.

Pavydėjo man kregždutės,
Kad buvau toksai lengvutis,
Tartum tūkstantis balionų –
Virš laukų ir klonių.

Pasikinkęs ryto vėją,
Kur norėjau, ten ir skriejau,
Pririnkau, nelyg žibučių,
Saulėtų zuikučių.

Ir ant debesėlio raitas
Ten vaikiaus lėktuvą greitą
Ne dekoratyvinį –
Baisiai reaktyvinį...

Bet nors bėgau nuo kalnelio
Daug greičiau aš nei takelis,
Bėgo dar greičiau per lauką
Dienos žaliaplaukės.

Bėgo ir nubėgo vienos,
Nužydėjo pievoj pienėm,
Ir mane pamiršo vėjas,
Vėjas Odisėjas.

Ir tik kartais dar sapnuojas,
Kad padangėmis skrajoju...
Nubundu sunkus iš ryto,
Kaip devynios plytos.

Mano biografija

Aš kaime Kovo mėnesį gimiau,
Balandžio – jau žąsis kieme ganiau.
Gegužio vidury skaičiau knygelę,
O palikau tėvų namus Biržely.

Vedžiau aš laumę Liepos vidury,
Rugpjūty krykštavo vaikų būrys,
Išskrido sūnūs juodvarniais Rugsėjy...
O Spalis plaukus man šerkšnu apsėjo...

Su lapais Lapkričio mečiau žodžius...
Per žiemą snaigėm su savim žaidžiu...
Vasaris girdo mėnesienos pienu...
Balsu motulės šaukia Kovo mėnuo...

Eilėraštis, parašytas pavasario 21-ąją

Žiūriu į seną Kalendoriaus ratą:
Balti paveikslai – juodos, tuščios sienos...
Kaip gyvenau prieš dvidešimtį metų,
Pavasario dvidešimt pirmą dieną?

Neatmenu nei vakaro, nei ryto,
Neatmenu, kur ėjęs, ką kalbėjęs,
Lyg būčiau eilės, dar neparašytos...
Lyg būčiau kažin kur toli išėjęs...

Ir nieks iš tos dienos manęs nelanko,
Šešėlis joks, lyg būčiau aš miegojęs.
Neatmena darbelių mano rankos,
Neatmena takelių mano kojos.

O po žvaigždėm gyvent aš taip svajojau,
Kaip dalgis pievoj, ryto rasai žvilgant,
Kad liktų žymės kiekvienoj dienoj,
Lyg randai veide seno jūrų vilko.

Kaip jas įkirst, ir kokiu kirveliu,
Į kokį akmenį, į kokią sieną,
Kad grįžt galėčiau baltu takeliu
Aš į kiekvieną nugyventą dieną?..

Takeliai bėga į visus kraštus...
Skubėjau aš tolyn, labai skubėjau,
Tik gaila, ak, kaip gaila, kad iš tų
Dienų aš nieko pasiimt nespėjau!

Ant ežero žydras eiles rašiau,
O pievoje rašiau romaną žalią.
Rašiau ir Vėjo paskaityt prašiau, –
O jis išbarstė puslapius – surinkti nebegali...

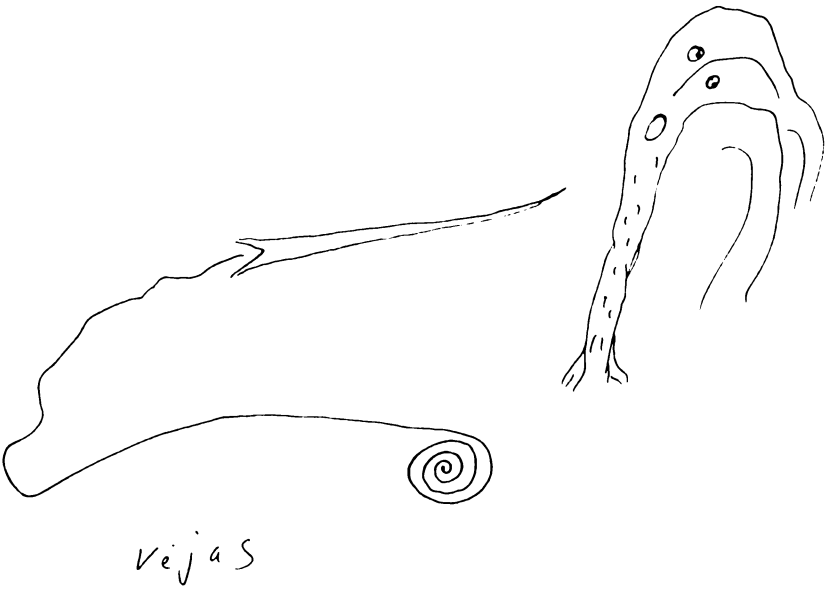

Raidės pabėgėlės

– Tai, sakyk, dabar laikai! –
Skundžias knygoj raidės. –
Tie išdykėliai vaikai
Net eilių neskaito!

Mirksi mėlynom akelėm
Vaikas pūstažandis:
– Vakar prarijau knygelę –
Šiandien tuščias skrandis!

Kam tada, sakyk, skaityti –
Te sau skaito vėjas...
Valgau šokolado plytą
Ir šokoladėju.

– Ū! – koksai nedoras vaikas, –
Urzgia Ū ilgoji.
– Traukiam į pasaulį, raidės,
Laimės paieškoti!

– Kuo greičiausiai pir-pirmyn! –
Žengia R į priekį.
Už parankių M ir N,
P iš paskos bėga.

Ritasi storulė O:
– Ar dar grįšime namo?
– Ne! – atšauna N ir E.
– Veskitės kartu mane!

Ir išeina visos raidės
Iš visų knygelių...
Joju ant Pieštuko raitas
Aš tuščiais lapeliais.

Klumpa juodbėris Pieštukas –
Metas pailsėti...
Pririšu jį prie Klaustuko
Ir ant Taško sėduos.

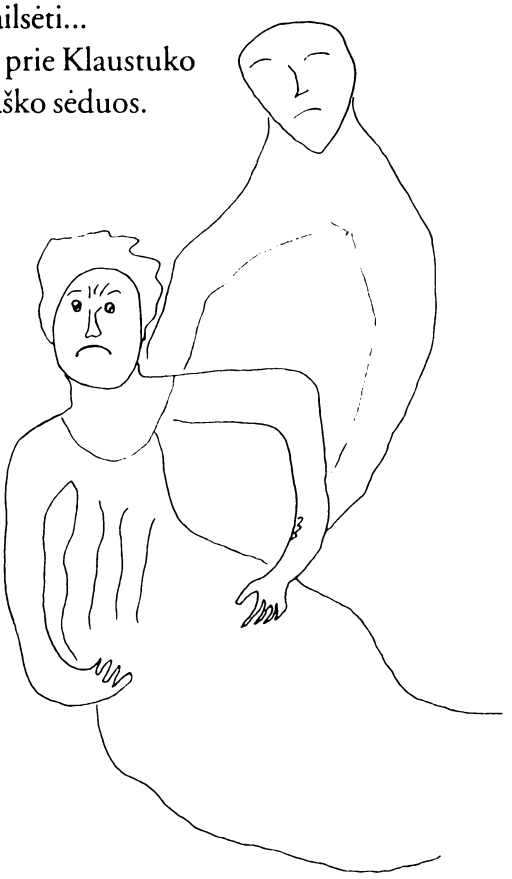

Lakštingala Zarasuose

Saulei tekant spindi ryto rasos,
Su savim jas Rytas nusineš...
O aplinkui – Zarasai ir Vasara,
Ir ant karklo – prie upelės – aš.

Štai snapelis verias, tartum žiedas,
Ir giesmelė nuskrenda šilojais –
Sakė kregždės, kad gražiai aš giedu,
O atrodė man – aš negiedojau...

O atrodė man – aš tik tylėjau
Apie žolę, rasą, ryto rūką...
O atrodė man – aš tik mylėjau
Visa tai, kaip seną atviruką.

Argi aš mokėčiau apgiedoti
Tą pasaulį, kurs aplinkui plyti,
Tuos laukų laukus, kalvom kalvotus,
Ežerus, linų akim pražydusius?

Kaip man apgiedot šį kraštą mielą, –
It Vaičaitis dūsauju liūdnai:
Šito neišreikš jokia giesmelė,
Šitą apsakys vieni jausmai...

Bet kalbėjo Sraigė vieną vakarą
Prie vartelių Boružei basai:
– Gražūs Zarasai, tarytum Vasara,
Vasara graži, kaip Zarasai...

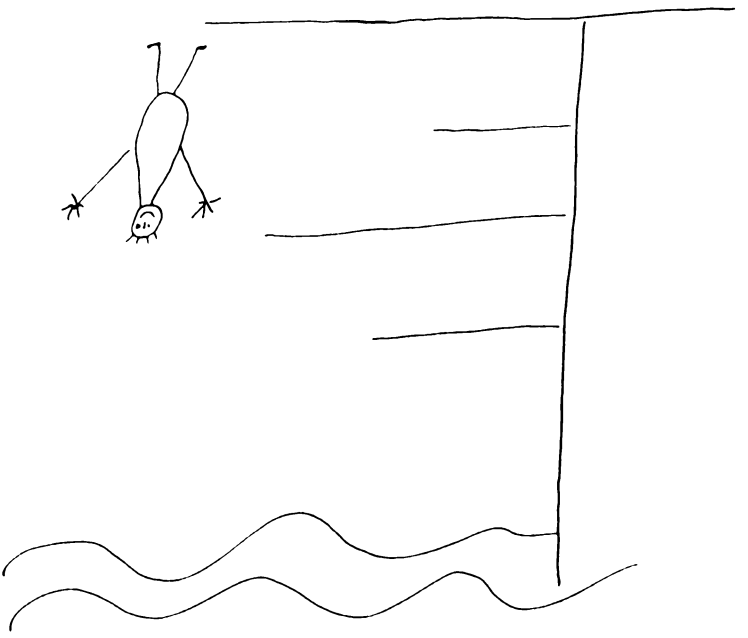

Taip baigias vaikystė

Žemės žaliame sąsiuviny
Tiek margų žiedelių pribarstyta!..
– Paskaityk man, kaip tu gyveni?
– Nebemoku žemės aš skaityti...

Ten, dangaus knygelėj mėlynojoj,
Vaikos debesėliai vienas kitą...
– Paskaityk man, apie ką svajoji?
– Nebemoku aš dangaus skaityti...

Tai ir sėdžiu auštant Paukščių rytui,
Ir žiūriu pro nukryžiuotą langą...
Aš temoku raštuose skaityti
Apie šitą žemę, šitą dangų...

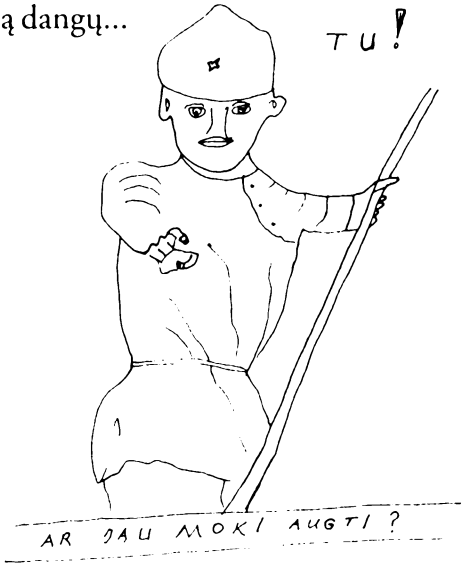

Turinys

Virvytė ir aš 5
Privaloma vasara 6
Grigas. Iškritęs iš medžio 8
Tyla mano namuose 11
Aš moku augti 14
Išeiti ar – ne? 16
Baisūs namai 17
Keistas nutikimas 18
Krepšinis 20
Ypatingoji (vinintelė) situacija 22
Netvarka miške 24
Ėjo katinas į kiną 27
Laiminga pabaiga 29
Slieko gyvenimas 31
Kopūsto dalia 33
Labai ilgos vinies pirkimas 35
Uodas 37
Ėjo Kiaulė į svečius 40
Nutrūkusi kelionė 42
Kiaulės atostogos 44
Viskas apie vilką 46
Eilėraštis su lakštingala ir traukiniu 49
Adata, siūlas ir mėnulis 50
Vasaros mūšis 52
Dangaus miestas 54
Eina Vasara... 56
Lietus. Kas jis toks yra? 57
Lietūs panašūs į žmones 58
Keliai tartum upės 60
Ten 61
Pavasaris 62
Sena knyga 63
Klaustukas 65
Šauktukas 66
Toks yra laikrodis 67
Parkeris 68
Mano Pašto Dėžutė 69
Mano peilis 70

Mano batai ... 71
Mano piešinys ... 72
Dėdė Napalys ir Antanas ... 73
Berniukas iš internato ... 75
Man patinka ... 76
Man nepatinka ... 78
Apsilankymas pas sergantį draugą ... 80
Ir mažyčiai būna pavojingi! ... 82
Atsitiktinė pažintis su Sloga ... 83
Kai užpuola Gripas ... 84
Kai skauda dantys ... 85
Pabėgėliai ... 88
Bijau varlės ... 90
...Ir siurbėlės ... 92
...Ir gyvatės bijau ... 94
Keistas senelis ... 96
Rugpjūtis, paliekantis mane ... 97
Dėdės Juozapo dainavimas trisdešimt penktojo gimtadienio rytą ... 98
...Ir vakarą ... 99
Vasaros palydos ... 100
Rugsėjis ... 101
Spalis ... 102
Lapkritis ... 103
Atsisveikinimas ... 104
Bėglys ... 105
Du drugeliai ... 107
Jei nebijai skraidyti ... 108
Gedimino sapnas ... 109
Debesys ... 110
1990-ųjų žiema ... 111
Sugrįžimas ... 112
Kur yra, seneli, tavo dantys? ... 114
Eilėraštis draugams ... 116
Pavasario naktys ... 117
Pirmosios meilės daina ... 118
Pirmasis išsiskyrimas ... 119
Mintys ... 120
Šautuvas ... 121
Nenoriu būti kareivis ... 122
Dvylika eilučių nežinau apie ką ... 123
Ipolitas ... 124
Diena, kurios nebuvo ... 125
Gyvenimas kaip žemė ... 126
Sekmadienis ... 127
Miegas ... 129

Pelės 131
Sena nauja daina 133
Žalias kirminėlis 134
Tarakonas 135
Musė 137
Kamuolys 138
Svečiuose pas Žibutę 140
Keistas švarkas 141
Vaikystės dienos 142
Sniegui krintant 143
Kalė tėvelis 144
Žemės sapnas 145
Trobelė prie miško 146
Du vikšrai ir sapnas 148
1975 150
Jeigu būčiau... 152
O jeigu aš būčiau Gyvatė... 153
Ak, koksai aš būčiau nusiminęs... 154
Keistas seniai matyto tėvelio pasiaiškinimas 155
Eina garsas 156
Vabalėlis 157
Kas čia buvo? 158
Pavasaris su Varle 160
Širdis 161
Lietus sekmadienį 162
Žaibas akyse 163
Sekundės ir aš 165
Vakaras su Lietumi 166
Belaukiant Balandžio 168
Atlydys 170
Kelionė pro drakonų pusę 172
Apsilankymas Juokosferoje 174
Sukilimas 175
Juokosferos pokštai 177
Viso gero 179
Tragedija palėpėje 181
Diržas ir aš 183
Ne kiekvienam Mėlynas Dangus 185
Baltoji gimimo naktis 186
Ugnelė 188
101:0 189
Labai daug labų 192
Žemės pabudimas 193
Senas kilimas 194
Pieno fabrikėlis 197

Žalias pareiškimas ... 198
Automobilio kelionė ... 200
O gal tai – Metro? ... 201
Spalvota puota ... 202
Žemės vidurys ... 203
Tylūs klaustukai ... 205
Maži miesteliai ... 206
Subrendę miestai ... 207
Pradžia apie Mūriką ... 209
Mūrikas ir Sidabrinis kambarys ... 211
Mūriko skundas dėl žvaigždelės ... 214
Kur išeina Mūrikas ... 216
Dėdės Juozapo pamokslas ... 218
Sakmė apie Ramanauską ... 220
Keistas atsitikimas su Ramanausku ... 222
Mafijos įkūrimas ... 224
Pasiryžimas ... 228
Man paprašius, Elektrai panorėjus ... 230
Rabarbarų karo sapnas ... 232
Keistas katinas ... 234
Melodija ... 236
Gimtadienis Zarasuose ... 237
Žuvies pasaka ... 238
Didysis išmatavimas ... 239
Sapnas apie netikrą draugą ... 241
Svetimam sapne ... 243
Nepažįstamo žmogaus skundas ... 245
Parskrenda tartum lėktuvas ... 247
Aš ten buvau ... 248
Sapnų rinkėjai ... 250
Lygintuvas ir Kelnės ... 252
Katinas ir Taburetė ... 254
Kur surasti save? ... 258
Čia aš gyvenu ... 261
Laikas ... 265
Kvailas eilėraštis ... 267
Eilėraštis su plyta ... 268
Eilėraštis kraugerys ... 270
Eilėraštis apie eilėraštį ... 272
Paskutinis eilėraštis ... 273
Eilėraštis be lakštingalos ... 274
Vėjiniai malūnai ... 275
Saulės zuikutis ... 277
Vasara su Tomu Sojeriu ... 278
Liepos naktį... ... 280

Akių debesėliai ... 282
Dalykai, kurių niekada nesuprasiu (1) ... 283
Dalykai, kurių niekada nesuprasiu (2) ... 285
Tai mūsų pasaulis (1) ... 286
Tai mūsų pasaulis (2) ... 288
Maža kelionė per didelį pavasarį ... 289
Pasakos sugrįžimas ... 290
Kas tas toks yra? ... 292
O tas kas toks? ... 295
Kreivas eilėraštis ... 300
Vasaros kelias ... 302
Žiogo sapnas ... 304
Senelis ... 306
Norėčiau ... 308
Dainelė drugelių chorui ... 311
Dainelė nuvytusioms gėlėms ... 313
Parėję medžiai ... 314
Užrašas ant vabalėlio N. kapo ... 315
Kvailas Kirvelis ... 316
Liežuvio žodis žodžiams ... 318
Mažos stotelės ... 320
Bobutė iš Paryžiaus (1) ... 322
Bobutė iš Paryžiaus (2) ... 323
Bobutė iš Paryžiaus (3) ... 324
Trisdešimt šešios eilutės ... 326
Žvaigždelė mano... ... 328
Laiškai ... 329
Pelenė ... 331
Aklas berniukas ... 333
Mano seno senelio vakaras ... 335
Jei turėčiau... ... 336
Peizažas su beržais ... 338
Peizažas su Lietum ir Vėju ... 340
Juodosios avelės ... 341
Sielvartinga daina, arba saugokit savo dienas ... 343
Kur skuba upelės? ... 345
Juodą naktį... ... 346
Sapnas su Australija ... 348
Kas užvis geriausia ... 350
Ten, be manęs ... 351
Į didelį ir aukštą kelią!.. ... 352
Kiauras ruduo ... 353
Puslapis iš vasaros knygos ... 354
Tik vėjo gūsis ... 355
Toli nuo paukščių ... 356

Niekų dainelė ... 358
Pasikalbėjimas su banginiu ... 359
Kėdė, stalas, kovas ir eilėraštis ... 362
Vasara ... 363
Pirmadienis ... 364
Vakar, per laukus ... 366
Baladė apie žuvusius ... 368
Pasakėlė Mikui ... 370
Ekskavatorius ... 374
Keistas šaukštas ... 375
Švirkštas ... 377
Atsidūsėjimas ... 379
Paprasta dainelė ... 381
Tik aidas... ... 383
Lapai Lapuvoj ... 385
Bandymai parašyti eilėraštį apie varškę ... 387
Ne visi supranta gerą muziką ... 388
Jei nėra, tai nėra ... 390
Ar jūs žinot tą dainelę? ... 391
Pasakėlė apie asilėlį ... 393
Žodžio mirtis ... 395
Būtasis dažninis Ruduo ... 396
Spindulėliai seselei ... 397
Vaikystės draugams ... 398
Vakar... ... 400
Vasario 28-oji ... 401
Aprašyta žemė ... 402
Atvirukas Birželiui ... 403
Šventės ... 405
Kad būtų linksma ... 407
Pasaulio pabaiga ... 408
Vagis ... 410
Liūdesys ... 411
Mirtis ... 412
Gimimo diena ... 414
Linksma šeima ... 415
Rudenį būna liūdna ... 417
Baltoji okupacija ... 418
Toks žmogelis ... 419
Mano skraidymai ... 420
Mano biografija ... 422
Eilėraštis, parašytas pavasario 21-ąją ... 423
Raidės pabėgėlės ... 425
Lakštingala Zarasuose ... 427
Taip baigias vaikystė ... 429

Erlickas, Juozas
Er-115 Aš moku augti : eilėraščiai ne suaugusiems / Juozas Erlickas ; iliustravo autorius. – Vilnius : Tyto alba, 2003. – 435[1] p.

ISBN 9986-16-287-4

Šioje knygoje – rinktiniai populiaraus rašytojo, poeto eilėraščiai, mėgstami įvairaus amžiaus skaitytojų. Eilėse – satyriškas ir drauge romantiškas požiūris į vaikystę, gamtą, praeitį.

UDK 888.2-93

JUOZAS ERLICKAS

AŠ MOKU AUGTI

Eilėraščiai ne suaugusiems

Iliustravo autorius

Viršelio dailininkė *Ilona Kukenytė*

SL 1686. 2003 02 17. 4,78 apsk. l. l. Tiražas 3000 egz. Užsakymas 208
Išleido „Tyto alba", J. Jasinskio 10, 2600 Vilnius
Spausdino AB „Spaudos kontūrai", Viršuliškių skg. 80, 2065 Vilnius

Augti – smagu! Užaugti – neblogai. Blogiausia – peraugti. Peraugėlio gyvenimas liūdnas. Nebeskiria kiaulės nuo debesies, nebesidžiaugia lauko akmenėliais, tik vargsta pats augindamas akmenis inkstuose.

Nei grožio, nei naudos.

Tai sykį ir pagalvojau: ar ne geriau užsiauginti eilėraštį? Jį lengva prižiūrėt, jam gana šilumos ir gerų žodžių.

Net ir užaugęs eilėraštis nepuola žmonių, bet sergsti juos nuo peraugimo.

Amen.

Juozas Erlickas

ISBN 9986-16-287-4
9 789986 162872
TYTO ALBA
www.tytoalba.lt